

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์โรงเรียนสะบาโตผู้ใหญ่

ไตรมาสถี 3

กรกฎาคม – สิงหาคม – กันยายน 2019

พิมพ์จำนวน 1,310 เล่ม

ผู้เล็กน้อยที่สุดในพวกนี้: พันธกิจการช่วยเหลือผู้ขัดสน

“The Least of These”: Ministering to Those in Need

เขียนโดย

โยนาธาน ดัฟฟี

แปลโดย

ศจ.รังสิต อิศฤงคาร

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

แผนกพันธกิจโรงเรียนสะบาโต

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

12 ซ.ปรีดี พนมยงค์ 37 ถ.สุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2381-3298, 0-2391-3595, 0-2391-0525, 0-2392-3598 โทรสาร 0-2381-1928

website: www.adventist.or.th e-mail: sdatam@adventist.or.th

คำนำ

ผู้เล็กน้อยที่สุดในพวกนี้

เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ถูกเรียกให้ประกาศ “ข่าวประเสริฐนิรันดร์” (วิวรณ์ 14:6) แก่ชาวโลกทั้งปวง ในการทำเช่นนั้น เท่ากับเราเชื่อฟังถ้อยคำของพระเยซูเกี่ยวกับการสร้างสาวก เมื่อมีใครเชื่อก็จะรับบัพติศมาให้กับพวกเขา และ “สอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราได้สั่งพวกท่านไว้” (มัทธิว 28:20) และท่ามกลางสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ตรัสสั่งคือให้รับเราดำเนินพันธกิจ การรับใช้แก่ผู้ได้รับความเจ็บปวด ผู้ถูกกดขี่ ผู้ที่ยากจน ผู้ที่หิวกระหาย และผู้ที่ถูกจองจำ

พระเยซูเองทรงเล่าคำอุปมาเรื่อง “ชาวสะมาเรียใจดี” (ลูคา 10:30-36) และในตอนสรุปของคำอุปมาได้ตรัสกับผู้ฟังว่า “ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้น” (ลูคา 10:37) ที่น่าระทึกใจคือตอนที่พระเยซูทรงพรรณนาถึงวาระสุดท้าย พระองค์จะทรงทำหน้าที่ดูผู้เลี้ยงแกะ ทำการแบ่งแยกผู้คนออกจากกัน เหมือนผู้เลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ (มัทธิว 25:32, 33) กลับมาพูดถึงความสำคัญของการให้อาหารแก่ผู้หิวและให้น้ำแก่ผู้กระหาย ให้เสื้อผ้าแก่ผู้ขาดแคลน ให้การเยี่ยมเยียนผู้เจ็บป่วย และให้กำลังใจแก่ผู้ต้องขัง ซึ่งพระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ซึ่งพวกท่านได้ทำกับคนใดคนหนึ่งที่เล็กน้อยที่สุดในพวกพี่น้องของเรา นี้ ก็เหมือนทำกับเราด้วย” (มัทธิว 25:40)

กล่าวอีกอย่างได้ว่า ร่วมกันไปกับการประกาศข่าวเรื่องความจริงยิ่งใหญ่เกี่ยวกับความรอด เราต้องสอนเรื่องผลับพลาวินัย สถานะของคนตาย ความคงอยู่อย่างถาวร (perpetuity) ของพระบัญญัติ ขณะเดียวกันให้ความเกื้อกูล ช่วยเหลือแก่ผู้มีความต้องการ คงไม่มีวิธีการใดที่เราจะเข้าถึงผู้คนได้มากกว่าการทำงานเพื่อช่วยเหลือผู้ที่มีความจำเป็น ข้อเขียนมีชื่อเสียงตอนหนึ่งของ เอลเลน จี. ไวท์ กล่าวว่า “วิธีการของพระคริสต์เท่านั้นที่จะนำไปสู่ความสำเร็จได้จริง ในการเข้าถึงผู้คน พระผู้ช่วยให้รอดเข้าใกล้ซิดสนิทสนมกับผู้คนด้วยความปรารถนาดีกับพวกเขา พระองค์แสดงความเห็นอกเห็นใจ

พวกเขา ทำการรับใช้สนองความต้องการของพวกเขา ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้ทำให้พวกเขามีความเชื่อมั่นในพระองค์ จากนั้นพระองค์ตรัสสั่งพวกเขาว่า “จงตามเรามา” (*มหัศจรรย์แห่งการรักษา*, หน้า 143)

สอดคล้องกับการนับข้อพระคัมภีร์ครั้งหนึ่ง มีข้อพระคัมภีร์ถึง 2,103 ข้อ (verses) แสดงออกถึงความห่วงใยพิเศษสำหรับคนยากจน และที่ถูกรังเกียจเมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะข้อเชื่ออื่นอีกหลายข้อ และคำสอนเรื่องการดำเนินชีวิตคริสเตียนทั่วไป นำหนักข้ออ้างอิงเกี่ยวกับพันธกิจในการสนองต่อเหล่าผู้มีความขัดสน และมีความต้องการนั้นท่วมทับ เราต้องเอาจริงเอาจังเกี่ยวกับพันธกิจการบรรเทาความเจ็บปวด และความทุกข์ยากที่เป็นอยู่รอบๆ ตัวเรา สิ่งเหล่านี้ไม่ได้นำเราออกห่างไกลจากพันธกิจการประกาศเผยแพร่วงพระกิตติคุณ ตรงกันข้ามเป็นวิธีการทรงพลังที่จะดำเนินการดังกล่าว

แน่นอน เป็นการดีที่จะช่วยเหลือผู้อื่น เพื่อเป้าหมายของการให้ความช่วยเหลือพวกเขา ซึ่งเราควรทำอยู่แล้ว พระธรรมมีคำกล่าวที่ว่า “*พระยาห์เวห์ทรงประสงค์อะไรจากเจ้า นอกจากให้ทำความยุติธรรม และให้รักความเมตตา และให้ดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้าของเจ้าด้วยความถ่อมใจ*” (*มีคาห์ 6:8*) เพราะเป็นทั้งสิ่งที่ “ดี” และ “ถูกต้อง” ที่จะ “ทำความยุติธรรม” กระนั้นไม่เพียงเป็นการดีกว่าที่จะทำให้เกิดความยุติธรรมเมื่อให้การช่วยเหลือคนอื่นในความต้องการปัจจุบันได้ทันเวลา ซึ่งการช่วยเหลือนี้ยังจะช่วย “*อธิบายกับทุกคนที่ขอทราบเหตุผลเกี่ยวกับความหวังของพวกท่าน*” (*1 เปโตร 3:15*) และนั่นคือพระสัญญาแห่งชีวิตชั่วนิรันดร์ในองค์พระคริสต์

พระเยซูทรงรักษาโรคให้กับผู้คนมากมาย ทรงรักษาคนตาบอดให้มองเห็นได้ รักษาคนโรคเรื้อนให้หายเป็นปกติ ทรงแม้แต่เรียกคนตายให้ฟื้นคืนชีพ แต่คนทั้งปวงเหล่านั้นที่ทรงพระเมตตาไม่เร็วก็ช้าจะต้องตายในวันหนึ่ง ถูกต้องไหม ดังนั้นในระยะยาวไม่ว่าจะเป็นการดีอันใดที่ทรงได้กระทำเพื่อพวกเขา ซึ่งเป็นความต้องการปัจจุบัน พระองค์ทรงกระทำดีต่างๆ มากขึ้น และทรงให้การเยียวยาผู้ที่เจ็บปวด แต่ในที่สุดพระองค์ตรัสว่า “จงตามเรามา” นั่นเป็นสิ่งที่ตรงจุด ว่าเหตุใดเราควรจะทำเช่นนั้น คือการที่เราจะให้ช่วยเหลือผู้บาดเจ็บและขัดสน และสั่งพวกเขาว่า “จงตามพระองค์ไป”

ไม่มีคำถามเลย ด้วยการแสวงหา “ความยุติธรรม” และ “ความดี” ในโลก เท่ากับการที่เรา กำลังทำการฝึกซ้อม (rehearing) การเป็นประชากรแห่งอาณาจักรของพระเจ้า (ดู ลูกา 4:18, 19) ในทำนองนี้ อย่างน้อยที่สุดในฐานะเป็นผู้สวดขอร้องที่มีคุณค่า และบางทีเป็นการเทศนาด้วยการกระทำที่ได้รับผลดียิ่ง เมื่อเราเอาใจใส่คนยากจน คนที่ถูกกดขี่ เท่ากับที่เราได้ถวายพระเกียรติและนมัสการพระเจ้า (ดู อิสยาห์ 58:6-10) แต่ถ้าเราล้มเหลวที่จะให้การบรรเทาทุกข์แก่ผู้ได้รับความเจ็บปวด และผู้ที่ประสบความสำเร็จยาก และคนที่จิตใจแตกสลายเท่ากับเราไม่ได้เป็นผู้แทนตัวจริง (misrepresent) ของพระองค์ (ดู สุภาษิต 14:31)

ไตรมาสนี้ เรากำลังจะมองไปยังพระดำรัสที่พระเจ้าทรงตรัส (ซึ่งมีความหมายมาก) เกี่ยวกับพันธกิจให้การช่วยเหลือต่อผู้ต้องการในปัจจุบันซึ่งอยู่รายรอบตัวเรา

ศาสตราจารย์ โยนาธาน ดัฟฟี ได้รับใช้งานพระเจ้าในตำแหน่งผู้อำนวยการ “แผนกสุขภาพของสำนักงานภาคแอฟริกาใต้” ซึ่งท่านมีประสบการณ์ในงานด้านการส่งเสริมสุขภาพสำหรับชุมชน ซึ่งต่อมา ศาสตราจารย์ ดัฟฟีได้ถูกเชิญให้เป็นผู้อำนวยการแอ็ดดร้าออสเตรเลียในปี 2008 และในปี 2012 ท่านถูกเชิญให้เป็นผู้อำนวยการแอ็ดดร้านานาชาติต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

สารบัญ

บทที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
1	พระเจ้าผู้ทรงสร้าง วันที่ 29 มิถุนายน - 5 กรกฎาคม 2019	6
2	พิมพ์เขียวเพื่อโลกที่ดีกว่า วันที่ 6 - 12 กรกฎาคม 2019	18
3	วันสะบาโต : วันแห่งเสรีภาพ วันที่ 13 - 19 กรกฎาคม 2019	30
4	ความเมตตาและความยุติธรรมในสดุดีและสุภาษิต วันที่ 20 - 26 กรกฎาคม 2019	42
5	เสียงร้องของผู้เผยพระวจนะ วันที่ 27 กรกฎาคม - 2 สิงหาคม 2019	54
6	นมัสการพระเจ้าผู้สร้าง วันที่ 3 - 9 สิงหาคม 2019	66
7	พระเยซูและผู้ขัดสน วันที่ 10 - 16 สิงหาคม 2019	78
8	ผู้เล็กน้อยที่สุดในพวกนี้ วันที่ 17 - 23 สิงหาคม 2019	90
9	พันธกิจในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ วันที่ 24 - 30 สิงหาคม 2019	102
10	การดำรงชีวิตตามพระกิตติคุณ วันที่ 31 สิงหาคม - 6 กันยายน 2019	114
11	การดำรงชีวิตด้วยความหวังของการเสด็จมา วันที่ 7 - 13 กันยายน 2019	125
12	รักความเมตตา วันที่ 14 - 20 กันยายน 2019	137
13	ชุมชนของผู้รับใช้ วันที่ 21 - 27 กันยายน 2019	149

บทที่ 1

พระเจ้าผู้ทรงสร้าง

God Created

วันที่ 29 มิถุนายน - 5 กรกฎาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล บทที่ 1-3; กิจการฯ 17:28; สดุดี บทที่ 148; สดุดี 24:1;

ปฐมกาล 4:1-9; มัทธิว 22:37-39; วิวรณ 14:7

ข้อควรจำ

“ผู้กดขี่คนยากจน ก็ดูถูกพระเจ้าผู้สร้างของเขา แต่ผู้เมตตาคนขัดสน ก็ถวายพระเกียรติแด่พระองค์” (สุภษิต 14:31)

คุณเคยทำงานสร้างสรรค์บางอย่าง ที่อาจเป็นศิลปะหรืองานประดิษฐ์ด้วยฝีมือ การปรุงอาหารตำรับพิเศษ หรือการสร้างสรรค์ และงานชิ้นนั้นแตกหัก หรือถูกปฏิเสธไม่เป็นที่ยอมรับ โดยบุคคลที่คุณมอบให้กับเขาไหม ถ้าเป็นอย่างนั้น คุณอาจมองเห็นเพียงแวบเดียวของสิ่งที่พระเจ้าทรงมีประสบการณ์เมื่อพระองค์ทรงเริ่มสร้างโลกนี้ และสร้างมนุษย์ให้มีชีวิตขึ้นมา และจากนั้นไม่นานพระองค์ได้มองเห็นสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างแตกหักออกโดยความบาป

พระคัมภีร์กล่าวว่าโลกถูกสร้างอย่างมีแบบแผนรัดกุมในแต่ละวัน ซึ่งเราสามารถอ่านรายละเอียดได้ในพระธรรมปฐมกาล บทที่ 1, 2 เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรดูสรรพสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น ทรงรู้สึกพอพระทัยอย่างยิ่ง จึงตรัสว่า “ดูสิ ทรงเห็นว่าดียิ่งนัก” โลกมีความงดงามสมบูรณ์แบบ จากนั้นเราควรได้อ่าน ปฐมกาล บทที่ 3 เกี่ยวกับเรื่องราวการ

ล้มลงในความบาป ซึ่งได้ทำให้ดวงหทัยพระเจ้าแทบแหลกสลาย (heart-brokenness) เมื่อพระองค์ต้องเผชิญมนุษย์สองคนแรกที่พระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นด้วยฝีมือพระหัตถ์ของพระองค์

สิ่งที่น่าสังเกต โลกของเรายังคงเป็นบางสิ่งที่พระเจ้าทรงรักไม่เปลี่ยนแปลง แม้โลกจะตกอยู่ในความบาปมาหลายพันปี ทั่วโลกเต็มไปด้วยความรุนแรง และความอยุติธรรม เรียกว่าโลกตกอยู่สถานะเป็นกบฏสมบูรณแบบและที่น่าทึ่งยิ่งขึ้น คือพระเจ้าได้ทรงขับเคื่อนแผนการไถ่กู้มนุษย์ให้รอด และจะทรงสร้างโลกขึ้นใหม่ แต่ในเวลานี้พระเจ้าได้ทรงมอบหมายให้เรา ผู้เชื่อทุกคนมีบทบาททำให้แผนการใหญ่ของพระองค์สำเร็จสมจริง ถูกแล้วเราเป็นผู้รับเอาพระคุณของพระองค์ และพร้อมกับพระคุณนั้นที่เราได้รับไว้แล้ว เราได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ร่วมงานกับองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นความรับผิดชอบที่เป็นทางการและศักดิ์สิทธิ์

วันอาทิตย์

พระเจ้า: ทอดพระเนตรการเนรมิตสร้าง God: A Glimpse of Creation

โลกใบนี้กับชีวิตทั้งมวลบนแผ่นดิน ชีวิตของเราเอง และผู้คนที่ปวงคือชีวิตของทุกคนรอบตัวเรา และการที่เราปฏิบัติกริยาอย่างไรกับคนอื่น ๆ ชีวิตของเราเอง และการดำเนินชีวิตอย่างดีที่สุด คือการถือว่าทุกชีวิตมีคุณค่า “เพราะว่า เรามีชีวิต และไหวตัว และเป็นอยู่ในพระองค์” (กิจการย 17:28)

ตรงนี้ คือจุดที่เรื่องในพระคัมภีร์เริ่มต้น: “ในปฐมกาลพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้า และแผ่นดิน” (ปฐมกาล 1:1) ความเป็นจริงมีว่า “พระองค์ตรัส” ส่วนประกอบทั้งปวงได้รวมตัวกันปรากฏขึ้นด้วยฤทธานุภาพ เป็นขั้นตอนการทำงานที่เราไม่อาจแม้แต่จะเริ่มจินตนาการได้

และกระนั้นเมื่อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ พระองค์ไม่สร้างพวกเขาจากระยะห่าง แต่ทรงลงมือสร้างด้วยฝีมือพระหัตถ์ด้วยความรักและประณีตยิ่งนัก พระคัมภีร์กล่าวว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีจากพื้นดิน ระบายลมปราณเข้าทางจมูกของเขา มนุษย์จึงกลายเป็นผู้มีชีวิตอยู่” (ปฐมกาล 2:7)

อ่านเรื่องการทรงสร้างมนุษย์คู่แรกในปฐมกาล 1:26-31 พระคัมภีร์บอกอะไรแก่เราเกี่ยวกับพระเจ้าและมนุษย์

มีการกล่าวว่า เราสามารถเรียนรู้อะไรได้มากมายเกี่ยวกับพระเจ้าจากการใช้เวลาศึกษาธรรมชาติ จากการมองดูสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ และจากการดูพระลักษณะนิสัยของพระองค์ผู้สร้างเอง แต่เราสามารถมองแวบหนึ่งจากลักษณะการทรงสร้างโลก ด้วยการตรวจสอบ (examining) ความเข้าใจของเราในเรื่องของพระเจ้า ยกตัวอย่างเช่น ถ้าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความมีระเบียบ เราควรจะคาดหวังที่จะมองเห็นความเป็นระเบียบในสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง หรือถ้าเราเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้มีแนวคิดสร้างสรรค์ เราก็ไม่ควรรู้สึกประหลาดใจในตัวอย่างอันเหลือเชื่อในผลงานแห่งการทรงสร้างโลกของพระองค์

ในทำนองเดียวกัน เราเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความสัมพันธ์ ดังนั้นเราจึงได้พบว่าความสัมพันธ์เป็นพลังสำคัญที่รวมโลกนี้เข้าด้วยกัน พระเจ้าทรงสร้างส่วนประกอบสำคัญแต่ละอย่างให้มีความเกี่ยวพันต่อส่วนที่เหลือทั้งหมดของการทรงสร้าง พระองค์ทรงสร้างสัตว์ให้มีความสัมพันธ์ต่อกัน ทรงสร้างมนุษย์ให้มีความสัมพันธ์กับพระองค์และต่อกันและกัน และต่อส่วนที่เหลือของการทรงสร้าง

ขณะที่ความเข้าใจในเรื่องพระเจ้าของเรามีในวงจำกัดในหลายประการ สิ่งที่เราสามารถมองเห็นได้ในพระลักษณะนิสัยของพระองค์ ควรทำให้เราพร้อมที่จะทบทวนว่า โลกนี้ควรจะเป็นเช่นใด

ความเข้าใจในโลกที่คุณมองเห็นได้สะท้อนพระลักษณะนิสัยของพระเจ้าออกมาให้เห็นอย่างไร แม้ว่าโลกใบนี้จะเต็มไปด้วยสิ่งที่ได้สร้างความเสียหายให้เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากความบาป

เป็นการถ่ายที่จะเป็นโรคคิดถึงบ้านแห่งเอเดน มีบางสิ่งในคำพรรณนาสั้นๆ เกี่ยวกับสวนแห่งนั้น ที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างขึ้นให้เป็นบ้านของอาดัมและเอวา ซึ่งจุดประกายให้เกิดความปรารถนาอย่างยิ่งในดวงใจของเรา แม้เราอาจไม่เข้าใจในความงดงาม และบรรยากาศของสวนนั้น แต่เราใคร่จะมีประสบการณ์การเข้าไปอาศัย ณ สถานที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้ให้

ดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงพึงพอใจอย่างยิ่งในความสวยงามสมบูรณ์ของสรรพสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น พระองค์ตรัสว่า “พระเจ้าทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างไว้ ดูสิทรงเห็นว่าดียิ่งนัก” (ปฐมกาล 1:31) กล่าวคือพระเจ้าทรงสร้างบางสิ่งทั้งงดงามและทำหน้าที่ได้ดี นับเป็นความวิจิตรในการออกแบบ ทั้งในความประณีตและปฏิบัติการได้จริง ทุกสิ่งเต็มไปด้วยชีวิตชีวาและสีสัน และเปี่ยมด้วยสิ่งที่เอื้อให้ชีวิตรุ่งเรือง ไม่สงสัยเลยที่พระเจ้าทรงหยุดช่วงสั้นๆ เพื่อชื่นชมในผลงานแห่งการเนรมิตสร้างของพระองค์

อ่านพระธรรมปฐมกาล บทที่ 1 คุณคิดว่าอย่างไร ที่มีกรกล่าวทวนข้อความที่ว่า “พระเจ้าทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างไว้ ดูสิทรงเห็นว่าดีนัก” (ดู ปฐมกาล 1:4, 10, 12, 18, 25 และ 31)

แม้ว่าข้อความนี้ถูกเขียนขึ้นหลังจากโลกตกลงสู่ความบาปแล้วโดยสิ้นเชิง พระคัมภีร์เต็มไปด้วยถ้อยคำยกย่องสรรเสริญธรรมชาติของโลก อย่งที่พบในพระธรรมโยบ บทที่ 38 ถึง 41 และสดุดี บทที่ 148 และเราจะต้องระลึกว่านี่ไม่ใช่การเขียนขึ้นเพื่อพรรณนาถึง “การมองโลกย้อนกลับเพียงแวบเดียวว่าโลกตอนที่ถูกสร้างเสร็จใหม่ๆ ก่อนที่ความบาปจะเข้ามามีลักษณะอย่างไร ผู้เผยพระวจนะผู้เขียนคำพรรณนาเหล่านี้ขึ้นในรูปประโยคปัจจุบันกาล (present tense) แต่พวกเขาต่างกล่าวสรรเสริญความดี ซึ่งยังคงปรากฏให้เห็นในโลกของเราในเวลาของพวกเขา

พระเยซูก็เช่นกัน ทรงยกตัวอย่างถึงความดีของพระเจ้า และการเอาพระทัยใส่ธรรมชาติของโลก (ดูตัวอย่างใน มัทธิว 6:26, 28-30) ทรงแนะนำเราให้ไว้วางใจในพระเจ้า และมองเห็นคุณค่า (appreciation) ในของประทานหลากหลายที่น่าพิศวง (wonder) รายรอบตัวเรา ถ้าเราเปิดตามองไปยังสรรพสิ่งที่น่าพิศวงที่พระองค์ทรงสร้างไว้ เราสามารถจะมองเห็นว่าที่จริงแล้วเราเป็นผู้ได้รับของประทานอันน่าอัศจรรย์เหล่านั้น แม้ว่าในโลกนี้จะมีการทดลองหลายอย่าง แต่เราควรเป็นคนหนึ่งที่มีความกตัญญู ขอบพระคุณพระองค์และถ่อมใจ มอบถวายชีวิตของเราต่อผู้ทรงประทานสิ่งสารพัดให้

ในฐานะที่เป็นเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส ผู้ซึ่งชื่นชมยินดีในสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างไว้ และมุ่งหวังการมาตั้งอยู่แห่งอาณาจักรของพระเจ้า เราควรตระหนักถึงความงดงาม มีใจชื่นชม และมองเห็นความดีเลิศของพระเจ้า และมีความประทับใจในประสบการณ์การใช้ชีวิตในโลกที่พระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างไว้ ด้วยการมองเห็นแวบหนึ่งของความสมบูรณ์ที่ครั้งหนึ่งโลกเคยเป็น และจะเป็นเช่นนั้นอีกครั้งเมื่อโลกถูกสร้างขึ้นใหม่

ประสบการณ์ของคุณในธรรมชาติของโลก มีส่วนไหนที่คุณมองเห็นคุณค่าเป็นพิเศษเกี่ยวกับความน่าพิศวงที่สุดในการทรงสร้างของพระเจ้า ในการดำเนินชีวิตประจำวันของคุณ คุณสามารถรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้ามากขึ้น ผ่านสิ่งที่น่าพิศวงในธรรมชาติของโลกได้อย่างไร

วันอังคาร

ผู้อารักขาแผ่นดินโลก

Stewards of the Earth

สอดคล้องกับข้อความบันทึกในพระคัมภีร์ สวนเอเดน และโลกที่ถูกสร้างเสร็จใหม่ๆ เป็นโลกที่มีความอุดมสมบูรณ์ (abundance) พระเจ้าทรงสร้างโลก ในลักษณะเพื่อให้ชีวิตของมนุษย์เฟื่องฟู (flourish) เพื่อให้มนุษย์มีความชื่นชมยินดี

แต่พระเจ้าทรงประทานให้มนุษย์ชายหญิงคู่แรก และเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งมวลในโลกที่มาจากหลังมีบทบาทดูแล อารักขาในสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างไว้ ซึ่งเป็นที่ปรากฏชัดไม่เพียงสำหรับอาดัม และเอวาตั้งแต่เริ่มแรกที่

พระเจ้าตรัสเนรมิตสร้างโลกเสร็จ ให้มีสถานะพิเศษ (special status) ในโลกใบนี้

งานแรกที่พระเจ้าทรงประทานให้อาдамทำ คือการตั้งชื่อสัตว์บก และนกทั้งสิ้น (ดู ปฐมกาล 2:19) ถัดมาทรงประทานให้อีกบทบาทหนึ่ง คือการเป็นตัวแทนแห่งพระพรจากพระเจ้าเอง “พระเจ้าทรงอวยพรพวกเขา ตรัสกับพวกเขาว่า “จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และนกทั้งปวงบนท้องฟ้า และสัตว์ที่เคลื่อนไหวทั้งหมด” (ปฐมกาล 1:28)

อ่านและเปรียบเทียบพระธรรมปฐมกาล 1:28 และ 2:15 คุณจะเขียนแจกแจงลักษณะงานดังกล่าวสักสองหรือสามประโยคได้อย่างไร

บ่อยครั้งที่เดียวที่นักประวัติศาสตร์คริสเตียนใช้ ปฐมกาล 1:28 เหมือนเป็นใบอนุญาต (license) ให้เข้าทำประโยชน์กับธรรมชาติ จนถึงขั้นเป็นผู้ทำลายธรรมชาติเสียเอง ถูกแล้ว เป็นที่แน่ชัดว่าโลกถูกสร้างขึ้นสำหรับชีวิตของมนุษย์ ให้ใช้ทำประโยชน์ และให้รู้สึกชื่นชมยินดี แต่ความรับผิดชอบของมนุษย์คือ “การทำงานดูแลอารักขาโลก” ดังจะพบได้ใน (ปฐมกาล 2:15)

เมื่อเราพูดกันถึงเรื่อง “การเป็นผู้อารักขาทรัพย์สินของพระเจ้า” บ่อยครั้งเราคิดถึงเงิน แต่คำสิ่งแรกเกี่ยวกับการเป็นผู้อารักขาทรัพย์สินของพระเจ้า (stewardship) ในพระคัมภีร์คือการทรงมอบหมายให้เราดูแลรักษาแผ่นดินโลกที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น และคำสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับอาดัมและเอวาเพราะพระเจ้าทรงมองเห็นล่วงหน้าว่า อาดัมและเอวาจะแบ่งปันแผ่นดินให้กับลูกหลานของพวกเขาที่จะเกิดในรุ่นต่อมาเข้าไปทำมาหากิน ในแผนแรกเริ่มสำหรับโลกนั้น พระเจ้าทรงสร้างโลกให้เป็นบ่อเกิด (source) แห่งชีวิต ความดี และความมั่งคั่งสำหรับมนุษย์ทั้งมวล โดยทรงมอบหมายให้อาדםและเอวาจะมีบทบาทยิ่งใหญ่ในการเป็นต้นแบบการดูแล อารักขาแผ่นดินโลก

พระธรรมข้อหนึ่งกล่าวว่า “โลกกับสรรพสิ่งในโลกเป็นของพระยาห์เวห์” (สดุดี 24:1) โลกยังเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเรายังคงถูกเรียกให้เป็น “ผู้อารักขาแผ่นดินโลก” บางทีเราอาจสรุปได้อย่างลงตัวว่า “พระเจ้าทรงมอบ

หมายให้เราทั้งหมดเป็นผู้ดูแลรักษาโลกใบนี้ที่ได้ล้มลงในความบาป” ซึ่งจะว่าไปเรามีหน้าที่เป็นผู้อารักขาที่หนักหน่วงกว่า หลังจากที่โลกได้เสื่อมทรามไปมากแล้ว

คำสั่งของพระเจ้าให้มนุษย์เป็นผู้อารักขาแผ่นดินโลกมีความหมายอะไรสำหรับคุณในวันนี้ ขณะที่โลกได้ตกลงลึกในความบาปมากแล้ว การที่จะตระหนักถึงความรับผิดชอบข้อนี้ จะส่งผลต่อพื้นฐานการดำเนินชีวิตวันต่อวันของคุณอย่างไร

พุธ

โลกที่แตกหัก

A Broken World

สิ่งหนึ่งที่พระเจ้าทรงประทานให้กับอาดัมและเอวา ซึ่งพระองค์ไม่ทรงประทานให้สิ่งมีชีวิตอื่นใดบนแผ่นดินโลกคือ “เสรีภาพในด้านศีลธรรม จรรยา” (moral freedom) ทรงประทานให้กับเขาทั้งสอง เพราะมนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีหลักศีลธรรมเป็นที่ตั้ง ขณะที่สรรพสัตว์ พืชพันธุ์ และต้นไม้ทุกชนิดไม่อาจมีหลักศีลธรรมนี้ตลอดไป พระเจ้าทรงถือว่า “เสรีภาพในด้านศีลธรรม” มีคุณค่ายิ่งใหญ่ โดยพระองค์ทรงให้สิทธิแก่มนุษย์เป็นผู้เลือกที่จะเชื่อฟัง หรือไม่เชื่อฟังก็ได้โดยไม่ทรงบังคับ ในการทำเช่นนี้พระองค์ทรงเสี่ยง ทั้งนี้เพื่อบรรลุถึงเป้าหมายยิ่งใหญ่และสมบูรณ์กว่า เพราะมนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตใกล้ชิดที่สุดที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นพระองค์ทรงวางพวกเขาไว้บนพื้นฐานความรัก และการมีความตั้งใจอย่างเสรี

แต่ยังมีบุคคลผู้บ่อนทำลายอยู่หนึ่งเดียว (อย่างไรก็ดี เสรีภาพในด้านศีลธรรมนี้มีให้เหล่าทูตสวรรค์เช่นกัน) บุคคลผู้หนึ่งที่มีความต้องการที่จะทำให้อมนุษย์ในโลกนี้สับสนปั่นป่วน (disrupt) ในความดีของมนุษย์ และในความสมบูรณ์ของโลกที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น โดยอาศัยมนุษย์ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นเป็นผู้ทำการดังกล่าว ซาตานได้พุดล่อลวงมนุษย์ผ่านงู โดยตั้งคำถามถึงความสมบูรณ์แบบ และความพอเพียงในทุกสิ่งๆที่พระเจ้าเป็นผู้จัดสรรให้ (ดูปฐมกาล 3:1-5) การทดลองในเบื้องต้นนี้คือ “ความโลภ” (covet) ซาตานต้องการให้มนุษย์ต้องการจะได้รับมากกว่าที่พระเจ้าทรงประทานให้กับพวกเขา

สิ่งนี้ทำให้เกิด “ความสงสัย” ในความดีของพระเจ้า และหันมาไว้วางใจให้พวกเขาเอง

ในการเลือกครั้งนั้น และจากการกระทำ ได้ทำให้ความสัมพันธ์ซึ่งเป็น “จำนวนเต็มที่สมบูรณ์แบบ” (integrate) ต่อการทรงสร้างตามที่พระเจ้าได้ออกแบบไว้ได้ถูกทำให้แตกหักออก อาดัมและเอวาจะไม่มีวันได้พบความชื่นชมยินดีในความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขา และพระผู้สร้างอย่างเดิมอีกต่อไป (ดู ปฐมกาล 3:8-10) หลังการรับประทานผลไม้ต้องห้ามเข้าไป ทันใดนั้นพวกเขาตระหนักว่าพวกตนเปลือยกายอยู่ และรู้สึกอายซึ่งกันและกัน นั่นหมายถึงการเปลี่ยนแปลงในความสัมพันธ์ของพวกเขา ชนิดที่เกือบจะเยียวยาไม่ได้ ความสัมพันธ์ของพวกเขากับชาวโลกทั้งปวงได้กลายเป็นสิ่งที่กตดันและแตกหักออก

อ่านพระธรรมปฐมกาล 3:16-19 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงในความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ และธรรมชาติของโลก

เพราะความเป็นจริงของความบาป การดำเนินชีวิตของอาดัมและเอวาได้กลายเป็นสิ่งที่ยุ่งยากมากขึ้นในทันที อันรวมไปถึงสรรพสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น ผลลัพธ์ของความบาปที่ตามมาโดยเฉพาะอย่างยิ่งผลด้านลบต่อความสัมพันธ์ของมนุษย์ ในความรู้สึกรู้สึกของมนุษย์ เราารู้สึกว่าเราอยู่ห่างไกลออกไปจากพระเจ้าองค์พระผู้สร้าง ครอบครัวของเราเองก็ได้รับผลกระทบในหลายประการ และความสัมพันธ์ของเรากับคนอื่นบ่อยครั้งเป็นเรื่องของการทำร้าย เราแม้แต่ดิ้นรนต่อสู้กับธรรมชาติแวดล้อม ตัวอย่างเช่น มลภาวะของอากาศที่เราอาศัยอยู่ ในทุกลักษณะของชีวิตของเรากับโลกแสดงให้เห็นถึง “การแตกหัก” อันเป็นสาเหตุมาจากความผิดบาป

นี่ไม่ใช่เจตนาของพระเจ้าในการสร้างโลกนี้ขึ้นมา “คำแช่งสาป” ในปฐมกาล บทที่ 3 มาพร้อมกับพระสัญญาที่พระเจ้าจะเสด็จมาชำระความบาป และจะทรงสร้างโลกขึ้นมาใหม่ และจะทรงเยียวยาความสัมพันธ์ที่ได้แตกหักออก โดยความบาป ขณะที่เรากำลังต่อสู้ดิ้นรนอย่างต่อเนื่องกับความบาป และผล

ของความบาปที่เกิดกับชีวิตของเรา เราถูกเรียกให้เชิดชู “ความดีดั้งเดิม” ของโลกขึ้น และที่จะแสวงหาวิธีที่จะดำรงชีวิตของเราตามแผนการของพระเจ้าที่ได้ทรงวางไว้สำหรับโลกนี้

วันพฤหัสบดี

สายใยแห่งครอบครัวของมนุษยชาติ

The Family Web of Humanity

พร้อมกับการมาถึงของความบาป ไม่นานเลยที่โลกจะปริแยกออกไปเรื่อยๆ แม้แต่คำสนทนาทั่วไปยังแสดงให้เห็นถึงความอิจฉาริษยา ความไม่เข้าใจกัน และอารมณ์โกรธ ฆาตกรรมครั้งแรกเกิดขึ้นระหว่างพี่ชายน้องชายคลานตามกันออกมา เมื่อพระเจ้าทรงถาม “คาอิน” บุตรคนโตของอาดัมและเอวาว่า “อาเบล น้องของเจ้าอยู่ที่ไหน” คาอินได้ตอบยอนพระเจ้าว่า “ข้าพระองค์ไม่ทราบ ข้าพระองค์เป็นผู้ดูแลน้องหรือ” (ปฐมกาล 4:9) ถ้าพระเจ้าจะต่อปากต่อคำคงจะตรัสว่า “ใช้แน่นอน เจ้าเป็นผู้ดูแลน้องชายของเจ้า”

อ่านสุภาษิต 22:2 สิ่งนี้บอกอะไรให้เราเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเรากับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

ทุกคนที่เราพบเป็นคนหนึ่งในบรรดาผู้ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น คือสร้างตามพระฉายาของพระองค์ และเป็นคนหนึ่งในเครือข่ายแห่งความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงเรากับพระเจ้าพระผู้สร้าง แม้ต่อมาจะเกิดรอยปริ และแตกหักออกอย่างที่ได้อธิบายไว้ “เราทั้งปวงถูกถักทอเข้าด้วยกันด้วยเส้นใยแห่งมนุษยชาติ ความชั่วร้ายที่ยังเกิดขึ้นในส่วนใหญ่ของความเป็นพี่น้องยิ่งใหญ่ นำความหายนะมาสู่ทั้งมวล” (เอลเลน จี. ไวท์, *มหัศจรรย์แห่งการรักษา*, หน้า 345) ไม่ว่าจะชอบหรือไม่ เพราะการเชื่อต่อสามัญนี้ เราทั้งมวลได้รับมอบหมายให้ทำการรับผิดชอบต่อพระเจ้า และต่อกันและกัน (ดู มัทธิว 22:37-39)

ตลอดในพระคัมภีร์ พระเจ้าทรงอ้างสิทธิ์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้าง ซึ่งปรากฏอยู่บ่อย ยกตัวอย่างเช่น หนึ่งในเหตุผลที่ทรงให้มนุษย์ระลึกถึงวันสะบาโต คือพระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างโลก (ดู อพยพ 20:11)

และในวาระสุดท้ายของโลก คนที่เชื่อในพระเจ้าทั้งมวลจะมีสการพระผู้สร้าง (ดู วิวรณ์ 14:7) พระเจ้าทรงใช้ความจริงข้อนี้เป็นพื้นฐานเพื่อตลใจผู้คนให้การเอาใจใส่ต่อคนอื่น โดยเฉพาะให้การดูแลผู้ที่มีความยากลำบากมากกว่า

เราทั้งมวลได้รับการเชื่อมโยงผูกพันต่อกัน เรามาจากจุดเริ่มต้นที่เหมือนกัน คือพระเจ้า พระองค์ตรัสว่า “ผู้กตขี้คนยากจน ก็ถูกพระผู้สร้างของเขา แต่ผู้ที่เมตตาคคนที่ขัดสน ถวายพระเกียรติแด่พระองค์” (สุภาษิต 14:31) มีความเชื่อมโยงอะไรของมวลมนุษย์ที่จะชัดเจนเช่นนั้น

พระเจ้าทรงอ้างสิทธิ์ในตัวเราทั้งหลาย ซึ่งต้องการตัวเราทั้งชีวิต รวมทั้งการนมัสการกราบไหว้ของเรา งานรับใช้ของเรา และการเอาใจใส่ดูแลคนอื่น ๆ ซึ่งอาจต้องฝ่าความยากลำบาก ความซับซ้อนใจ (frustrating) และพบกับความไม่สะดวกสบาย ซึ่งอาจเกิดขึ้นในบางเวลา แต่แท้จริงเราทั้งมวลเป็นผู้ดูแลพี่น้องของเรา

คุณคิดใหม่ว่า เพราะเหตุใดพระเจ้าจึงทรงอ้างสิทธิ์เป็นพระผู้สร้าง ซึ่งเป็นหัวข้อหลักสำคัญในพระคัมภีร์ และสิ่งนี้มีผลต่อวิธีที่เราปฏิบัติต่อคนอื่นอย่างไร

วันศุกร์ ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ในบท “การทรงเนรมิตสร้าง” หน้า 44-51, บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ

“พระเจ้าทรงเป็นความรัก...ธรรมชาติของพระองค์ พระบัญญัติของพระองค์ คือความรัก ซึ่งเป็นไปเช่นนี้ตลอดมา และจะเป็นเช่นนี้ต่อไป บนที่สูง และยอดเขาสูงตระหง่าน สถานที่ที่ไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ วิถีทางของพระองค์ เป็นอยู่นิรันดร์ และหาเปลี่ยนแปลงไม่ ในพระองค์ไม่มีการแปรปรวน ไม่เหมือนเงาที่หมุนเวียน...”

“การสำแดงฤทธานุภาพแห่งการทรงสร้าง เป็นการแสดงออกซึ่งความรักอันหาขอบเขตไม่ได้ พระเจ้าทรงอำนาจการปกครองสูงสุด พระองค์ทรงอำนาจพรแก่สรรพสิ่งที่มีชีวิต” (เอลเลน จี. ไวท์, บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ, หน้า 33)

“ถ้ามนุษย์จะทำหน้าที่ของพวกเขาอย่างสัตย์ซื่อในฐานะเป็น “ผู้
อารักขาทรัพย์สินของพระเจ้า” จะไม่มีเสียงร้องขอเนื่องจากความอดอยาก
ไม่มีใครจะได้รับความขาดแคลน ไม่มีใครเปลือยเปล่าเพราะขาดเสื้อผ้า หรือ
ขัดสนสิ่งใด ๆ แต่ความไม่สัตย์ซื่อของมนุษย์ต่างหากที่นำมาซึ่งความทุกข์ยาก
เดือดร้อน ซึ่งมนุษย์ไม่น่าจะกระโจนสู่จุดนั้น...พระเจ้าทรงแต่งตั้งมนุษย์เป็น
ผู้อารักขาทรัพย์สินที่สัตย์ซื่อของพระองค์ และพวกเขาไม่ต้องพบความลำบาก
เดือดร้อน ความสับสนยุ่งยาก ความหนาวเหน็บ ความขาดแคลนเหมือนที่เห็น
หรือได้ยินท่ามกลางมนุษย์ พระเจ้าทรงจัดหาสิ่งจำเป็นอย่างมากมายเพื่อผู้คนที่
ทั้งมวล” (เอลเลน จี. ไวท์, *Welfare Ministry*, หน้า 16)

บทสรุป

พระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างโลกไว้ดีสมบูรณ์แบบ และพระองค์ได้
ทรงแต่งตั้งมนุษย์ ผู้ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ให้ “เอาใจใส่ดูแล
แลสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้” แม้ความบาปได้ทำให้ความสัมพันธ์
ดั้งเดิมระหว่างพระเจ้า และมนุษย์แตกหักไป เรายังคงมีบทบาทต้องทำใน
ฐานะ “เป็นผู้อารักขาทรัพย์สินของพระเจ้า” เพื่อพิทักษ์ความดีแห่งการ
ทรงสร้าง ขณะเดียวกันเป็นดูแลทุกข์สุขของเพื่อนมนุษย์ด้วย จงเติมเต็ม
บทบาทที่กล่าวถึงนี้ในลักษณะที่เราสามารถจะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้
องค์พระผู้สร้างของเรา

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อ่านทวนข้ออ้างอิงสุดท้ายของ เอลเลน จี. ไวท์ ข้างบนอีกรอบหนึ่ง เอลเลน ไวท์ กำลังพูดอะไร ใครเป็นคนพูดว่า “ในที่สุดใครเป็นผู้รับผิดชอบต่อความยากจนที่เราพบเห็น” สิ่งนี้ควรได้บอกอะไรเราเกี่ยวกับความสำคัญของการเป็น “ผู้อารักขาทรัพย์สินที่สัตย์ซื่อของพระเจ้า”
2. หลังจากที่โลกได้แตกหักด้วยความบาปเป็นเวลาหลายพันปี เป็นไปได้เพียงใดที่เรายังคงมองเห็นความดีของสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง ในฐานะที่เราเป็นกลุ่มชนที่เชื่อในการทรงสร้างของพระเจ้า เราสามารถจะทำอะไรได้บ้างเพื่อช่วยคนอื่น ๆ ได้มองเห็นความดีในการทรงสร้างของพระเจ้า
3. คุณมีความเข้าใจคำว่า “การเป็นผู้ดูแลทรัพย์สินของพระเจ้า” อย่างไร มีอะไรในบทเรียนของสัปดาห์นี้ได้ขยายความคิดเห็นของคุณให้กว้างไกลขึ้นเกี่ยวกับความหมายของ การเป็นผู้ดูแลทรัพย์สินของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งประโยคที่ว่า “เราทั้งหลายถูกเรียกโดยพระเจ้า”
4. อะไรคือสิ่งที่อาจทำให้เราเปลี่ยนแปลง ในการมีความเกี่ยวพันและปฏิบัติต่อคนอื่นดีขึ้น เมื่อเราได้เห็นเครื่องหมายแล้วว่าทุกคนที่เราพบเป็นการเตือนเราว่า บุคคลนั้นถูก “สร้างขึ้นตามแบบพระฉายาของพระเจ้า” และเขาหรือเธอได้รับความรักจากพระเจ้า

บทที่ 2

พิมพ์เขียวเพื่อโลกที่ดีกว่า

Blueprint for a Better World

วันที่ 6 - 12 มกราคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

อพยพ 3:7; มัทธิว 22:37-40; อพยพ 22:21-23;

เฉลยธรรมบัญญัติ 14:22-29; 26:1-11; วิวรรณ์ 25:9-23

ข้อควรจำ

“ห้ามแก้แค้น หรือผูกพยาบาทลูกหลานคนชาติเดียวกับ
เจ้า แต่จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง เราคือยาห์เวห์”
(เลวีนิติ 19:18)

พระเมตตาของคุณของพระเจ้า พระองค์ทรงมีความสัมพันธ์
ใกล้ชิดเป็นพิเศษกับบางคนเสมอ ในบันทึกเรื่องของเอโนค
โนอาห์ อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เป็นบางคนท่ามกลางคนอื่นๆ ที่พระเจ้า
ทรงต้องการสร้างความสัมพันธ์ที่ได้แตกหักไปขึ้นมาใหม่กับมนุษย์ แต่ไม่ใช่
เพื่อผลประโยชน์ส่วนบุคคลเพียงไม่กี่คน หรือไม่ก็ครอบครัว เมื่อบุคคล
ติดต่อสื่อสารกับพระเจ้า และได้รับพระพรจากพระองค์ แต่บุคคลเหล่านั้นเป็น
ส่วนหนึ่งของแผนการที่ใหญ่โตกว่าเพื่อ “ซ่อมแซม” (repair) ความสัมพันธ์
ที่ขาดไป และเพื่อแบ่งปันพระพรแก่คนอื่นๆ ซึ่งพระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า
“เราจะให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ เราจะอวยพรเจ้า จะให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต แล้ว
เจ้าจะเป็นพร เราจะอวยพรคนที่อวยพรเจ้า เราจะสาปคนที่แช่งเจ้า บรรดา
เผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะได้พรเพราะเจ้า” (ปฐมกาล 12:2, 3) เมื่อท่านอับราฮัมได้รับ
พระพร และท่านจะได้แบ่งปันพระพรนั้นให้กับคนอื่นๆ ต่อไป

พระพรนี้จะผ่านมายังชนชาติอิสราเอล และที่สุด พระพรจะถูกส่งผ่าน พระเมสสิยาห์ ผู้ทรงมาบังเกิดกับชนอิสราเอล เมื่อพระเจ้าทรงสร้างชนอิสราเอล ขึ้นมา พระเจ้าทรงทำงานผ่านพวกเขาทั้งชาติ เหตุนี้พระองค์ทรงประทานพระ-บัญญัติ กฎเกณฑ์ เทศกาลเฉลิมฉลอง และการปฏิบัติตนต่างๆ ให้เป็นแนว ทางดำเนินชีวิต เพื่อพวกเขาจะได้รับพระพรจากองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเปี่ยม ล้น สามารถแบ่งปันพระพรแก่คนอื่นๆ ได้เช่นกัน

ไม่สงสัยเลย หลักการเหล่านี้ยังคงปรากฏอยู่ในวันนี้

วันอาทิตย์

พระเจ้าผู้ทรงได้ยิน

The God Who Hears

“พระยาห์เวห์ตรัสว่า ‘เราเห็นความทุกข์ของประชากรของเราที่อยู่ใน อียิปต์แล้ว เราได้ยินเสียงร้องของพวกเขา เพราะการกดขี่ข่มเหงของพวกเขา ทาส เรารู้ถึงความทุกข์ร้อนต่างๆ ของเขา’ (อพยพ 3:7)

ช่วงเวลา 400 ปีชนอิสราเอลอยู่ในประเทศอียิปต์เป็นเวลายาวนาน ที่จะรอคอย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้รอคอยตกอยู่ในฐานะเป็นทาสถูกกดขี่ ข่มเหงรุนแรงขึ้นทุกปี พระเจ้าทรงสัญญากับประชากรของพระองค์ไว้ว่า จะนำพวกเขาออกจากประเทศอียิปต์ แต่หลายชั่วอายุคนต่อมาพวกเขา ถูกบังคับใช้แรงงานทาสเพื่อความมั่งคั่ง และชื่อเสียงของเหล่าผู้กราบไหว้ รูปเคารพ และกดขี่พวกเขา และช่วงหลายร้อยปีได้ผ่านไป ซึ่งดูเหมือนว่า พระเจ้าทรงเจียมเฉย

และแล้วพระเจ้าทรงเผยพระองค์เองในลักษณะพิเศษไม่เหมือนใคร พระองค์ปรากฏในไฟที่ลุกไหม้พุ่มไม้ในทะเลทรายห่างไกลต่อหน้าผู้นำชน อิสราเอลคนหนึ่ง ซึ่งในอดีตเป็นเจ้าของพลัดถิ่นหลบหนีจากประเทศอียิปต์ ณ บัดนี้เขาเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ถ่อมใจลงชื่อ “โมเสส” เมื่อพระเจ้าตรัสกับโมเสส จากพุ่มที่กำลังลุกไหม้ ว่าพระองค์จะใช้เขาไปเป็นผู้นำชนอิสราเอล ให้เดินทาง จากประเทศอียิปต์ ในตอนแรกโมเสสลังเลใจ มองเห็นว่าตนเองไม่เหมาะสม แต่ในที่สุดเมื่อพระเจ้าทรงสัญญาจะสถิตอยู่กับเขาเสมอ โมเสสตอบตกลง งานชิ้นแรกของเขาคือการกลับไปยังชนอิสราเอลในประเทศอียิปต์ พร้อมกับข่าวสารว่า พระเจ้าได้ยินเสียงร้องทุกข์ที่พวกเขาได้รับการกดขี่ข่มเหงแล้ว

ถูกแล้วพระเจ้าทรงใส่พระทัย ที่จริงพระองค์ทรงเกือบทำบางอย่างเพื่อเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ของพวกเขาอย่างตื่นเต็นเร้าใจอย่างบทละคร (dramatically) ด้วยซ้ำไป

อ่านพระธรรมอพยพ 3:16, 17 เหตุใดจึงสำคัญที่พระเจ้าจะทรงวางแผนของพระองค์อย่างเป็นขั้นตอนสำหรับประชากรอิสราเอล เริ่มต้นด้วยข่าวสารเจาะจง มีอะไรที่จับความสนใจของคุณเกี่ยวกับคำแถลงนี้จากพระเจ้า

แต่พระเจ้าไม่ทรงหยุดแค่นั้น ไม่เพียงพระองค์มีแผนสำหรับแผ่นดินที่ดีกว่า พระองค์ไม่ประสงค์ให้ชนอิสราเอลอพยพไปจากอียิปต์อย่างขาดแคลน เพราะตลอดหลายร้อยปีพวกเขาได้ทำงานรับใช้เพื่อสร้างความเจริญรุ่งเรืองให้อาณาจักรอียิปต์ พระเจ้าทรงมองเห็นการต่อต้านจากฟาโรห์ตั้งแต่เริ่มต้น แต่พระองค์ให้โมเสสมั่นใจว่าชนอิสราเอลจะต้องได้รับค่าชดเชยจากช่วงเวลาหลายปีที่พวกเขาได้ทำงานหนัก ตรัสว่า “เราจะให้ประชากรเหล่านี้เป็นที่โปรดปรานของคนอียิปต์ เมื่อเจ้าทั้งหลายออกไปก็จะไม่ไปมือเปล่า” (อพยพ 3:21)

หลังจากหลายร้อยปีของการถูกกดขี่ พระเจ้าทรงใช้โอกาสสถาปนาสังคมใหม่ท่ามกลางอดีตทาสเหล่านี้พระองค์ทรงประสงค์ให้พวกเขาใช้ชีวิตชีวิตในลักษณะแตกต่างออกไป และก่อตั้งกลุ่มสังคมที่จะดำเนินต่อไปเป็นสังคมที่ยั่งยืน (sustainable) และสามารถเจริญเติบโตต่อไป แผนการของพระองค์คือให้รูปแบบสังคมใหม่นี้เป็น “ต้นแบบ” สำหรับประชาชาติที่อยู่รายรอบ และเหมือนสมัยของท่านอับราฮัม พระพรหลากหลายที่พวกเขาได้รับมาจากพระเจ้าจะไหลล้นไปยังชาวโลกทั้งมวล

สำหรับคุณแล้ว เป็นสิ่งสำคัญเพียงใดที่พระเจ้าทรงมองเห็นประชากรของพระองค์ที่กำลังได้รับความทุกข์ยากเดือนร้อนในโลก และทรงได้ยินเสียงร้องทุกข์ขอความช่วยเหลือของพวกเขา สิ่งนี้บอกอะไรแก่คุณเกี่ยวกับพระเจ้า (พิจารณา อพยพ 4:31)

อ่านพระธรรมมัทธิว 22:37-40 จากนั้นอ่าน อพยพ 20:1-17 การกล่าวสรุปพระบัญญัติสิบประการของพระเยซูช่วยให้คุณมีความเข้าใจ ขณะที่คุณอ่านพระบัญญัติสิบประการแต่ละข้ออย่างไร

ฟังดูแล้วเมื่ออ่านพระบัญญัติสิบประการเป็นเหมือน “รัฐธรรมนูญ” ซึ่งเป็นแกนของกฎหมายทั้งหมด เมื่อทำการสรุปยอดหลักการทั้งหมด จะมองเห็นพื้นฐานการดำรงชีวิต จากความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงปลดปล่อยประชากรของพระองค์ แล้วทรงประทานเอกสาร อันเป็นแกนของหลักการ ซึ่งชนชาติอิสราเอลได้ตั้งมั่นคงอยู่ในกรณีนี้ มีคำสั่งเจาะจงเกี่ยวกับว่า มนุษย์จะดำรงชีวิตได้ดีที่สุดได้อย่างไร ด้วยการแสดงออกซึ่งความรักต่อพระเจ้า และรักซึ่งกันและกัน จึงไม่เป็นที่กังขาเลยหลายชาติซึ่งมีพื้นฐานคริสเตียนจะตรากฎหมายของพวกเขาขึ้นโดยอาศัยพื้นฐานมาจากหลักการทางชีวิต โดยพระบัญญัติสิบประการของพระเจ้า

ขณะที่ถ้อยแถลงเหล่านี้ค่อนข้างกะทัดรัด เราไม่ควรประเมินค่าต่ำไปในมิติของแรงกระทบจากความกว้าง ความลึก ความครอบคลุมของพระบัญญัติสิบประการในฐานะเป็นบัญญัติแห่งชีวิต ยกตัวอย่างเช่นพระบัญญัติข้อที่หกซึ่งกล่าวว่า “ห้ามฆ่าคน” (อพยพ 20:13) อันรวมไปถึง “พฤติกรรมความอยุติธรรมทั้งหมด ที่มีส่วนทำให้ชีวิตสั้นลง” ซึ่งประกอบด้วยความเห็นแก่ตัวซึ่งนำไปสู่การเพิกเฉยที่จะให้การช่วยเหลือแก่ผู้ประสบความยากลำบาก” (เอลเลน จี. วัตต์, *บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 308) ทำนองเดียวกันกับพระบัญญัติข้อแปด “ห้ามลักขโมย” (ดูอพยพ 20:15) พาดพิงไปถึง “การทำธุรกิจค้าแรงงานเถื่อน...อันรวมไปถึงการทำสงครามจับเอาผู้แพ้เป็นเชลย” พระบัญญัติข้อนี้รวมไปถึงการจ่ายเงินใช้หนี้ หรือการจ่ายค่าจ้างแรงงานอย่าง เป็นธรรม ห้ามเอาไรต์เอาเปรียบคนโง่เขลา คนอ่อนแอ หรือประสบเคราะห์อย่างใดอย่างหนึ่ง” (เอลเลน จี. วัตต์, *บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 309)

เราอาจพูดได้อย่างไม่กระดากปากว่าเราไม่ใช่คนแล้ว ยกตัวอย่างเช่น หากเราไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการฆาตกรรม หรือการลักขโมยโดยตรง

ดูเหมือนเราทำได้ถูกต้อง เมื่อพระเยซูตรัสเกี่ยวกับพระบัญญัติ ข้อนี้ พระองค์ก็กล่าวชัดเจนว่า พระบัญญัติข้อนี้ไม่ได้หมายถึงการทำตรงๆ ตามที่พระบัญญัติห้ามอย่างเจาะจงบางประการ แต่รวมถึงไปถึงความโกรธ ความอาฆาต การด่าว่า การดูถูกดูหมิ่นคนอื่นในความคิดของเรา แรงกระตุ้นของเรา หรือแม้แต่ความล้มเหลวจะทำในสิ่งผิดดังกล่าว หากเพียงแต่คิด แต่ไม่ได้ลงมือทำ (ดู มัทธิว 5:21-30)

ดังนั้นลองจินตนาการหากสังคมนั้น แต่ละคนในสังคมดำเนินชีวิตตามพระบัญญัติสิบประการอย่างเคร่งครัด ก็จะเป็นสังคมที่เข้มแข็ง และมีชีวิตชีวา ในเมื่อทุกคนแสดงออกซึ่งความรักอย่างกระตือรือร้น และดูแลเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน

เหตุใดเราจึงโน้มเอียงจะอ่านพระบัญญัติสิบประการ “อย่างคับแคบ” บ่อยครั้งเราละเลยการตีความหมายข้อพระบัญญัติในเชิงกว้าง ในหลักการที่มีความสำคัญกับชีวิตของเรา เหตุใดการนึกคิดตรงๆ อย่างมีใจแคบเป็นการอ่านที่ง่ายต่อการนำไปปฏิบัติ

วันอังคาร

ทาส แม่ม่าย เด็กกำพร้า คนต่างชาติ

Slaves, Widows, Fatherless, Foreigners

อ่านพระธรรมอพยพ 23:9 อะไรคือข่าวสารของพระเจ้าสำหรับชนอิสราเอลตอนนี้

จากการที่เป็นทาสมานาน และเพิ่งได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระ ชนอิสราเอลทราบว่าการถูกกดขี่ และถูกใช้งานทำประโยชน์แก่คนอื่น และการถูกบีบบังคับอย่างไรขอขอบเขตคืออะไร และบัดนี้ขณะที่พวกเขาทำการเฉลิมฉลองเสรีภาพ พระเจ้าทรงหวังไยว่าพวกเขาอาจลืมไปว่าพวกเขาได้ออกมาจากที่ใด และการที่ได้ใช้ชีวิตอย่างเสรีมีขอบเขตอยู่ที่ไหน และพระองค์ได้ทรงทำอะไรร่วมเพื่อช่วยพวกเขาให้รอด พระองค์ได้สถาปนาพิธีฉลองปัสกา (Passover) ขึ้นเพื่อจะทำให้พวกเขารำลึกถึงเหตุการณ์ในอดีต และใช้เป็นโอกาสเล่าขานให้คนรุ่นหลังฟังถึงเรื่องราวของบรรพบุรุษซึ่งถูกนำออกมาจากดินแดนทาสแห่งประเทศอียิปต์ (อพยพ 13:14)

อ่านพระธรรมอพยพ 22:21-23 ความสำคัญในความทรงจำของการเคยเป็นทาสของพวกเขาเอง เป็นคำสอนเกี่ยวกับว่า พวกเขาควรปฏิบัติต่อผู้คนที่ตกอยู่สภาพต่ำกว่าหรือมีฐานะยากลำบากอย่างไรในสังคมใหม่ของพวกเขา

การตกอยู่ในสภาวะเกือบเอาชีวิตไม่รอดจากเหตุการณ์พระเจ้าเสด็จมาปรากฏ และคนกลุ่มใหญ่แห่งล่องรูปลูกัวิทองคำและถูกลงโทษอย่างหนัก ในการที่พระเจ้าทรงประทาน “พระบัญญัติสิบประการ” พระเจ้าทรงเรียกโมเสสให้ใช้เวลามากขึ้นกับพระองค์ ซึ่งพระองค์ประทานคำสั่งสอนพิเศษในรายละเอียดว่า สังคมของชนอิสราเอลจะดำเนินชีวิตสอดคล้องกับ “พระมหากฤษฎี” (grand commands) อย่างไรดี แม้แต่ก่อนที่พระเจ้าทรงตรัสสั่งให้สร้างพลับพลา (the tabernacle) ขึ้น พระเจ้าทรงประทาน “กฎหมาย” (laws) สามบทเกี่ยวกับจะปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างเหมาะสมอย่างไร “กฎหมาย” เหล่านี้ควร “จะแตกต่าง” จากประสบการณ์หลายอย่างที่ชนอิสราเอลได้รับโดยสิ้นเชิง มีกฎหมายว่าด้วยจะจัดการอย่างไรกับอาชญากรรมรุนแรง กฎหมายเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินซึ่งเป็นที่ดิน กฎหมายเกี่ยวกับการใช้ชีวิตประจำวัน และหลักการการสถาปนาศาล เพื่อใช้พิจารณาพิพากษาคดีตามกฎหมาย หรือบัญญัติเหล่านี้ ให้ทุกสิ่งเป็นไปอย่างบริสุทธิ์ยุติธรรม (ดู อพยพ บทที่ 21-23)

ที่เด่นชัดที่สุดท่ามกลางกฎหมาย หรือกฎหมายเหล่านี้ คือบทเกี่ยวกับผู้คนในสังคมใหม่ พอๆ กับการให้ความสนใจผู้ที่อยู่นอกสังคม และเหล่าคนที่ถูกตำหนิ หรือถูกโจมตีได้ง่าย (vulnerable) ผู้คนกลุ่มดังกล่าวจะไม่ถูกเอาเปรียบ ไม่ถูกบังคับใช้งานของพวกเขาเพื่อหาประโยชน์ พวกเขาจะต้องได้รับสิทธิ์เข้าถึงอาหาร ได้รับการยอมรับ และได้รับการนับถือ และมีศักดิ์ศรีของมนุษย์ อย่างเช่นเจ้าของนาจะอนุญาตให้คนยากจนเข้ามาเก็บข้าวตกในนาของตนได้ การปฏิบัติเช่นนั้นต่อ “คนนอก” หรือชาวต่างชาติไม่ค่อปฏิบัติกันในโลกสมัยโบราณ หรือแม้แต่ปัจจุบัน ดูเหมือนบางคนได้ลืมหลักการด้านศีลธรรมเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อคนอื่นในพระคัมภีร์ไปนานแล้ว

มีประสบการณ์อะไรที่คุณยังจำได้ ที่ทำให้คุณมีความเมตตา กรุณา และให้ความหวังใจต่อบุคคลที่ประสบความทุกข์ยาก หรือได้รับการปฏิบัติอย่างไม่ยุติธรรม หรืออื่น ๆ

พุธ

เงินสิบลดที่สอง

Second Tithing

คริสเตียนจำนวนมากยอมรับ และปฏิบัติตามคำสอนของพระคัมภีร์ เกี่ยวกับการถวาย หรือ “การคืนสิบลดหนึ่ง” ซึ่งปกติเป็นการอ้างถึงพระธรรม มาลาคีย์ 3:10 ซึ่งเป็นสูตรสำเร็จง่าย ๆ กล่าวคือผู้เชื่อถวายเงิน หรือถวาย 10 เปอร์เซ็นต์จากรายได้ (เงินเดือน) หรือจำนวนเงินที่เพิ่มขึ้น (ผลกำไร) เพื่อให้การสนับสนุนพันธกิจของคริสตจักรในการประกาศเผยแผ่พระกิตติคุณ คริสตจักร เริ่มต้นจากโบสถ์ท้องถิ่น ซึ่งได้รับมอบหมายพันธกิจจากพระเจ้า ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด เกี่ยวกับการแบ่งสรร ในการใช้เงินกองทุน ดังกล่าวเพื่อให้การสนับสนุนพันธกิจต่างๆ ของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การประกาศพระกิตติคุณให้แพร่ไป

อ่านพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ 14:22-29 ในคำสั่งสอนเหล่านี้ อะไรเป็นเป้าหมายสำคัญที่สุดของการคืน (หรือถวาย) เงินสิบลดหนึ่ง แต่พระเจ้า

การทดลองคือให้คิดว่าเราได้คืนสิบลดหนึ่งจำนวน 10 เปอร์เซ็นต์ให้ แก่พระเจ้าแล้วเป็นที่เรียบร้อย แต่คำสั่งซึ่งพระเจ้าประทานให้ชนอิสราเอลให้ คำแนะนำว่า จำนวน 10 เปอร์เซ็นต์ เป็นตัวเลขสำหรับจุดเริ่มต้นจากการศึกษา ชนอิสราเอลโบราณพบว่า ชนอิสราเอลถวายตามแนวทางที่ “บัญญัติเลวี่” กำหนด ชนอิสราเอลอาจถวายให้พระเจ้ามากกว่า “สิบลดหนึ่ง” เป็นการถวาย 1/4 (25 เปอร์เซ็นต์) หรือแม้แต่ถวายจำนวน 1/3 (33.33 เปอร์เซ็นต์) ของ รายได้สุทธิแต่พันธกิจของพระเจ้า ซึ่งในสมัยอิสราเอลโบราณเป็นการถวาย เพื่อสนับสนุน หรือเลี้ยงดูปุโรหิต และครอบครัวของพวกเขา รวมถึงการสะสม ไว้เป็นกองทุนสำหรับช่วยคนยากจน

นักศึกษาพระคัมภีร์บางคนได้พบว่า มีการแบ่งสรรเงินจำนวนนี้ให้การช่วยเหลือชาวต่างชาติที่อพยพหนีภัย หรือย้ายถิ่นฐานเข้ามาอาศัยในแผ่นดินอิสราเอล (ปัจจุบันคือผู้อพยพ-ในดอนเริ่มตัน) รวมไปถึงเด็กกำพร้าหญิงม่าย (อายุมากไม่มีลูกหลาน) เงินถวายสิบลดประเภทนี้เรียกว่า “เงินสิบลดที่สอง” ซึ่งบันทึกบอกว่าคุณคนทั้งหลายต่างรู้สึกชื่นยินดี และขอบพระคุณในผลผลิตจากไร่นา พวกเขาเลี้ยงฉลองการเก็บเกี่ยว และถวายเงินให้พันธกิจของพระเจ้ามากกว่า “สิบลดหนึ่ง” เป็น “สิบลดหนึ่งที่สอง” หรือแม้แต่มากกว่านั้น คือมากกว่า 20 เปอร์เซ็นต์ของรายได้ พระเจ้าทรงอวยพระพรให้แผ่นดินผืนใหม่ที่พวกเขาได้รับส่วนแบ่งมา พวกเขา รู้สึกว่าพวกเขาควรระลึกถึงพันธกิจของพระเจ้า และผู้คนที่ได้รับพระพรไม่เท่าพวกเขา

ในแต่ละปีตามปกติ เงินส่วนนี้จากการเก็บเกี่ยวจะต้องนำไปถวายที่พระวิหาร และทำการแบ่งสรรจากตรงนั้น แต่ในทุกปีที่สาม จะมีจุดเน้นพิเศษในการแบ่งปันพระพรให้กับชุมชนของพวกเขาเอง ในการเฉลิมฉลองการเก็บเกี่ยวนี้ จะมุ่งมองเป็นพิเศษไปยังผู้ที่อาจถูกมองข้าม หรือถูกลืมไป พระวจนะของพระเจ้ากล่าวไว้ว่า “เมื่อท่านถวายทศางค์ (สิบลดหนึ่ง) จากผลผลิตผลของท่านเสร็จแล้ว ในปีที่สามซึ่งเป็นปีทศางค์ จงให้ทศางค์นั้นแก่คนเลวี่ และคนต่างด้าว ลูกกำพร้า และแม่ม่าย” (เฉลยธรรมบัญญัติ 26:12)

สอดคล้องกับคำสั่งของพระเจ้า อย่างน้อยเงินส่วนหนึ่งของชนอิสราเอลที่ถวายให้กับพระเจ้าจะให้การสนับสนุนการดำรงชีพของปุโรหิต และครอบครัวของพวกเขา จากนั้นส่วนหนึ่งจะถูกแบ่งสรรไปช่วยเหลือผู้กำลังมีความจำเป็นมากที่สุด อย่างไรก็ตามทั้งหมดนี้วางบนพื้นฐานความทรงจำของผู้คนที่คิดถึงอดีต และการรู้สึกขอบพระคุณที่พระเจ้าทรงพระเมตตา และอวยพระพร และทรงให้ความยุติธรรมแก่พวกเขา

อ่านพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ 26:1-11 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสอะไรกับพวกเขา เราจะนำคำสอนนี้มาประยุกต์ใช้สำหรับการกำหนดท่าทีของเราต่อ “การถวาย” หรือการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้มีความจำเป็นเหล่านั้นอย่างไร

ขณะชนอิสราเอลกำลังเดินทางในถิ่นทุรกันดาร พวกเขาไม่มีบ้านของตัวเอง แต่พวกเขากำลังรอเวลาจะเดินทางไปถึง “แผ่นดินแห่งพระสัญญา” พระเจ้าทรงทราบถึงความสำคัญ ที่จะมีการแบ่งปัน จัดสรรที่ดินให้พวกเขาทำกิน และสร้างบ้านเรือนขึ้น พวกเขาจะรวมตัวกันเป็นสังคมใหม่ในแผ่นดิน “คานาอัน” ภายใต้การเป็นผู้นำของ “โยชูวา” พระเจ้าทรงมองเห็น และช่วยวางระเบียบแบบแผนในการแบ่งสรรที่ดินออกให้สำหรับแต่ละเผ่า หรือตระกูล และจากนั้นพวกผู้นำแต่ละเผ่าจะแบ่งสรรให้กับกลุ่มของครอบครัวต่อไป

และพระเจ้าทรงทราบด้วยว่า เมื่อเวลาผ่านไป ทรัพย์สินสมบัติที่ดี โอกาสในการสร้างตัวก็ตาม รวมทั้งที่ดินจะถูกขายให้กับบางคน ซึ่งบางคนจะซื้อที่ดินรวมไว้ทำประโยชน์ขนาดใหญ่ขึ้นหรือให้คนอื่นเช่า ถ้าเป็นสมัยนี้จะเรียกว่า นายทุนที่ดิน ซึ่งพวกเขาจะร่ำรวยขึ้น มีอิทธิพลมากขึ้น สาเหตุของการซื้อขายที่ดินทำนองนี้ อาจเกิดขึ้นจากความลำบากของครอบครัว การเจ็บป่วย สุขภาพไม่ดี หรือการเลือกไม่ดีพอ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงจำเป็นต้องขายที่ทำกินของครอบครัว เพื่อนำเงินมาแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ซึ่งหมายความว่าคนในครอบครัวที่ขายที่ดินไป จะไม่มีมรดกที่ดินให้กับลูกหลานในช่วงรุ่นอายุต่อไป

การแก้ปัญหาของพระเจ้าที่มอบให้กับโยชูวา คือ การออกกฎหมายที่ดิน คือผู้ใดที่มีความจำเป็นจริงๆ เมื่อไม่อาจแก้ปัญหาในทางอื่น ครอบครัวอาจตัดสินใจขายที่ดินของตนได้ แต่กฎหมายห้ามไม่ให้มีการขายแบบถาวร (หรือเด็ดขาด) กล่าวคือที่ดินแต่ละแปลงเมื่อถูกขายไป แผ่นดินผืนนั้นจะตกเป็นสิทธิ์ของผู้ซื้อที่ดินแปลงนั้นไว้จนกระทั่ง “ปีแห่งเสรีภาพ” หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่า “ปีแห่งการเฉลิมฉลอง” (year of jubilee) ของรอบถัดไป เมื่อถึงปีดังกล่าวผู้ที่ซื้อที่ดินของผู้ใดไว้ต้องโอนกรรมสิทธิ์คืนให้ครอบครัวเจ้าของเดิม หรือลูกหรือญาติของครอบครัวที่ขายที่ดินให้ (โดยไม่เสียเงินซื้อ หรือไถ่ถอนแต่อย่างใด) อย่างไรก็ตามที่ดินแปลงเมื่อขายออกไปแล้ว ลูก หรือญาติเจ้าของที่ดินสามารถซื้อคืน หรือไถ่ถอนที่ดินแปลงนั้นคืนในเวลาใดก็ได้ อีกครั้งหนึ่งพระเจ้าทรงเตือนผู้คนถึงความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระองค์ ซึ่งมีผลกระทบ

เกิดขึ้นระหว่างพวกเขากับคนอื่นๆ ทรงกล่าวว่า “ส่วนที่ดินนั้นเจ้าห้ามขายขาด เพราะว่าที่ดินนั้นเป็นของเรา พวกเจ้าเป็นเพียงคนต่างด้าว และแขกเมืองที่อาศัยอยู่กับเรา” (เลวีนิติ 25:23)

อ่านพระธรรมเลวีนิติ 25:8-23 คุณสามารถจินตนาการได้ไหมว่า สังคมจะแตกต่างจากที่เป็นอยู่มากเพียงใด ถ้ามีการนำหลักการดังกล่าวนี้มาประยุกต์ใช้ รวมทั้งโดยเฉพาะถ้อยคำที่ว่า “เจ้าต้องไม่กดขี่ข่มเหงซึ่งกันและกัน”

กฎเกณฑ์ที่พระเจ้าทรงตั้งขึ้น ทรงออกแบบเพื่อส่งเสริมสังคมให้มีความเท่าเทียมกัน การที่ทรงกำหนดให้มีปีสะบาโต และปีแห่งเสรีภาพ (ความชื่นชมยินดี) มาตรการในวงกว้าง เป็นการให้สิทธิที่เกิดขึ้นระหว่างปีแห่งเสรีภาพ หากมีบางสิ่งที่ผิดพลาดไปในสังคม และในเศรษฐกิจการเมืองของประเทศชาติ” (เอลเลน จี. วัต์, บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ, หน้า 534)

นักประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ไม่ค่อยแน่ใจว่า จังหวะของเศรษฐกิจ และสังคมเหล่านี้ได้รับการปฏิบัติตามอย่างเต็มที่ ในช่วงเวลาสำคัญใดๆ หรือไม่ (ดู 2 พงศาวดาร 36:21) กระนั้นกฎเกณฑ์เหล่านี้เสนอให้เห็นการมองแวบหนึ่งของกุศโลบายเมื่อนำมาใช้ปฏิบัติในโลกจะทำงานอย่างไร ถ้ากฎเกณฑ์ของพระเจ้าได้รับการปฏิบัติตามอย่างเต็มที่ ยิ่งกว่านั้น พวกเขาให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับคนยากจน หรือคนลำบากประเภทหาเช้ากินค่ำ และพระเจ้าทรงห่วงใยไม่ต่างกันที่จะมองเห็นหลักการ “ความยุติธรรม” จะถูกนำมาปฏิบัติใช้ในโลกของเรา

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. วัต์ ในบท “พระบัญญัติประทานให้ชนอิสราเอล” หน้า 303-314 และในบท “พระเจ้าทรงใส่พระทัยในคนยากจน” หน้า 530-536, บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ

“จะว่าไปไม่มีอะไรซับซ้อน หลังจากพวกเขาได้รับรู้ “การอ้างสิทธิ์” ของพระเจ้า ว่ากฎเกณฑ์ต่างๆ ที่ทรงประทานให้ผ่านท่านโมเสส ไม่ใช่กุศโลบาย

อะไรมากไปกว่า “การให้มีใจโอบอ้อมอารี มีความอ่อนโยน และมีวิญญูณแห่งไมตรีจิตต่อคนยากจน แม้ว่าพระเจ้าทรงตรัสสัญญาจะอวยพระพรยิ่งใหญ่แก่ประชากรของพระองค์ แต่พระองค์ไม่ทรงออกแบบไว้ว่า “ความยากจนขั้นแค้น” จะไม่มีท่ามกลางพวกเขา พระเจ้าทรงประกาศว่าอย่าให้คนยากจนหมดสิทธิ์ในที่ดินทำกินเลย อย่างไรก็ตามก็ดียังจะมีคนยากจนที่เรียกให้พวกเขาแสดงความเห็นอกเห็นใจ ความเมตตา ความมีใจเอื้ออารีเสมอไป เพราะยังจะมีบางคนตกอยู่ใต้การขาดโอกาส เช่นคนที่เจ็บป่วยเรื้อรัง คนที่สูญเสียทรัพย์สินหรือจำเป็นต้องขายที่ทำกิน กระนั้นตราบใดที่คนส่วนใหญ่ปฏิบัติตามคำสั่งสอนที่พระเจ้าทรงประทานให้ ก็จะไม่มีคน “ขอทาน” (beggars) ท่ามกลางพวกเขา หรือไม่มีใครอดอยากไม่มีอาหารจะรับประทาน” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 530, 531)

“กฎเกณฑ์ทั้งหลายเหล่านี้ พระเจ้าทรงออกแบบไว้เพื่อเป็นพระพรแก่คนร่ำรวย ไม่น้อยไปกว่าคนยากจน พวกเขาต้องหักห้ามความโลภ และยับยั้งอารมณ์การอยากยกตัวเองขึ้น ซึ่งจะปลุกฝังวิญญูณแห่งความสง่างาม และจากการแก้กมลน้ำใจดีงาม จะทำให้เกิดความเชื่อมั่นระหว่างชนชั้นทั้งปวง ซึ่งพวกเขาจะส่งเสริมความเป็นระเบียบของสังคม อันนำไปสู่การมีรัฐบาลที่มั่นคง เราทั้งมวลถูกชักจูงเข้าด้วยกันในสายใยของมนุษยชาติ ไม่ว่าสิ่งใดที่เราสามารถทำเพื่อให้เกิดประโยชน์ และส่งเสริมคนอื่นได้ สิ่งนั้นๆ จะสะท้อนพระพรให้หลั่งมาสู่เราทั้งหลายเอง” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 534, 535)

บทสรุป

พระเจ้าทรงได้ยื่นเสียงร้องทุกข์ของประชากรอิสราเอลที่กำลังได้รับความทุกข์เดือดร้อนในประเทศอียิปต์ และทรงเข้าแทรกแซง เพื่อปลดปล่อยพวกเขาให้หลุดพ้น และแสวงหาทางที่จะทำพันธสัญญาพิเศษ และประทานกฎเกณฑ์สำหรับสังคมใหม่ของพวกเขา ซึ่งจะเป็นช่องทางแห่งพระพรสำหรับคนทั้งปวง แม้กับกลุ่มคนที่บ่อยครั้งถูกละเลย เป็นกลุ่มคนที่ยากไร้ ถูกเอารัดเอาเปรียบได้ง่าย

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. พระเจ้าทรงประทาน “พิมพ์เขียว” ให้ชนอิสราเอลสำหรับประเภทของสังคมที่พระองค์ทรงต้องการให้สถาปนาขึ้น และมีกฎหมายและกฎเกณฑ์อย่างไร ซึ่งส่วนใหญ่หน้าจะทำให้คุณมีความสนใจ (ไม่ว่าจะถูกกล่าวถึงในหัวข้อศึกษาพิเศษสำหรับสัปดาห์นี้ หรือข้อมูลได้จากการอ่านในวงกว้างมากขึ้นของคุณเอง)
2. ในกฎหมายและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงประทานแก่ประชากรของพระองค์ คุณคิดว่าเหตุใด ดูเหมือนพระเจ้าโฟกัสไปที่คนยากคนจน หรือคนที่ถูกโจมตีได้ง่ายและเปราะบาง (vulnerable) ทางสังคม
3. เราทั้งหลายจะเข้าใจ และเชื่อมโยงกับกฎหมายเหล่านี้อย่างไรในปัจจุบัน เราจะเลือกว่าหมวดไหนยังมีความเหมาะสม และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างไรในปัจจุบัน อะไรคือสิ่งสำคัญที่สุดที่เราสามารถเรียนรู้ในรายละเอียดของคำสอนเหล่านี้สำหรับชาวอิสราเอล เพื่อความเป็นระเบียบในสังคม และชีวิตของพวกเขา

บทที่ 3

วันสะบาโต : วันแห่งเสรีภาพ

Sabbath : A Day of Freedom

วันที่ 13 - 19 กรกฎาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

อพยพ 16:16-18; อพยพ 20:8-11; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:12-15;
มัทธิว 12:9-13; เลวีนิติ 25:1-7

ข้อควรจำ

“พระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า ‘วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ ไม่ได้ทรงสร้างมนุษย์ไว้เพื่อวันสะบาโต’
(มาระโก 2:27)”

พระเจ้าทรงสร้างวันสะบาโตขึ้น เป็นผลงานชิ้นสุดท้ายของสัปดาห์แห่งการทรงสร้าง บันทึกกล่าวว่าในวันสะบาโต พระเจ้าไม่เพียงทรงหยุดพัก แต่ทรงอวยพรให้การพักเป็นส่วนเต็มสมบูรณ์ (integral) ของวิธีที่โลกจะต้องเป็น วันสะบาโตได้สาธิตให้เห็นว่า เราถูกสร้างมาให้มีปฏิสัมพันธ์อย่างไรกับพระเจ้าและมนุษย์ด้วยกัน

ดังนั้นเป็นการยากที่จะรู้สึกประหลาดใจที่จะพบว่าวันสะบาโตเป็นพระบัญญัติหนึ่งข้อของพระบัญญัติสิบประการ ซึ่งเป็นแผนการสำหรับประชากรของพระองค์ นับตั้งแต่เริ่มต้นของการสถาปนาเป็นชนชาติอิสราเอลใหม่ๆ วันสะบาโตจึงมีบทบาทสำคัญยิ่งสำหรับชาวฮีบรู

บ่อยครั้งเมื่อเราพูดคุยกันเกี่ยวกับวันสะบาโต ในเวลาอันสั้นการสนทนามักจะหันไปสู่ประเด็นคำถามว่า “เราจะถือรักษาวินัยสะบาโตอย่างไร

มีสิ่งใดบ้างที่เราไม่ควรทำอะไรทำนองนั้น อย่างไรก็ตามเช่นนี้มีความสำคัญ เราจำเป็นต้องเข้าใจในส่วนที่ “เต็มสมบูรณ์” เพราะวันสะบาโตว่าได้รับการออกแบบมาเป็นหลักปฏิบัติสำหรับการดำเนินชีวิตของประชากรของพระเจ้าในโลกนี้ ในฐานะที่เป็นเครื่องหมายแห่งพระคุณ และการจัดหาสิ่งของที่จำเป็นสำหรับประชากรของพระองค์

ดังที่พระเยซูตรัสว่า “วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ ไม่ได้ทรงสร้างมนุษย์ไว้เพื่อวันสะบาโต” (มาระโก 2:27) เมื่อเราทั้งหลาย “ระลึกถึงวันสะบาโตถือไว้เป็นวันบริสุทธิ์” วันสะบาโตจะเปลี่ยนแปลงเราทุกวันของสัปดาห์ เหมือนที่พระเยซูทรงสาธิตให้เห็นขณะอยู่ในโลกนี้ “พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตเช่นเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระธรรม” (ลูกา 4:16)

วันอาทิตย์

มานาเพียงพอ

Manna Enough

หลังจากชนอิสราเอลตกเป็นทาสในประเทศอียิปต์หลายร้อยปี ทำให้รูปแบบสังคมเสื่อมทรามลงอย่างยิ่งในสภาพจิตใจที่มีความชิงชังกดดันต่อผู้คนที่กดขี่พวกเขา พระเจ้าทรงแสวงหาวิธีจะยกชูชนอิสราเอลที่เพิ่งได้รับอิสรภาพขึ้นมาใหม่ ด้วยการชี้พวกเขาสู่วิถีการดำเนินชีวิตที่ดีกว่า และประทานพระบัญญัติให้ เพื่อช่วยพวกเขาในการจัดระเบียบสังคมใหม่ แต่ส่วนที่หนึ่งของขั้นตอนต่างๆ มาในรูปแบบของบทเรียนซึ่งให้คำสอนในภาคปฏิบัติ

การดำเนินชีวิตท่องไปตลอด 40 ปีในป่าทุรกันดาร จังหะชีวิตของพวกเขาในช่วงนี้ เป็นหลักฐานชัดเจนถึงการที่พระเจ้าทรงดูแล และจัดหาสิ่งจำเป็น เพื่อให้พวกเขาดำเนินชีวิตในภาคปฏิบัติที่ไม่เห็นแก่ตัว ซึ่งควรได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในวัฒนธรรมของสังคมชนอิสราเอล ซึ่งมาในรูปแบบของ “มานา” อาหารที่ตกจากท้องฟ้าลงมายังพื้นดินเพื่อเป็นอาหารของประชาชนอิสราเอล

อ่านพระธรรมอพยพ 16:16-18 คุณคิดว่ามีอะไรสำคัญที่พระเจ้าทรงกำหนด การตวงอาหารให้พอเพียงสำหรับแต่ละคน ในแต่ละวันซึ่งกล่าวเน้นในข้อพระคัมภีร์นี้

ใน 2 โครินธ์ 8:10-15 ท่านเปาโลอ้างถึงเรื่องนี้เพื่อเป็นตัวอย่างว่า ชาวโครินธ์ควรถวายจำนวนเท่าไร ใน 2 โครินธ์ 8:14 กล่าวว่า “คือที่พวกท่านมีอยู่อย่างเหลือล้นในเวลานี้ ก็เพื่อช่วยพวกเขาทั้งหลายที่ขัดสน และในยามที่เขาทั้งหลายมีอย่างเหลือล้น เขาก็จะได้ช่วยพวกท่านเมื่อขัดสน ซึ่งจะทำให้มีความเสมอภาคกัน” (2 โครินธ์ 8:14)

บทเรียนสำหรับชนอิสราเอลและเรานั้นหมายถึงได้ทรงจัดหาไว้สำหรับประชากรของพระองค์ บุคคลผู้ที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ ถ้าเราจะรับเอาเพียงสิ่งที่เรามีความจำเป็น เท่ากับเป็นการเตรียมพร้อมไว้ที่จะแบ่งปันส่วนเหลือให้กับคนอื่น ๆ ทุกคนก็จะได้รับการดูแลเอาใจใส่ จงนำไปให้เพียงพอสำหรับแต่ละวัน จะช่วยทำให้ผู้คนไว้วางใจว่าจะมีมาอีกมากขึ้นในวันถัดไป ผู้คนที่ถูกบังคับกดขี่อย่างอดีตทาสชาวอิสราเอล มีความโน้มเอียงจะมุ่งไปยังความอยู่รอดของพวกเขาเอง แต่พระเจ้าทรงประสงค์จะสาธิตแก่พวกเขาในชีวิตแห่งความไว้วางใจ มีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และรู้จักการแบ่งปัน

แต่ยังมีอีกมิติหนึ่งที่ทำให้ความสำคัญยิ่งสำหรับหลักปฏิบัติดังกล่าวนี้ พระเจ้าตรัสผ่านท่านโมเสสให้เก็บมานาเป็นสองเท่าในวันศุกร์ และในแต่ละวันศุกร์ “มานา” ตกจากฟ้ายังพื้นจำนวนเป็นสองเท่าของวันอื่นๆ ดังนั้นชนอิสราเอลสามารถเก็บได้เป็นสองเท่าของวันอื่น ทั้งนี้เพื่อเป็นการเตรียมอาหารไว้สำหรับวันสะบาโต สิ่งนี้ได้สอนบทเรียนแห่งความไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้ากับเรา จะว่าไปการเก็บมานาไว้อีกส่วนหนึ่ง เป็นพระคุณจากพระเจ้าทำให้พวกเขาสามารถมีอาหารกินอิ่ม ซึ่งเป็นความยินดีส่วนหนึ่ง เพื่อพวกเขาจะได้หยุดพักอย่างแท้จริงในวันสะบาโต ตามที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แล้ว

เราสามารถทำอะไรได้บ้างในเย็นวันศุกร์ก่อนดวงอาทิตย์ตกดิน เพื่อช่วยเราให้ชื่นชมยินดีถึงวันสะบาโตที่พระเจ้าทรงประทานให้เรา

อ่านพระธรรมอพยพ 20:8-11 และเฉลยธรรมบัญญัติ 5:12-15
 ข้อพระคัมภีร์ในสองเล่มนี้ กล่าวเต็มเต็มพระบัญญัติสิบประการ ข้อที่ 4
 ให้เต็มสมบูรณ์แก่กันและกันอย่างไร

จำไว้ว่า สิ่งสำคัญส่วนหนึ่งคือพระเจ้าทรงแสวงหาทางที่จะ “สถาปนา
 ความสัมพันธ์กับประชากรของพระองค์ขึ้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง” คือความสัมพันธ์
 ที่มีศูนย์กลางอยู่ในความจริงที่ว่า พระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างและพระผู้ไถ่ของ
 เรา บทบาททั้งสองปรากฏในข้อพระคัมภีร์ ซึ่งปรากฏในหนังสือสองเล่ม (ของ
 พระคัมภีร์) ที่บันทึกเรื่องพระบัญญัติข้อที่ 4 ซึ่งเชื่อมโยงกับการถือรักษาวัน
 สะบาโต

ชนอิสราเอลได้ออกมาจากดินแดนที่ครอบงำโดย “พระ” (gods) ต่างๆ
 ซึ่งล้วนเป็นพระเทียมเท็จทั้งสิ้น ชนอิสราเอลจำเป็นต้องตั้งมั่นคงในความเชื่อ
 ในพระผู้สร้างเพียงหนึ่งเดียว วันสะบาโตถือว่าเป็นวิถีสำคัญยิ่งที่จะทำสิ่งนี้
 เพราะได้ประมวลความสำคัญในบริบทของรอบสัปดาห์ ซึ่งพระเจ้าทรงประทาน
 มาเพิ่มให้เป็นพิเศษในวันศุกร์ และมานั้นไม่เนาเสียในวันสะบาโต ซึ่ง
 แสดงให้เห็นอำนาจแห่งการทรงสร้างของพระองค์ เรื่องวันสะบาโตที่เราพบใน
 อพยพ บทที่ 20 คือในพระบัญญัติข้อที่สี่ พระเจ้าในฐานะพระผู้สร้างได้ทรง
 เปิดเผยให้ทราบอย่างชัดเจน

โดยการเปรียบเทียบ การช่วยให้รอดพ้น การไถ่ให้รอด และความ
 รอดพ้น ล้วนเป็นจุดสำคัญของพระบัญญัติข้อที่สี่ใน เฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 5
 เรื่องสำคัญเหล่านี้ชนอิสราเอลจะต้องเป็นพยานให้คนอื่นฟังอย่างสม่ำเสมอ
 พวกเขาควรเชื่อมโยงเข้ากับทุกวันสะบาโต เรื่องแรกของพวกเขาควรเป็นเรื่อง
 ที่ได้เกิดขึ้นจริง และคือได้รับการปลดปล่อยจากการเป็นทาสฝ่ายร่างกายจาก
 อียิปต์ การเป็นพยานทำนองนี้จะทำให้ความเข้าใจเรื่องพระเจ้า และความ
 รอดเติบโตขึ้น วันสะบาโตก็เช่นกันจะกลายเป็นสัญลักษณ์การเฉลิมฉลอง
 ความรอดฝ่ายจิตวิญญาณประจำสัปดาห์ของพวกเขา

เรื่องทั้งสองนี้จะกระตุ้นเรื่องวันสะบาโตเกี่ยวกับการช่วยไถ่ถอนความ
สัมพันธ์สู่สภาพเดิมระหว่างพระเจ้าและประชากรของพระองค์ “ยิ่งกว่านั้นอีก
เราให้สะบาโตของเราแก่เขาทั้งหลาย เป็นหมายสำคัญระหว่างเราและเขา เพื่อ
เขาจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์ เป็นผู้ทำให้พวกเขาบริสุทธิ์” (เอเสเคียล 20:12) และ
ดังที่เราได้เห็น นี่ไม่เกี่ยวข้องกับกลุ่มนี้เท่านั้น โดยพื้นฐานของความสัมพันธ์
นี้ พวกเขาจะต้องจัดตั้งสังคมแนวใหม่ เป็นสังคมที่ผู้อยู่ภายนอก (ที่ยังไม่เป็น
คริสเตียน) ในวงกว้างของโลกได้รับพระพร

“จงระลึกว่าเจ้าเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และพระยาห์เวห์
พระเจ้าของเจ้าได้นำเจ้าออกจากที่นั่น ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์และด้วย
พระกรที่เหยียดออก ดังนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าจงทรงบัญชาให้เจ้า
รักษาวันสะบาโต” (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:15) ด้วยการรักษาวันสะบาโตเพื่อ
ระลึกถึง และเป็นการเฉลิมฉลองสำหรับการทรงสร้าง และการไถ่ให้รอด เรา
สามารถเติบโตต่อเนื่องในความสัมพันธ์ ไม่เพียงกับองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น
แต่กับคนทั้งหลายที่อยู่รายรอบเราด้วย พระเจ้าทรงพระกรุณาคุณต่อเรายิ่ง
ดังนั้นเราจำเป็นต้องแสดงความกรุณาต่อคนอื่นๆ เช่นกัน

ในทางใดบ้าง ที่การถือรักษาวันสะบาโต ทำให้เราเป็นคนที่ดีขึ้น
ในแง่ของการมีความกรุณา การให้ความสนใจคนอื่น และมีความเห็นอก
เห็นใจคนอื่นมากขึ้น

วันอังคาร

วันแห่งความเท่าเทียมกัน

A Day of Equality

สิ่งหนึ่งปรากฏชัดจากการอ่านพระบัญญัติสิบประการใน พระธรรม
อพยพ บทที่ 20 และเฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 5 อย่างเร็วๆ จะเห็นว่าพระ-
บัญญัติ ข้อที่ 4 มีความระเอียดมากกว่าข้ออื่นๆ พระบัญญัติข้ออื่นๆ บางข้อ
บันทึกไว้เพียง 3 คำ (ในภาษาอังกฤษ ส่วนในภาษาฮีบรูบันทึกไว้ด้วยถ้อยคำ
2 คำเท่านั้น) ถ้ามองว่าเหตุใดพระบัญญัติข้อที่สี่ จึงใช้พื้นที่มากกว่าข้ออื่นๆ
เพราะพระบัญญัติข้อนี้ให้เหตุผลว่าทำไม อย่างไร และใครจะเป็นผู้ระลึกถึงวัน
สะบาโต

อ่านพระธรรมอพยพ 20:8-11 กล่าวเกี่ยวกับผู้ใช้ และชาวต่างชาติอย่างไร แม้แต่สัตว์ต่าง ๆ นั้นหมายถึงอะไร

ที่น่าสังเกตท่ามกลางรายละเอียดวันสะบาโต จะเห็นว่ามุ่งเน้นไปที่คนอื่น ๆ ซิกซ์ เค. ทอนสตัด อ้างเหตุผลว่าบัญญัติประเภทนี้มีความพิเศษท่ามกลางวัฒนธรรมทั้งหมดของโลก เขาอธิบายว่าพระบัญญัติว่าด้วยเรื่องวันสะบาโต “ให้ความสำคัญจากเบื้องล่างขึ้นมา และไม่ใช่การมองลงจากเบื้องบน กล่าวคือการพิจารณาคน หรือสมาชิกที่บอบบาง อ่อนกำลังที่สุดของสังคม คนที่ต้องการพักผ่อนมากที่สุดคือพวกทาส และต่างชาติที่อาศัยอยู่ในชุมชน และสัตว์ใช้งาน ที่รับแบกภาระหนักได้ถูกกล่าวถึงเป็นพิเศษ การหยุดพักในวันที่เจ็ดของพวกที่อยู่ใต้เส้นการได้รับสิทธิพิเศษ (underprivileged) แม้แต่สัตว์ที่พูดไม่ได้ยังมีพันธมิตร์ได้หยุดพักในวันสะบาโต” (*The Lost Meaning of the Seventh Day (Michigan: Andrews University Press, 2009, หน้า 126, 127)*)

พระบัญญัติมีจุดสำคัญพิเศษในการเข้าใจให้วันสะบาโตเป็นวันที่ทุกคนมีความชื่นชมยินดีในแสงสว่างของวันสะบาโต เราทั้งปวงมีความเท่าเทียมกัน ถ้าคุณเป็นนายจ้างคนหนึ่ง ระหว่างวันของสัปดาห์คุณมีสิทธิ์สั่งให้คนงานของคุณทำงานได้ แต่ในวันสะบาโตคุณไม่มีอำนาจสั่งให้ลูกจ้างทำงานในวันสะบาโต ทั้งนี้เพราะพระเจ้าทรงสั่งให้นายจ้างให้พวกเขาหยุดงานในวันแห่งการพักผ่อน ถ้าคุณเป็นลูกจ้างหรือแม่เป็นทาส (อย่างในสมัยก่อน) วันสะบาโตจะเตือนคุณว่าคุณถูกสร้างมาให้เท่าเทียมกัน และต่างได้รับการไถ่ให้รอดโดยพระเจ้า และพระเจ้าทรงเรียกให้คุณเฉลิมฉลองในวันดังกล่าวในลักษณะพิเศษกว่าวันอื่นๆ คุณมีหน้าที่ต้องทำ ทั้งนี้วันสะบาโตยังเป็นพรไปถึงแม้คนที่ยังไม่เชื่อ เช่นลูกจ้างหรือชาวต่างชาติที่ยังไม่รับเชื่อ ที่ทำงานให้กับนายจ้างที่ถือรักษาวันสะบาโต พวกเขาก็จะได้รับประโยชน์ คือได้หยุดพักในวันสะบาโตเช่นกัน” (อพยพ 20:10)

แนวคิดนี้ได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างน่าสังเกต ของมุมมองเชิงลึกสำหรับชนอิสราเอล ซึ่งสดใหม่จากประสบการณ์การเป็นทาส ซึ่งการมีสิทธิ์มีเสียงถูกเบียดให้ตกขอบไป ตอนนี้พวกเขาจะต้องสถาปนาระบบการทำงาน

ในแผ่นดินใหม่ พระเจ้าไม่ประสงค์ให้พวกเขารับเอานิสัยการทำงานจากนายทาสผู้กดขี่มาใช้ พอๆ กับทรงประทานรายละเอียดของกฎหมายสำหรับสังคมของพวกเรา พระองค์ทรงประทาน (ให้พวกเราทั้งปวง จะว่าไป) ระบบการเตือนให้ระลึกถึงในแต่ละสัปดาห์ ในลักษณะที่ทรงพลัง ว่าเราทั้งปวงมีความเท่าเทียมกันต่อพระพักตร์ของพระเจ้า

คุณสามารถจะแบ่งปันเรื่องราววันสะบาโตให้กับชุมชนของคุณได้อย่างไร ในความหมายว่า คนอื่นๆ ในชุมชนของคุณสามารถได้รับประโยชน์จากการถือรักษาวันสะบาโตของคุณ

พุธ

วันแห่งการเยียวยา

A Day of Healing

ขณะที่นิมิตเริ่มแรกสำหรับวันสะบาโต และการถือรักษาวันสะบาโต เป็นเรื่องที่ถูกกล่าวถึงในวงกว้าง และรวมรายละเอียดไว้อย่างสมบูรณ์ วันสะบาโตได้กลายเป็นบางสิ่งที่ยากลำบากแตกต่างกันไปสำหรับผู้นำศาสนาหลายคน ในตอนที่พระเยซูเสด็จมายังโลก วันสะบาโตแทนที่จะเป็นวันแห่งเสรีภาพ และความเท่าเทียมกัน วันสะบาโตได้กลายเป็นวัน “แห่งกฎเกณฑ์อันเคร่งครัดสำหรับจารีต ประเพณีของมนุษย์” ในช่วงวันเวลาที่พระเยซูอยู่บนโลก พระเยซูทรงยืนยันกล่าวต่อต้านท่าทีการถือรักษาวันสะบาโตของผู้นำศาสนาชาวยิว และพวกฟาริสีหลายครั้ง โดยเฉพาะเมื่อพวกเขา นำเอากฎเกณฑ์การถือรักษาวันสะบาโตมาใช้ เพื่อที่จะต่อว่าหรือกล่าวหาความผิดของคนอื่น

ช่างน่าสนใจเพียงใด ที่พระเยซูทรงทำการอัศจรรย์ที่สำคัญส่วนใหญ่ในวันสะบาโตซึ่งดูเหมือนพระองค์ทรงตั้งพระทัยจะทำการอัศจรรย์นั้นๆ ในวันสะบาโต แทนที่จะทำในวันอื่นๆ ของสัปดาห์ เพื่อจะสาธิตให้เห็นว่า ความสำคัญของวันสะบาโตควรจะเป็นเช่นไร บ่อยครั้งเรื่องราวในการรักษาโรคเหล่านี้ พระเยซูทรงกล่าวถึงความถูกต้องเหมาะสมที่จะทำการรักษาโรคในวันสะบาโต และบ่อยครั้งชาวฟาริสีใช้ถ้อยคำของพระเยซู เพื่อกล่าวหาว่าพระเยซูทรงละเมิดกฎเกณฑ์ของวันสะบาโต นักเข้าพวกเขาได้ร่วมกันวางแผนกำจัดพระเยซู

อ่านเรื่องการรักษาโรคของพระเยซู ในวันสะบาโต ในมัทธิว 12: 9-13; มาระโก 1:21-26, 3:1-6 และยอห์น 9:1-16 มีสิ่งใดสำคัญที่สุดเท่าที่คุณสังเกตเห็นในเรื่องเหล่านี้

พระเยซูทรงกล่าวยืนยันว่า วันสะบาโตมีความสำคัญ เราควรจัดทำขอบเขตรอบๆ เวลาของวันสะบาโตเพื่อถือรักษาไว้เป็นพิเศษ และให้ช่วงเวลาของวันสะบาโตแต่ละสัปดาห์ เป็นโอกาสที่จะเติบโตขึ้นในการมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า ครอบครัวของเรา คริสตจักรของเรา และชุมชนของเรา แต่การถือรักษาวันสะบาโตไม่ควรเป็นการเห็นแก่ตัวสำหรับเราเท่านั้น ดังที่พระเยซูได้ตรัสว่า “...เพราะฉะนั้นจึงอนุญาตให้ทำการดีได้ในวันสะบาโต” (มัทธิว 12:12)

สมาชิกโบสถ์หลายคนประกอบการดี ให้การดูแลเอาใจใส่ช่วยเหลือคนอื่น ๆ แต่ก็ยังมีอีกหลายคนในพวกเราที่รู้สึกเช่นกันว่า เราควรทำบางสิ่งมากขึ้นเพื่อให้การช่วยเหลือ เราทราบว่าพระเจ้าทรงห่วงใยเหล่าผู้ที่ได้รับความเจ็บปวด คนที่ถูกกดขี่เอารัดเอาเปรียบหรือถูกลืม ซึ่งเราควรให้การช่วยเหลือเช่นกัน เพราะว่าเราได้รับบัญชาไม่ให้ทำงานตามปกติเหมือนในวันอื่นๆ ในวันสะบาโต ดังนั้นในวันสะบาโตเราควรใช้เวลาในการให้ความห่วงใย และช่วยเหลือคนอื่น ๆ นี่ถือว่าเป็นวิธีหนึ่งในการถือรักษาวันสะบาโต ด้วยการมีใจกระตือรือร้นในการทำดีในวันสะบาโต “สอดคล้องกับพระบัญญัติข้อที่สี่ วันสะบาโตได้รับการอุทิศให้สำหรับการพักผ่อน และการนมัสการในทางศาสนา กิจกรรมทางโลกใดๆ จะต้องได้รับการหยุดไว้ก่อน แต่งานแห่งความเมตตา และการแสดงความเอื้ออารีเป็นไปตามพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า... เพื่อบรรเทาผู้ได้รับความทุกข์ยาก และเป็นการปลอบประโลม หนุนใจผู้กำลังเศร้าโศก... การประกอบกิจกรรมแห่งความรักเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าในวันบริสุทธิ์” (เอลเลน จี. ไวท์, *Welfare Ministry*, หน้า 77)

คุณทำอะไรในรูปของการประกอบการดีเพื่อคนอื่นในวันสะบาโต

ดังที่เราได้พบเห็นมา วันสะบาโตเป็นส่วนที่ฝังแน่น (ingrained) ในวงจรชีวิตของชนชาติอิสราเอล แต่หลักการเรื่องวันสะบาโตไม่เพียงวันสะบาโต (วันเสาร์) ซึ่งมีสัปดาห์ละครั้ง แต่รวมไปถึง “การหยุดพักพิเศษ” หนึ่งครั้งในทุกรอบเจ็ดปี เรียกว่า “ปีสะบาโต” และช่วงเวลาที่บรรลุดจุดสูงสุด (culminating) คือเมื่อปีสะบาโตได้บรรจบเจ็ดรอบ ซึ่งปีถัดไปก็จะเป็นปีแห่ง “เสรีภาพ” หรือ “ปีแห่งความชื่นชมยินดี” (year of jubilee) ซึ่งจะเกิดขึ้นทุกรอบปีที่ 50

อ่านพระธรรมเลวีนิติ 25:1-7 มีอะไรน่าสังเกตเกี่ยวกับคำสั่งสอนประเภทนี้ ในวิธีใดบ้างที่คุณสามารถนำหลักการประเภทนี้ รวมเข้าด้วยกัน (incorporate) กับชีวิต และการงานของคุณ

ในปีสะบาโตชาวนาชาวนาจะปล่อยที่ดินที่เป็นนาข้าวหรือฟาร์มให้ว่าง ไม่ไถ ไม่ขุด หรือคราดใดๆ สำหรับปีนั้นเป็นเวลาหนึ่งปี นับว่าเป็นการปฏิบัติตนของ “ผู้อารักขาทรัพย์ซึ่งเป็นที่ดิน” ของพระเจ้าที่น่าทึ่ง ซึ่งแนวคิดปล่อยให้ที่ดินได้หยุดพัก เป็นสติปัญญาที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง

ปีที่เจ็ดมีความสำคัญสำหรับผู้เป็นทาสเช่นกัน (ดู อพยพ 21:1-11) ในเหตุการณ์นั้น ชนอิสราเอลที่มีหนี้จนถึงขั้นต้องขายตัวเองให้เป็นทาส พวกเขาจะได้รับการปล่อยตัวเป็นไทในปีที่เจ็ด ในทำนองเดียวกัน หนี้สินก้อนใหญ่ก็จะถูกล้างให้หมดไปในตอนสิ้นปีของปีที่เจ็ด (ดู อพยพ 15:1-11)

เหมือน “มานา” ซึ่งพระเจ้าทรงจัดหาให้ชนอิสราเอลขณะที่กำลังเดินทางออกไปในถิ่นทุรกันดาร ไม่ใช่พืชไร่ที่ต้องปลูก และเก็บเกี่ยวตามฤดูกาล พวกเขาต้องแสดงออกซึ่งความไว้วางใจ ที่พระเจ้าทรงจัดหาให้ในปีที่ผ่านมา และสิ่งที่พื้นดินให้ผลผลิตด้วยตัวของมันเองในปีสะบาโต ในทำนองเดียวกัน ที่จะปลดปล่อยทาสเป็นอิสระ และยกหนี้ให้กับผู้ที่เป็หนี้ ซึ่งเป็นการแสดงออกซึ่งความเมตตากรุณา และเป็นการแสดงออกซึ่งการไว้วางใจในอำนาจของพระเจ้าผู้ทรงจัดหาให้ เพื่อสนองความต้องการของเรา ด้วยเหตุผลที่ว่า ผู้คนจำเป็นต้องเรียนรู้ว่าพวกเขาไม่จำเป็นต้องกดขี่คนอื่น เพื่อจะสนองความต้องการของพวกเขา

หลักการต่างๆ และรูปแบบของวันสะบาโตจะต้องผูกพันอย่างใกล้ชิด
สู่โครงสร้างของสังคมชนอิสราเอลอย่างเป็นเอกเทศ ทำนองเดียวกัน การถือ
รักษาวันสะบาโตตามปกติควรเป็นวินัยฝ่ายจิตวิญญาณที่เปลี่ยนผ่านจากวัน
อื่นๆ ทั้งหมดของเรา ในความรู้ด้านการปฏิบัติ วันสะบาโตเป็นหนทางหนึ่ง
ของการดำรงชีวิตตามคำสั่งสอนของพระเยซูที่จะแสวงหาแผ่นดินของพระองค์
ก่อน: “พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่ง
ทั้งปวงนี้...แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงนี้ให้” (มัทธิว 6:32, 33)

จะมีอะไรแตกต่างไปไหม หากจะถือรักษาวันสะบาโตกับวันอื่น ๆ
ในหกวันแห่งสัปดาห์ของคุณ ยิ่งกว่านั้น ถ้าคุณมีความละโมภ มีความ
เห็นแก่ตัว และไม่ใส่ใจสิ่งใด ๆ จากวันอาทิตย์ถึงวันศุกร์ จะมีสิ่งใดเกิด
ขึ้นจริง ๆ ถ้าคุณไม่ได้ถือรักษาอะไรที่กล่าวมาในวันสะบาโต (หรือที่จริง
คุณจะไม่สามารถทำสิ่งเหล่านั้นในวันสะบาโต ถ้าคุณทำเช่นนั้นในวัน
อื่น ๆ ของสัปดาห์ใช่ไหม)

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ในบท “จากทะเลแดงสู่ซีนาย”
หน้า 295-297, *บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ*, ในบท “วันสะบาโต” หน้า
281-289, *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*; อ่านซิกซ์ เค. ทอนสตัตต์ ในบท “จิตสำนึก
ด้านสังคมของชาวเซเว่นธ์เดย์” หน้า 125-143, *The Lost Meaning of the
Seventh Day*

“พระเยซูทรงแถลงต่อพวกเขาว่า งานการบรรเทาผู้ได้รับผลแห่ง
ความทุกข์ยาก สอดคล้องกับบัญญัติวันสะบาโต จะกลมกลืนกับงานของเหล่า
ทูตสวรรค์ของพระเจ้า ผู้ซึ่งกำลังลงมา และขึ้นไประหว่างสวรรค์ และแผ่นดิน
โลกเพื่อให้การรับใช้มนุษย์ผู้กำลังได้รับความทุกข์เดือดร้อน...”

“และมนุษย์มีงานจะต้องทำในวันนี้ ความจำเป็นแห่งชีวิตต้องได้รับ
การเอาใจใส่ คนเจ็บคนป่วยต้องได้รับการดูแล ความต้องการของผู้ขาดแคลน
ต้องได้รับสนองตอบ พระองค์จะไม่ถือโทษผู้เพิกเฉยที่จะบรรเทาความทุกข์ยาก

ลำบากในวันสะบาโตก็หาไม่ วันบริสุทธิแห่งการพักผ่อนทรงตั้งไว้สำหรับมนุษย์ เพื่อให้แสดงออกความเมตตา กรุณาซึ่งสอดประสานอย่างสมบูรณ์กับน้ำพระทัยของพระเจ้า พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้สรรพสิ่งที่ทรงสร้างไว้ได้รับความทุกข์เจ็บปวดแม้ชั่วโมเมนต์เดียว การเจ็บปวดทรมานจะต้องได้รับการดูแลไม่ว่าจะเป็นในวันสะบาโต หรือวันอื่นใด” (เอลเลน จี. วัตต์, ผู้ฟังปรารถนาแห่ง-ปวงชน, หน้า 206, 207)

บทสรุป

พระเจ้าทรงประทานวันสะบาโต เพื่อเป็นเส้นทางให้มนุษย์ระลึกถึงการทรงสร้าง และการไถ่ให้รอดพ้น แต่ยังมีผลประโยชน์ในทางปฏิบัติอีกหลายประการ คือวันสะบาโตสอนเราให้ไว้วางใจในการจัดหาไว้ให้ของพระเจ้า ทั้งสอนเราฝึกภาคปฏิบัติในความเท่าเทียมกัน และยังสามารถกลายเป็นวินัยด้านจิตวิญญาณ ที่สามารถเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ทุกด้านของเรา พระเยซูทรงสาธิตแนวคิดพิเศษสำหรับวันสะบาโต โดยแสดงให้เห็นว่าเป็นวันแห่งผลประโยชน์สำหรับผู้ขัดสน

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ในทางใดบ้างที่คุณมีประสบการณ์ในวันสะบาโต อันเป็นการสาธิตให้เห็นว่า คุณมีความไว้วางใจในพระเจ้า คุณมีประสบการณ์เหมือนกับชนอิสราเอลที่ได้รับ “มานา” ในชีวิตของคุณบ้างไหม ที่พระเจ้าทรงตอบสนองที่คุณไว้วางใจพระองค์ ถ้ามี แบ่งปันกับชั้นเรียนวันสะบาโต และบอกว่าคุณได้เรียนรู้อะไรบ้าง
2. ตามที่คุณได้เห็นในพระบัญญัติ ข้อที่ 4 ซึ่งพบใน อพยพ 20:8-11 และเฉลยธรรมบัญญัติ 5:12-15 พระเจ้าทรงเน้นในหลายลักษณะของวันสะบาโต อะไรคือลักษณะหนึ่งของวันสะบาโตที่คุณมองเห็นคุณค่ามากที่สุด
3. มีวิธีใดบ้างที่คุณจะแบ่งปันพระพรหรือประโยชน์ที่ได้รับจากการรักษาวันสะบาโตให้คนในชุมชนของคุณ
4. มีทางใดบ้างไหม ที่วันสะบาโตเปลี่ยนแปลงชีวิตของคุณ มีส่วนไหนในชีวิตของคุณซึ่งเชื่อว่า “รูปแบบ” และ “หลักการของวันสะบาโต” ส่งผลอย่างมีนัยสำคัญต่อชีวิตของคุณ

บทที่ 4

ความเมตตาและความยุติธรรม ในสดุดีและสุภาษิต

Mercy and Justice in Psalms and Proverbs

วันที่ 20 - 26 กรกฎาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

สดุดี 9:7-9, 13-20; สดุดี บทที่ 82; สดุดี บทที่ 101; สดุดี บทที่ 146;
สุภาษิต 10:4; สุภาษิต 13:23, 25; 30:7-9

ข้อควรจำ

“จงให้ความยุติธรรมแก่คนอ่อนแอ และเด็กกำพร้า จงปกป้องสิทธิของผู้ทุกข์ยาก และผู้ขัดสนจงช่วยคนอ่อนแอ และคนขัดสนให้พ้นภัย จงช่วยกู้พวกเขาให้พ้นจากมือของคนอธรรม” (สดุดี 82:3, 4)

พระธรรมสดุดี และสุภาษิตพรรณนาถึงประสบการณ์ของ การดำเนินชีวิตกับพระเจ้าในช่วงเวลาปกติของชีวิต ไม่ใช่เวลา ของการนมัสการ หรือการประกอบกิจต่างๆ ของศาสนานี้ ขณะที่พระธรรม สุภาษิตเสนอช่วงเวลาการนำสติปัญญามาปฏิบัติใช้ในความสัมพันธ์ ของครอบครัว ในการดำเนินธุรกิจ และในการปกครองส่วนสดุดีเป็นการรวบรวม บทเพลงต่างๆ ซึ่งครอบคลุมหลากหลายอารมณ์และประสบการณ์ด้านวิญญาณ จากความโศกเศร้า สู่ความปรีดา และการสรรเสริญ และทุกอย่างในระหว่าง นั้น เป็นการง่ายที่จะเห็นว่าความเชื่อของเราจะทำให้เกิดความแตกต่างออกไป

ในทุกลักษณะ และประสบการณ์ในชีวิตของเรา เพราะพระเจ้าทรงสนพระทัยในทุกแง่มุมแห่งชีวิตของเรา

เวลาระหว่างนั้น สิ่งใดๆ ที่สะท้อนออกมาจากชีวิตในโลกที่ล้มลงไปในนี้ เป็นการยากที่จะทำเป็นเฉยเมยต่อความอยุติธรรม ที่ซึมซับไปในตัวตนของมนุษย์ จะว่าไปความอยุติธรรมได้ถูกพรรณนาซ้ำเหมือนบางสิ่งทีองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรากำลังแสวงหาทางที่จะบรรเทาลง เป็นพระองค์คือความหวังของผู้ที่สิ้นหวัง

แม้ว่าเราสามารถเพียงสัมผัสในสิ่งที่หนังสือเหล่านี้พาดพิงถึงหัวข้อนี้ บางทีบทเรียนนี้อาจลดใจคุณให้มีความกระตือรือร้นในพันธกิจการรับใช้ต่อความต้องการของคนยากจน ผู้ที่ถูกกดขี่ และลี้มผู้คนที่อยู่รายรอบเรา และเหล่าคนซึ่งเรามีพันธะจะให้การช่วยเหลือ

วันอาทิตย์

สดุดี: บทเพลงแห่งความหวังของผู้ถูกกดขี่

Psalms: Songs of Hope for the Oppressed

เหมือนที่เราได้สาธยายไปแล้ว พระเจ้าทรงมองเห็น และทรงได้ยินเสียงร้องของผู้คนที่กำลังตกทุกข์ได้ยากหรือประสบภัยพิบัติ ในพระธรรมสดุดีบ่อยครั้งเราได้ยินเสียงร้องของผู้คนผู้มีความไว้วางใจในพระเจ้า แต่มองไม่เห็นว่าคุณธรรมถูกยกขึ้น ได้รับการรับรองในความดี ความยุติธรรม แต่ดูเหมือนฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าถูกท่วมท้นโดยความอยุติธรรม และการกดขี่ข่มเหง ซึ่งสำเนียงแห่งบทเพลงเหล่านี้บอกถึงประสบการณ์ หรือจากการสังเกตเห็น

กระนั้นยังมีบทเพลงทำนองนี้กำลังถูกร้องอยู่ ถ้าไม่ใช่ชีวิต หรือไม่ใช่ความเชื่อของพวกเขาถูกกระทำให้ระงับไป ยังคงมีความหวัง และความเร่าร้อนที่พระเจ้าจะทำการก่อนจะสายเกินไป ก่อนที่ความชั่วร้ายจะได้ชัยชนะ ก่อนที่ผู้ที่ถูกกดขี่จะถูกทำลายลง โดยน้ำหนักของความชั่วร้ายที่กดทับพวกเขา ในทำนองนี้ ผู้เขียนเพลงสดุดีพยายามสร้างสะพานเชื่อมช่องว่างระหว่างการยืนหยัดในความเชื่อของพวกเขา การทดสอบ และความเศร้าสลดแห่งชีวิต

อ่านพระธรรมสดุดี 9:7-9, 13-20 คุณสามารถจินตนาการสถานการณ์ของกษัตริย์ดาวิด ผู้เขียนเพลงสดุดีจากชีวิตของท่านเอง คุณสามารถรู้สึกได้ถึงความเครียดระหว่างความเชื่อของดาวิด และคุณความดีของพระเจ้า ซึ่งดาวิดนำเสนอประสบการณ์ของท่านเองใหม่ คุณจะจัดการกับการดิ้นรนแห่งความเชื่อในพระเจ้า ท่ามกลางการถูกทดสอบอย่างหนักยิ่งอย่างไร

ตลอดในเพลงสดุดี การตอบซ้ำต่อความกดดันนี้ คือความหวัง และพระสัญญาแห่งความดี และการตัดสินใจอย่างยุติธรรมของพระเจ้า ความชั่วร้ายและความมอญติธรรมอาจดูเหมือนมีชัยชนะ ณ เวลานี้ แต่พระเจ้าจะทรงพิพากษาผู้ประกอบกริ้ว และปฏิบัติต่อคนอื่นอย่างไม่เที่ยงธรรม พวกเขาจะถูกลงโทษ ขณะที่เหล่าคนที่ถูกทำให้เจ็บปวด และถูกกดขี่ข่มเหง จะได้รับการไถ่สู่สภาพดี และได้รับการเสริมพลังขึ้นมาใหม่

ใน หนังสือ “เสียงสะท้อนจากพระธรรมสดุดี” โดย ซี. เอส. เลวิส เขากล่าวพรรณาน่า เบื้องแรกเขารู้สึกประหลาดใจ ปนกับความรู้สึกตื่นเต้น ในความต้องการของกษัตริย์ดาวิด และความปรารถนาสำหรับการพิพากษาของพระเจ้าในลักษณะการกล่าวซ้ำในพระธรรมสดุดี นักอ่านพระคัมภีร์หลายคนในปัจจุบันสังเกตว่า การพิพากษาจะเป็นบางสิ่งที่น่ากลัว เขาคิดว่า “ชาวยิวรุ่นแรกเริ่มมีมุมมองต่างออกไป เช่นเดียวกับกษัตริย์ดาวิด ซึ่งเขียนว่า “ผู้คนนับพันพันคน ถูกปล้นทรัพย์สินไปจนหมดตัว ใครเป็นผู้มีสิทธิ์อยู่ฝ่ายพวกเขา ในที่สุดจะได้ยิน และแน่นอนพวกเขาไม่กลัวเกรงการพิพากษา พวกเขาทราบดีว่าคดีความของพวกเขาไม่อาจให้คำตอบได้ ถ้าเพียงแต่เรื่องนี้จะทำให้ได้ยินไปถึงเบื้องบน เมื่อพระเจ้าเสด็จกลับมาพิพากษา ในที่สุดสิ่งนี้จะบังเกิดขึ้น” (ซี. เอส. เลวิส, *เสียงสะท้อนจากพระธรรมสดุดี* (New York: Harcourt, Brace and Company, 1958) หน้า 11

ในพระธรรมสดุดี เรามองเห็นความหวังสำหรับผู้ถูกกดขี่ข่มเหง แม้แต่ในปัจจุบันนี้ ขณะที่พวกเขาอยู่ท่ามกลางความทุกข์ยากลำบาก และพบกับความผิดหวังก็ตาม

มีเหตุผลอะไร ที่เราจะมองแนวคิดเรื่องการพิพากษา เฉพาะใน
ด้านบวก และไม่ใช่บางสิ่งที่เราจะต้องรู้สึกกลัวแต่อย่างใด

วันจันทร์

“โอ...พระเจ้าโปรดกระทำบางสิ่ง”

“Do Something, God!”

อ่านพระธรรมสดุดี บทที่ 82 อะไรคือข่าวสารตรงนี้สำหรับเรา

แม้พระเจ้าทรงประทานความเป็นระเบียบ และกฎเกณฑ์ต่างๆ ของ
สังคมในวาระต่างๆ ในประวัติศาสตร์ของพวกเขา แต่ชนชาติอิสราเอลล้มเหลว
ที่จะดำรงชีวิตในระดับสูงขึ้นตามแผนของพระองค์ พวกเขากลายเป็นเหมือน
ชนชาติต่างๆ ที่อยู่แคว้นล้อมพวกเขาอย่างง่ายเกินไป กล่าวคือดำเนินชีวิตใน
รูปแบบของความอยุติธรรม และกดขี่ข่มเหงผู้ที่ด้อย หรือยากจนกว่า พวกเขา
ผู้นำ และพวกผู้พิพากษามองหา และดูแลเฉพาะพวกเขาเอง การจะให้พวกเขา
ยื่นมือช่วยเหลือ และแสดงความเห็นอกเห็นใจต้องแลกด้วยสินบน เมื่อเหล่า
คนสามัญ และคนยากจนไม่อาจได้รับการปกป้องจากศาล โดยเฉพาะคนยากจน
จะตกอยู่ภายใต้การถูกใช้หาประโยชน์ (exploitation) อย่างไม่เป็นธรรม

เพลงสดุดี บทที่ 82 ตอบสนองต่อสถานการณ์เช่นนั้น ซึ่งพรรณนาถึง
บทบาทของพระเจ้าในฐานะ “ผู้พิพากษาสูงสุด” และพรรณนาจากที่พระองค์
ทรงพิพากษาเหล่าผู้นำ และแม้แต่ผู้พิพากษาของประชาชน เพลงสดุดีบทนี้
กล่าวย่ำว่าผู้สวมบทบาทดังกล่าวในสังคม “ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้พิพากษา
ภายใต้พระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์*, หน้า 198)
พวกเขาเรียงตำแหน่ง และดำเนินงานของพวกเขาในฐานะเป็นตัวแทน และอยู่
ภายใต้พระเจ้า ในทัศนกรรมการมองของกษัตริย์ดาวิด ความยุติธรรมของพระเจ้า
เป็นต้นแบบสำหรับการพิพากษาบนโลกซึ่งต้องนำมาปฏิบัติ เพราะเป็นมาตร-
ฐานบอกว่า การพิพากษาโดยยุติธรรม หรือไม่ยุติธรรมอย่างไร เหล่าผู้ละเว้น
ไม่ดำเนินตามก็จะถูกพิพากษาเสียเอง

พระธรรมสดุดีกล่าวสรุปด้วยการเรียกเป็นพิเศษให้ทำการเพื่อพระเจ้า
(สดุดี 82:8) ให้เข้าแทรกแซง และระงับซึ่งความอยุติธรรม ซึ่งมีอยู่มากมายใน
ประเทศชาติ เหมือนบทสดุดีหลายบท บทนี้ให้เสียงแก่ผู้ไม่มีเสียง และแก่ผู้ที่

ถูกกดขี่ หรือผู้ถูกบังคับให้เจ็บป่วยโดยระบบที่ไม่เที่ยงธรรม ในที่ซึ่งเขาใช้ชีวิตและการทำงาน

เพลงสดุดี บทที่ 82 ร้องเชิญชวนให้ติดตามพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาสูงสุด ผู้ทรงปกครองแห่งจักรวาล และเหนือประชาชาติทั้งปวง ไม่มีศาลยุติธรรมใดจะสูงส่งกว่า หรือมีสิทธิอำนาจมากกว่า คำเชิญชวนที่อาจทำได้ จงมั่นใจว่าขณะเมื่อศาลในโลกไม่รับฟัง หรือมองไม่เห็นเสียงร้องของคนยากจน และผู้ที่ถูกกดขี่ ซึ่งเกิดขึ้นบ่อยมากบนแผ่นดินโลก บัดนี้เรายังมีโอกาส เพราะพระเจ้าไม่ทรงปฏิเสธต่อคำร้องทูลขอความช่วยเหลือ

ในช่วงเวลาแตกต่างกันในชีวิตของเรา เราอาจพบว่าเราตกเป็นเหยื่อของความอยุติธรรม แต่ในเวลาอื่นๆ เราอาจเป็นคนหนึ่งที่ได้กระทำ หรือแสวงหารผลประโยชน์จากความไม่ยุติธรรม ในคำสอนอย่างเช่น สดุดี บทที่ 82 เราสามารถมองเห็นอย่างลุ่มลึก และได้รับสติปัญญา ไม่ว่าเราจะเป็นผู้ถูกกดขี่ หรือผู้กดขี่ พระเจ้าทรงห่วงใยสำหรับผู้พิพากษาที่ไม่ยุติธรรมเช่นกัน พระองค์พรรณนาว่าพวกเขาเป็นบุตรทั้งหลายของพระองค์ และทรงประสงค์ให้พวกเขาเลือกดำเนินชีวิตที่ดีกว่า (ดู สดุดี บทที่ 82:6) เช่นนั้น ยังมีความหวังแม้แต่กับเหล่าผู้อยู่ฝ่าย “กดขี่ข่มเหง” ซึ่งผิดข้าง ขอเพียงพวกเขาจะอนุญาตให้พวกเขาได้รับการเปลี่ยนแปลง

วันอังคาร

ข้อสัญญาหลายข้อของกษัตริย์

A King's Promises

อ่านพระธรรมสดุดี บทที่ 101 แม้ว่าเดิมจะถูกเขียนขึ้นสำหรับผู้นำทั้งหลาย มีคำแนะนำสำคัญอะไรที่เราสามารถนำมาใช้สำหรับเราเอง ไม่ว่าเราจะมีตำแหน่งหน้าที่อะไรก็ตาม

สดุดี บทที่ 101 เป็นข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งสำหรับเหล่าผู้นำ แม้ว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ดาวิดประพันธ์ขึ้นในช่วงขึ้นครองราชย์ในตอนต้น ในฐานะกษัตริย์ของอิสราเอล ข้อความบางข้อได้ถูกปรับเปลี่ยนจากคำปฏิญาณที่ดาวิดได้กล่าวตอนขึ้นสู่บัลลังก์ ในประสบการณ์ในฐานะนักรบสำหรับกษัตริย์

ซาอูล และต่อมาหนุ่มดาวิดต้องหลบหนีการตามล่าของซาอูล ตอนนั้นดาวิดกล่าวเป็นพยานจากชีวิตจริงว่ากษัตริย์องค์หนึ่งจะสูญเสียเส้นทางอันชอบธรรมของตน และนำความเสียหายมาสู่ประเทศชาติ และครอบครัวของเขาอย่างไร ดาวิดตั้งใจมุ่งมั่น ที่เขาเองจะต้องเป็นผู้นำ และผู้ปกครองที่มีความแตกต่างออกไป

พวกเราไม่กี่คนที่จะเป็นนักการเมือง หรือผู้นำระดับประเทศ แต่เราทั้งปวงมีบทบาทในชีวิต เรามีโอกาสแห่งอิทธิพล ที่จะให้การหนุนใจคนอื่น นี่อาจเป็นงานในชีวิตของเรา ซึ่งมีส่วนร่วมในชุมชน ในครอบครัว หรือในโบสถ์ ดังที่ เอลเลน จี. ไวท์ แสดงความเห็น ในบทหนึ่งของการทำงานเป็นผู้นำ “คำปฏิญาณของดาวิดบันทึกในสวดดี บทที่ 101 ซึ่งควรเป็นคำปฏิญาณของคนทั้งปวง ซึ่งได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบ เป็นผู้พิทักษ์ด้านอิทธิพลของบ้าน” (คำปรึกษาสำหรับบิดามารดา ครู และนักเรียน, หน้า 119)

ถ้าเรามีโอกาส เราควรเตรียมความพร้อมจะให้คำแนะนำ และยกหลักการเหล่านี้ให้ผู้อยู่ในตำแหน่งของผู้นำเหนือเรา และเราทั้งปวง ในฐานะเป็นผู้นำ เป็นตำแหน่งแห่งอิทธิพล เรามีโอกาสนำเอาหลักการ การเป็นผู้นำของดาวิดมาใช้ ซึ่งจะช่วยให้เราให้เป็นพรแก่คนอื่น ๆ

จุดเริ่มต้นสำหรับดาวิดจะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าสำหรับพระเมตตา และความยุติธรรมของพระองค์ (สวดดี 101:1) ซึ่งได้กลายเป็นพื้นฐานของทุกสิ่งทุกอย่างที่ดาวิดแสวงหาที่จะเชิดชู (uphold) โดยการเป็นผู้นำของพระองค์ ดาวิดแสวงหาทางที่จะเรียนรู้ และนำคุณลักษณะเดียวกันไปใช้ในชีวิต และการงานของตน การที่จะทำสิ่งนี้ ดาวิดต้องต่อต้านต่อการทดลองไม่ให้ทำสิ่งผิด ไม่ให้ หรือรับสินบน ความไม่สัตย์ซื่อทั้งหมดนี้ล้วนแต่เป็นกับดัก (traps) โดยเฉพาะสำหรับผู้อยู่ในตำแหน่งแห่งอำนาจ และผู้นำทั้งหลาย

ดาวิดทราบถึงความสำคัญของการมีคณะที่ปรึกษาที่ดี ซึ่งได้ช่วยเขาให้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง ดาวิดปฏิญาณที่จะแสวงหา “ที่ปรึกษาที่ไว้วางใจได้” และที่จะแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ระดับสูงที่สัตย์ซื่อ พวกเขาต้องรักษาความยุติธรรม และมีใจกรุณา ซึ่งนี่เป็นเครื่องหมายของการเป็นผู้นำ แม้แต่กับผู้ที่บังคับบัญชาที่ทำงานภายใต้เขา

แม้เราจะไม่อยู่ในตำแหน่งที่มีที่ปรึกษาและพนักงานคอยรับคำสั่ง แต่เราจะเสริมอิทธิพลแก่ตนเองเพื่อเป็นผู้นำที่มีความเมตตาและยุติธรรม ต่อคนที่ขัดสนได้อย่างไร

พุธ

การดำเนินไปกับองค์พระผู้เป็นเจ้า

Walking With the Lord

ขณะที่เราเข้าใกล้ตอนจบของพระธรรม “สดุดี” การร้องเพลงเสียง (exclamation) ถ้อยคำ “สรรเสริญ” ดูเหมือนจะดังก้อง (crescendo) เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ และซ้ำซ้อนกัน เพลงสดุดีสุดท้าย 5 บทเริ่มต้นด้วยถ้อยคำง่ายๆ และเป็นคำสั่งโดยตรงให้ “ถวายสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า!” และบทแรกของเพลงสดุดีเหล่านี้ สดุดี บทที่ 146 มีจุดเน้นเจาะจงไปที่ “ความหวังโย” ของพระเจ้าสำหรับคนยากจน และผู้ที่ถูกกดขี่ ซึ่งถือเป็นเหตุผลเบื้องต้นของการสรรเสริญเช่นนั้น

อ่านพระธรรมสดุดี บทที่ 146 มีข่าวสารอะไรตรงนี้สำหรับเรา พระเจ้ากำลังตรัสอะไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน สดุดี 146:5-9

ในความแน่ใจว่า พระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างโลกนี้ (ดู สดุดี 146:6) พระธรรมสดุดีนี้ กล่าวพรรณนาว่าพระเจ้าทรงดำเนินงานของพระองค์ต่อโลกในฐานะ “ผู้พิพากษา ผู้ทรงจัดหา ผู้ส่งเสริมเสรีภาพ ผู้ให้การเยียวยา ผู้ให้การช่วยเหลือ และทรงปกป้องสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ ซึ่งเน้นไปยังผู้คนโดยเฉพาะผู้ต้องการให้เราช่วยเหลือในความต้องการเหล่านี้ นับเป็นนิมิตที่ได้รับ การดลใจในสิ่งที่พระเจ้าทำ และแสวงหาทางที่จะทำในชุมชนของเรา และในโลกของเรา

บางครั้งเราคิดถึงการจะให้การดูแลเอาใจใส่ผู้ที่มีความต้องการ โดยถือว่าเป็นสิ่งที่เราควรทำ เพราะพระเจ้าตรัสไว้เช่นนั้น แต่ สดุดี บทที่ 146 กล่าวว่านี่เป็นบางสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำอยู่แล้ว และพระองค์ทรงเชิญเราให้เข้าร่วมงานกับพระองค์ เมื่อทำงานเพื่อต่อต้านความยากจน การกดขี่ข่มเหง และผู้เป็นโรคต่างๆ เท่ากับเรากำลังทำงานกับพระเจ้า เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุ

ประสงค์ของพระองค์ นี่ช่างเป็นสิทธิพิเศษเพียงใดที่เราได้เป็นผู้ร่วมงานกับพระเจ้าในการเติมเต็มบางสิ่ง ซึ่งทำให้เกิดการตลใจเหมือน “สุดดี บทที่ 146”

แต่ทั้งนี้ก็มีผลประโยชน์เกิดขึ้นสำหรับเราเช่นกัน คริสเตียนทั้งหลาย บ่อยครั้งพุดคุยเกี่ยวกับการแสวงหาพระเจ้า และมีความปรารถนาจะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระองค์ กระนั้นข้อพระคัมภีร์ สุดดี 146:7-9 และข้ออื่นๆ อีกมากมายในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม บ่งชี้ให้เราทราบว่ นั่นเป็นวิธีหนึ่งที่จะพบพระเจ้าได้ คือการที่จะร่วมงานกับพระองค์ ทำอย่างที่เราเองก็ทรงทำ ดังนั้นถ้าพระองค์กำลังทรงทำงานเพื่อยกระดับคนยากจน คนเจ็บป่วย และคนที่ถูกกดขี่ขึ้น ดังที่ สุดดี บทที่ 146 กล่าวว่พระเจ้าทรงทำ เราก็คงจะทำงานร่วมกับพระองค์เช่นกัน “พระคริสต์ทรงเสด็จมายังโลกนี้เพื่อจะดำเนิน และทำการท่ามกลางคนยากคนจน และผู้ได้รับความทุกข์เดือดร้อน พวกเขาได้รับส่วนแบ่งยิ่งใหญ่ และปัจจุบัน ในตัวบุคคลคือเหล่าบุตรชายหญิงของพระองค์ พระเจ้าทรงเชื่อเชิญให้คนยากจน และคนที่ต้องการ ปลอดภัยจากความโศกเศร้า และบรรเทาผู้คนที่ทนทุกข์ยากให้เข้ามาหาพระองค์

“จงดูแลผู้ที่ได้รับความทุกข์เดือดร้อน และสนองต่อผู้ที่มีความจำเป็น เราอาจไม่เข้าใจถึงพระเมตตา และความรักของพระเจ้าอย่างหมดจด และไม่มีทางที่จะทราบในความลึกซึ้งของความเมตตากรุณา ความเห็นอกเห็นใจของพระบิดาแห่งสวรรค์ จะไม่มีการนำพระกิตติคุณใดๆ ที่มีความหมายยิ่งใหญ่กว่า การที่จะนำพระกิตติคุณไปสู่คนที่หงอยเหงา เปล่าเปลี่ยว และไปสู่บุคคลที่อยู่ในพื้นที่ ผู้ต้องการความช่วยเหลือ และผู้มีฐานะยากจนขัดสนที่สุด” (เอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 7, หน้า 226)

คุณเคยมีประสบการณ์อะไร และเราจะเข้าใกล้พระเจ้าโดยการรับใช้คนอื่น ๆ ได้อย่างไร

ผู้รวบรวมสติปัญญาท่านหนึ่งกล่าวให้ความเห็นไว้ว่า “พระธรรมสุภาษิต” มีหัวข้อสัมพันธ์เนื้อหาของชีวิต และประสบการณ์หลากหลาย ท่ามกลางสิ่งดังกล่าว หนังสือสะท้อนให้เห็นความยากจนแสนเข็ญ ความร่ำรวย ฟุ้งเฟ้อ ความอึดอ้อมใจ ความยุติธรรม และความอยุติธรรม และบางครั้งเป็นการมองเห็นจากต่างมุมมอง การดำเนินชีวิตใหม่จะง่ายเสมอไป และการก้าวไปข้างหน้าอย่างตรงไปตรงมา พระธรรมสุภาษิตปลุกใจเราให้ตื่นตัว (alerts) ต่อสถานการณ์ที่แตกต่างกัน และที่จะทำการเลือกเพื่อให้ชีวิตมีอิทธิพล “จากการดำเนินชีวิตของเรา” แม้แต่ท่ามกลางเหล่าผู้สัตย์สือต่อพระเจ้า

อ่านและเปรียบเทียบ สุภาษิต 10:4; 13:23, 25; 14:31; 15:15, 16; 19:15, 17; 30:7-9 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวอะไรที่ “ตรงประเด็น” (relevant) สำหรับความมั่งคั่ง ความยากจน และการช่วยเหลือผู้มีความขัดสน

พระธรรมสุภาษิต กล่าวเน้นให้ความหวังและความสนใจ ที่พระเจ้าทรงมีต่อคนยากจน และคนที่เปราะบาง บางครั้งผู้คนยากจนเพราะว่า สถานการณ์ เพราะการเลือกผิด หรือการใช้เพื่อหาประโยชน์ในทางผิด (exploitation) แต่ไม่ว่าจะมีสาเหตุมาจากสถานการณ์ใดของพวกเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรายังได้รับการพรรณนาในฐานะพระเจ้าผู้ทรงสร้าง (ดู สุภาษิต 22:2) และเป็นผู้ “ปกป้อง” (ดู สุภาษิต 22:22, 23) คนเหล่านี้จะต้องไม่เป็นผู้ถูกกดขี่ หรือมีผู้รับผลประโยชน์ไปจาก ความผิดพลาดใดๆ ของพวกเขา

ขณะที่พระธรรมสุภาษิตไม่ได้เสนอชีวิตที่ดีกว่าผ่านการเลือกอย่างชาญฉลาด และการเชื่อฟังพระเจ้า ความร่ำรวยไม่ใช่ผลลัพธ์จากพระพรของพระเจ้าเสมอไป ความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าถูกมองเห็นว่ามีค่ามากกว่า และในที่สุดจะได้รับรางวัลมากกว่าการได้รับในด่านวัตถุ **“มีเล็กน้อยพร้อมกับมีความชอบธรรม ก็ดีกว่ามีรายได้มากพร้อมกับความอยุติธรรม” (สุภาษิต 16:8)**

ความห่วงใยอีกประการในพระธรรมสุภาษิต คือความจริงใจ ความยุติธรรมในการทำธุรกิจ ในการปกครอง และบริหารจัดการความยุติธรรม (สุภาษิต 14:5, 25; 16:11-13; 17:15; 20:23; 21:28; 28:14-16) พระธรรมสุภาษิตไม่เพียงให้ความห่วงใยต่อชีวิตของส่วนบุคคล แต่ยังเสนอ “การเข้าใจอย่างลึกซึ้ง” (insight) ซึ่งจะช่วยให้มองเห็นสังคมโดยรวม ว่าควรจะทำการเพื่อผลประโยชน์ของคนทั้งปวงโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับเหล่าผู้ต้องการ “การปกป้อง” อย่างไรก็ดี เราได้รับการเตือนอีกครั้งว่าในทางดีที่สุดของพวกเขาเหล่าผู้ควบคุม และนำไปทำเช่นนั้นด้วยการช่วยเหลือของพระเจ้า (ดู สุภาษิต 8:15, 16) และควรทำการเป็นตัวแทนแห่งพระกรณาคณ และสำแดงความเมตตาต่อเหล่าผู้มีความต้องการ

เป็นการง่ายที่คนหนึ่งคนใดจะรู้สึกเสียใจสำหรับผู้ตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้าย อย่างไรก็ตาม เราจะสามารถนำเอาความรู้สึกเสียใจ และเปลี่ยนไปสู่การกระทำได้ใหม่

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. วัตท์ ในบท “ช่วงปีสุดท้ายของดาวิด” หน้า 746-755, *บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ*; ซี. เอส. เลวิส ในบท “Judgment in Psalms” หน้า 15-22, *Reflections on the Psalms*

“พระธรรมสดุดี ของดาวิดผ่านประสบการณ์หลากหลาย จากส่วนลึกของจิตสำนึก ความรู้สึกผิด และการปรักปรำตัวเอง สู่ความเชื่อที่ถุกยกขึ้นสูงสุด (loftiest faith) และการสื่อสารกับพระเจ้าที่ถูกยกสูงขึ้น บันทึกชีวิตของดาวิดประกาศว่า ความบาปสามารถนำมาซึ่งความอับอาย และความเศร้าสลดใจ แต่ความรัก และพระเมตตาของพระเจ้าสามารถเอื้อมถึงส่วนลึกที่สุด ความเชื่อจะยกดวงวิญญาณที่กลับใจใหม่ให้แบ่งปันความเป็นบุตรชายหญิงของพระเจ้า เราได้รับความมั่นใจจากพระวจนะของพระองค์ที่บันทึกไว้ ซึ่งถือว่าเป็นคำพยานที่แข็งแกร่งที่สุดสำหรับผู้สัจย์ชื่อในความยุติธรรม และโดย

การยึดมั่นในพันธสัญญาของพระเจ้า” (เอลเลน จี. ไวท์, บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ, หน้า 754)

หากอ้างอิงถึงสติปัญญาในพระธรรมสุภาษิต: มีหลักการต่างๆ ในพระธรรมสุภาษิต ซึ่งผูกพันความมั่นคงของสังคม ซึ่งเป็นไปในสองด้าน ทั้งด้านทางโลก และความผูกพันร่วมกันในนี้คือหลักการที่ให้ความมั่นคง แก่ทรัพย์สินและชีวิตสำหรับคนทั้งปวงที่มีความเชื่อมั่น และความเป็นไปได้ในความร่วมมือ โลกนี้เป็นหนี้พระบัญญัติของพระเจ้า ที่ทรงประทานให้ผ่านพระวจนะของพระองค์ และที่ผู้เชื่อทั้งหมดดำเนินตามรอยพระบาท ในการเดินตามเส้นทางนั้น แม้บ่อยครั้งจะไม่เข้าใจชัดเจน และเกือบจะหลงหายไปจากดวงใจของมนุษย์” (เอลเลน จี. ไวท์, การศึกษา, หน้า 137)

บทสรุป

พระธรรมสดุดีและสุภาษิตเป็นหนังสือสองเล่มที่มีจุดปรับทัศนคติต่อการทำหายในการดำรงชีวิตอยู่อย่างสัตย์ซื่อท่ามกลางประสบการณ์ชีวิตปกติ และเวลาที่มีการทดสอบ พระธรรมทั้งสองเล่มช่วยให้มองเห็นในเชิงลึกในทัศนะของพระเจ้าสำหรับสังคม และความหวังพิเศษสำหรับคนยากจน และคนที่ถูกกดขี่ เสียงร้องของสดุดี และสติปัญญาของสุภาษิต เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงสังเกต และเข้าแทรกแซงเพื่อปกป้องเหล่าคนที่บ่อยครั้งทำเป็นเพิกเฉย หรือยอมถูกใช้ไปทางผิด และถ้าสิ่งที่พระเจ้าดำเนินการ นั่นคือสิ่งที่เราต้องทำด้วยเช่นกัน

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ในทางใดที่คุณถือว่าตัวคุณเอง “เป็นผู้นำ หรืออยู่ในตำแหน่งแห่งอิทธิพล” คุณจะเป็นตัวแทนแห่งความยุติธรรมได้อย่างไรในลักษณะชีวิตของคุณเอง
2. คิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม และโครงสร้างของสังคม ณ พื้นที่ที่คุณใช้ชีวิต ในทางใดบ้างที่คุณสามารถทำงานภายในระบบที่มีอยู่ ที่จะให้ความช่วยเหลือผู้ที่มีความต้องการได้ดีขึ้น
3. เหตุใดหลักการต่าง ๆ ของความยุติธรรม และความเป็นธรรมมีความสำคัญมาก เพื่อเสริมสร้างสังคมให้มีความเข้มแข็ง
4. ขณะที่พระธรรมสุภาสิตเน้นไปที่ “สติปัญญา เพื่อการดำรงชีวิตที่ดี” มีอะไรที่บอกเราเกี่ยวกับพระลักษณะนิสัยของพระเจ้าอะไรบ้าง

บทที่ 5

เสียงร้องของผู้เผยพระวจนะ

The Cry of the Prophets

วันที่ 27 กรกฎาคม - 2 สิงหาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

1 ซามูเอล 8:10-18; อาโมส 5:10-15; มีคาห์ 6:8;

ปฐมกาล 19:1-13; เอเสเคียล 16:49; อีสยาห์ 1:15-23

ข้อควรจำ

“มนุษย์เอ๋ย พระองค์ทรงสำแดงแก่เจ้าแล้วว่าอะไรดี และพระยาห์เวห์ทรงประสงค์อะไรจากเจ้า นอกจากให้ทำความยุติธรรม และให้รักความเมตตา และดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้าของเจ้าด้วยความถ่อมใจ” (มีคาห์ 6:8)

ผู้

เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิม เป็นผู้ที่มีอุปนิสัยน่าสนใจที่สุดท่ามกลางบุคคลในพระคัมภีร์ เสียงดังไม่เสนาะแก้วหูของพวกเขา แสดงถึงความกล้าหาญในการประกาศข่าวของพวกเขา บวกกับความรู้สึกคับข้องใจ ความอัดอั้นใจแทนพระเจ้า และโอกาสอันรีบด่วนของข่าวสาร ที่ทำให้พวกเขาต้องประกาศให้ประชาชนรับทราบ ดังนั้นขณะทำการปล่อยข่าว ทำให้ประชาชนไม่อาจทำเป็นเพิกเฉย พวกเขาอาจรู้สึกไม่สบายใจที่จะได้ฟังข่าวการตักเตือนตรงๆ อย่างใกล้ชิด

เบื้องต้นข่าวสารดังกล่าวถูกส่งให้กับชนอิสราเอล (อาณาจักรฝ่ายเหนือ) และชนยูดาห์ (อาณาจักรฝ่ายใต้) ข่าวสารเป็นสัญญาณเรียกประชากรที่ได้รับการเลือกสรรจากพระเจ้าให้กลับมาหาพระองค์ ที่น่าประหลาดใจคือผู้นำของพวกเขา และประชากรในบังคับดูเหมือนจะถูกละเลยการกราบ

ให้วิรูปเคารพตามรูปแบบของชาวต่างชาติที่อยู่แวดล้อมพวกเขาอย่างง่ายดาย จึงเป็นภารกิจของผู้เผยพระวจนะ ที่ชนอิสราเอลมักมองไม่เห็นคุณค่า ที่จะเร่งเร้าให้พวกกลับใจ บางครั้งผู้เผยพระวจนะเพียงเตือนพวกเขาให้ระลึกถึงความรักของพระเจ้าที่ทรงมีต่อพวกเขา ตลอดจนถึงที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อพวกเขาในอดีต บางคราวก็เตือนพวกเขาถึงผลลัพธ์ที่จะตามมาหากพวกเขายังเดินออกห่างพระเจ้าไปเรื่อยๆ

อย่างที่เรากำลังจะเห็น ท่ามกลางความบาปนานา และความชั่วร้าย หลากหลาย พวกเขาได้รับข่าวสารต่อต้านรุนแรงตรงๆ ความบาปหนึ่งในจำนวนหลายสิ่ง คือพวกเขากดขี่ข่มเหงคนยากจน คนที่ต้องการให้ช่วย คือพวกไร้แรงกำลังท่ามกลางพวกเขา ถูกแล้ว การกราบไหว้นับถือรูปเคารพ เป็นสิ่งชั่วร้าย อีกทั้งการปฏิบัติตามคำสอนของศาสนาเทียมเท็จเป็นสิ่งที่น่าเกลียดในสายพระเนตร แต่การที่ผู้นำหลายคนแสวงหาประโยชน์ด้วยการเอาใจเอาเปรียบผู้ที่อ่อนกำลัง และคนยากจนเป็นผู้สมควรได้รับการปกป้องรักษา เช่นกัน

วันอาทิตย์ **การเรียกขานสู่ความยุติธรรม** The Recurring Call to Justice

แทนที่พระเจ้าทรงวางแผนอย่างละเอียดสำหรับชนชาติอิสราเอล แต่แทบไม่มีเวลาใดที่ชนอิสราเอลจะดำเนินชีวิตถึงระดับที่พวกเขาถูกเรียก ไม่มีช่วงอายุหลังจากที่ชนอิสราเอลได้สถาปนาประเทศขึ้นในดินแดนใหม่ พวกเขาได้ร้องขอท่าน “ซามูเอล” ผู้เป็นทั้ง “ผู้เผยพระวจนะ” และ “ผู้วินิจฉัย” ให้ทำการเจิมกษัตริย์ขึ้นเป็นผู้นำประเทศชาติของพวกเขา พวกเขาร้องขอว่า “บัดนี้ขอท่านได้ตั้งพระราชาให้วินิจฉัยพวกเรา อย่างประชาชาติทั้งปวงเกิด” (1 ซามูเอล 8:5)

อ่านพระธรรม 1 ซามูเอล 8:10-18 ท่านซามูเอล ได้กล่าวเตือนประชาชนอะไร ในการตอบสนองต่อการร้องขอ “กษัตริย์” สำหรับปกครองพวกเขา

ท่านซามูเอลตระหนักกว่านี่เป็นบันไดก้าวขึ้นสู่ “การเป็นเหมือนชาติ

อื่นๆ” ซึ่งจะมี “ขั้น” ต่อๆ ไปเช่นกันขณะที่ท่านชาวมูเอลเสาะหากษัตริย์องค์แรก และท่านได้พบ “ซาอูล” เป็นเวลาไม่นานเลย ก่อนที่จะพบว่า คำพยากรณ์ของท่านได้กลายเป็นจริง แม้ขณะอยู่ในจุดสูงสุดของของอาณาจักรอิสราเอล กษัตริย์ดาวิดและซาโลมอนก็ไม่ได้หลบเลี่ยงจากการทดลอง การทุจริต การใช้ อำนาจเกินขอบเขต

ตลอดการครองราชย์ของกษัตริย์หลายองค์ของอิสราเอลและยูดาห์ สิ่งหนึ่งที่พระเจ้าทรงตอบสนอง คือการส่งผู้เผยพระวจนะหลายคนไปกล่าวถึง น้ำพระทัยของพระองค์ และเตือนเหล่าผู้นำอิสราเอล ไม่ให้หลงลืมความรับผิดชอบซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้ คือกลุ่มคนที่อยู่ในระดับล่างของสังคม

ในงานเขียนของผู้เผยพระวจนะชาวฮีบรู เรามองเห็นการทรงเรียกที่เกิดขึ้นซ้ำ ให้ชนอิสราเอลดำเนินชีวิตในความยุติธรรม และสร้างสังคมให้มีความเที่ยงธรรม พระเจ้าสั่งให้ผู้เผยพระวจนะยืนขึ้นเผชิญหน้าเหล่าผู้นำชาวอิสราเอลที่ไม่สัตย์ซื่อ และผู้เผยพระวจนะทั้งหลายได้กล่าวเตือนสอนอย่างเป็นประจำ และบางครั้งด้วยท่าทีและน้ำเสียงเร่าร้อน สำหรับผู้ไม่ใส่ใจในเสียงตรัสของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหล่าผู้ทำให้เกิดความเจ็บปวดโดยชนอิสราเอล ผู้ล้มเหลวที่จะดำเนินตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

ซึ่งสะท้อนให้เห็นความรัก ความจริงใจ กระตือรือร้นอย่างรุนแรง (passion) ของผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมอย่าง ท่านอับราฮัม โยชูวา เฮสเชล (Heschel) เปรียบเทียบกับ ความพึงพอใจ (complacency) ของเรากับการเรียกอย่างเร่าร้อนให้ผดุงความยุติธรรม: “สิ่งทั้งหลายที่ทำให้ผู้เผยพระวจนะรู้สึกหวาดหวั่น ซึ่งแม้แต่ในปัจจุบันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นประจำวันทั่วทั้งโลก...คือความไม่อดกลั้นอดทนกับสิ่งที่ไม่ยุติธรรม ซึ่งอาจมีผลกระทบเราเหมือนโรคจิตประสาท (hysteria) ซึ่งมาจากการกระทำที่ไม่เป็นธรรม จาก การแสดงออกอย่างเสแสร้ง การหลอกลวง การกระทำที่รุนแรง ความยุ่งเหยิง แต่เราแทบจะไม่แสดงความขุ่นเคือง หรือความตื่นเต็นใดๆ... แต่สำหรับผู้เผยพระวจนะ แม้จะเป็นความยุติธรรมเล็กๆ มักจะถือว่าเป็นสัดส่วนใหญ่หลวง” *The Prophets (New York : Jewish Publication Society of America, 1962) หน้า 3, 4*

สิ่งที่ผู้เผยพระวจนะเสนอให้เราคือ “การมองเห็นในเชิงลึก” (insight) ของดวงใจ และดวงจิตของพระเจ้า พวกเขาเป็นผู้พูดแทนพระองค์ พวกเขาสามารถช่วยเราให้มองเห็น “ความไม่ยุติธรรม” และ “ความทุกข์ยากเดือดร้อนในโลกของเรา ผ่านสายพระเนตรที่คลอน้ำตาของพระเจ้า และความรัก ความร้อนพระทัยนี้เป็นการเรียกเราให้ปฏิบัติกร ที่จะทำงานร่วมกับพระเจ้า เพื่อบรรเทา และเยียวยาผู้ถูกกดขี่ ถูกเอาเปรียบ ผู้เศร้าหมองของผู้คนที่อยู่รายล้อมเรา

มีบางครั้งไหมที่เราแสวงหาทางที่จะเป็นเหมือน “ชนชาติต่าง ๆ” ในลักษณะ ที่อาจเป็นอันตรายต่อเราและคนอื่น ๆ

วันจันทร์

อาโมส

Amos

“อาโมสจึงตอบ อามาซียาห์ว่า “ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้เผยพระวจนะ หรือลูกของผู้เผยพระวจนะ ข้าพเจ้าเป็นคนเลี้ยงสัตว์ และเป็นคนดูแลสวนมะเดื่อ และพระยาห์เวห์ทรงนำข้าพเจ้าออกจากการทำงานตามฝูงแพะแกะ และตรัสกับข้าพเจ้าว่า ไปซิ จงเผยพระวจนะแก่อิสราเอลประชากรของเรา” (อาโมส 7:14, 15)

ท่านอาโมส ก่อนข้างจะเปิดเผยในการยอมรับว่า ท่านขาดแคลนคุณสมบัติในการเป็นผู้เผยพระวจนะ แต่ตามที่ท่านเสนอข่าวสารแก่ชนอิสราเอล ท่านแสดงให้เห็นความสามารถที่ชัดเจน ซึ่งได้โน้มน้าวเหล่าผู้ฟังของท่านให้พร้อมที่จะฟังสิ่งที่ท่านจะบอกพวกเขาต่อไป...

ท่านเริ่มต้นในข้อสังเกตที่ผู้คนชื่นชอบ โดยการกล่าวถึงชนชาติต่าง ๆ ที่อยู่รายรอบ ไม่ว่าจะเป็น ซีเรีย ฟิลิสเตีย โฟนีเซีย เอโดม แอมโมน และโมอับ และพูดถึงรายละเอียดในพฤติกรรมเชิงอาชญากรรม ความเดือดดาล และความโหดร้ายของพวกเขา ซึ่งพระเจ้าจะทรงลงโทษพวกเขา (ดู อาโมส 1: 3-2:3) เป็นการง่ายที่จะจินตนาการว่าชนอิสราเอลจะยกย่องสรรเสริญพระเจ้าที่จะลงโทษชนชาติต่าง ๆ ที่มีพฤติกรรมโหดร้ายเช่นเคื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอาชญากรรมทั้งปวงของชนชาติเหล่านี้ ที่ได้ทำกับชนอิสราเอลโดยตรง

จากนั้นท่านอาโมสเลื่อนเข้ามาใกล้บ้านมากขึ้น ท่านประกาศถึงการพิพากษาของพระเจ้าต่อประชากรชาวยูดาห์ ซึ่งเป็นบ้านพี่เมืองน้องของอิสราเอล เพราะตอนนั้นชาติอิสราเอลได้แยกกันเป็นสองประเทศ ท่านอาโมสพูดแทนพระเจ้า โดยกล่าวว่าชนชาติยูดาห์ละทิ้งพระเจ้า พวกเขาไม่เชื่อพระบัญญัติของพระองค์ เหตุนี้การลงโทษจะตกลงมาบนพวกเขาเช่นกัน (ดูอาโมส 2:4, 5) อีกครั้งหนึ่ง เราสามารถจินตนาการได้ว่าประเทศอิสราเอล ประเทศฝ่ายเหนืออาจสรรเสริญพระเจ้า ขณะที่ท่านอาโมสได้ชี้ให้เห็นการกระทำผิดของชาวยูดาห์ประเทศฝ่ายใต้เช่นกัน

แต่จากนั้นท่านอาโมสหันไปหาผู้รับฟัง ท่านได้ประกาศแทนพระเจ้า ซึ่งส่วนที่เหลือของพระธรรมอาโมส เป็นการโหมกระพือไปยังความชั่วร้ายของชนอิสราเอล ประเทศบ้านพี่เมืองน้องของประเทศยูดาห์ ซึ่งตั้งอยู่ด้านเหนือ ความบาปของชนอิสราเอลคือความชั่วร้ายต่างๆ การกราบไหว้รูปเคารพ ความไม่ยุติธรรม และพวกเขาล้มเหลวแล้ว ล้มเหลวอีก ในสายพระเนตรของพระเจ้า

อ่านพระธรรมอาโมส 3:9-11; อาโมส 4:1, 2; อาโมส 5:10-15 และ อาโมส 8:4-6 มีความบาปอะไรบ้าง ที่พระเจ้าทรงเตือนพวกเรา

ขณะที่ท่านอาโมสไม่ใช่นักการทูตในการใช้ภาษาของท่าน แม้จะเป็นการกล่าวเตือนเหล่าผู้ตกอยู่ในสถานการณ์ถูกพิพากษา หรือต้องประสบกับการลงโทษ แต่ถ้อยคำของท่านปรุปรุสด้วย “การร้องขอ การวิวนให้คนบาป ผู้ทำผิดหันกลับมาหาพระเจ้า ซึ่งรวมไปถึงการฟื้นฟูความรู้สึกในความยุติธรรม และการดูแลเอาใจใส่คนยากจนท่ามกลางพวกเขา ท่านกล่าวว่า “แต่จงให้ความยุติธรรมหลังไหลลงอย่างน้ำ และให้ความชอบธรรมเป็นอย่างลำธารที่ไหลอยู่เป็นนิตย์” (อาโมส 5:24) ข้อพระคัมภีร์สุดท้ายไม่กี่ข้อจากคำพยากรณ์ของท่านอาโมส ชี้ไปยังการไถ่กลับสู่สภาพเดิมสำหรับประชากรของพระเจ้า (ดู อาโมส 9:11-15) ในช่วงโมเมนต์อันลึกที่สุดของการ “ผละออกห่างพระเจ้า” (apostasy) นั้นเป็นช่วงเวลาที่คนบาปต้องการมากที่สุด คือข่าวสารแห่งการอภัยบาป และความหวัง ซึ่งจะต้องส่งถึงพวกเขา” (เอลเลน จี. ไวท์, *ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์*, หน้า 283)

มีเวลาใดบ้างไหมที่เราจำเป็นต้องเตรียมความพร้อมที่จะพูดภาษา “แบบหนักหน่วงตรง ๆ” เพื่อแก้ไขในสิ่งผิด เหตุใดเราต้องใส่ใจเมื่อต้องใช้ภาษาเช่นนั้นว่าจะมีความเหมาะสมเพียงใด

วันอังคาร

มีคาห์

Micah

“มนุษย์เอ๋ย พระองค์ทรงสำแดงแก่เจ้าแล้วว่าอะไรดี และพระยาห์เวห์ทรงประสงค์อะไรจากเจ้า นอกจากให้ทำความยุติธรรม และให้รักความเมตตา และให้ดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้าของเจ้าด้วยความถ่อมใจ” (มีคาห์ 6:8) มีวิธีใดบ้าง เดียวนี้ ที่คุณสามารถนำเอาพระวจนะข้อนี้ไปปฏิบัติใช้ทุกถ้อยกระถางความ

มีคาห์ 6:8 บางทีอาจเป็นข้อหนึ่งที่รู้จักกันดีที่สุดในพระคัมภีร์ กระนั้นก็คล้ายกับข้อพระคัมภีร์อื่นๆ ที่เราอาจทำเป็น “คำขวัญ” (slogan) หรือทำเป็นแผ่น หรือป้ายประกาศ (posters) จะว่าไปเราอาจจะไม่คุ้นเคยนักกับที่มาที่ไป หรือ “บริบท” (context) ของข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ มากเท่าที่ควรที่เราจะยอมรับหรือไม่

อ่านพระธรรมมีคาห์ 2:8-11 และ 3:8-12 ผู้คนเหล่านั้นกำลังทำอะไร เหตุใดท่านผู้เผยพระวจนะมีคาห์จึงกล่าวปรักปรำพวกเขา

ในช่วงสมัยที่กษัตริย์อาหัส (Ahaz) ปกครองแผ่นดินยูดาห์ ได้เห็นประชากรของพระเจ้าเสื่อมทรามลงครั้งใหม่ในประวัติศาสตร์ และในด้านจิตวิญญาณของประชาชนในชาติ พวกเขากราบไหว้รูปเคารพ และปฏิบัติสิ่งชั่วหลายประการ อันเป็นการทำบาปเพิ่มขึ้น ในเวลาเดียวกันผู้เผยพระวจนะท่านอื่นๆ ตั้งข้อสังเกตเช่นกัน คนยากคนจนถูกใช้ในการหาประโยชน์ และตกเป็นเหยื่อของผู้มีอำนาจหรือผู้มีฐานะ

จะว่าท่านมีคาห์เป็นผู้เผยพระวจนะ “แห่งโชคชะตา” (of doom) ไม่น้อยกว่าผู้เผยพระวจนะอื่นๆ ซึ่งอยู่ในช่วงเวลาเดียวกัน ส่วนใหญ่ของพระธรรมมีคาห์สามบทแรก ท่านมีคาห์แสดงออกถึงพระพิโรธของพระเจ้า และความเสีย

พระทัยต่อสิ่งชั่วร้ายที่ประชากรของพระองค์ได้ทำ พอๆ กับการมองเห็นความพินาศที่กำลังคืบคลานใกล้พวกเขาเข้ามาทุกขณะ

แต่พระเจ้าไม่ทรงถอดพระทัยกับประชากรของพระองค์ แม้ผู้เผยพระวจนะทั้งหลายจะประกาศข่าวสารด้วยน้ำเสียงห้าวระคายแก้วหู แต่ถ้อยคำบอกเล่าพระเจ้ายังสนพระทัยในประชากรของพระองค์ พระองค์กล่าวเตือนพวกเขาเพราะพระองค์ทรงรัก และห่วงใยพวกเขา พระองค์คอยที่จะประทานอภัยและไถ่พวกเขากลับสู่สภาพเดิม พระองค์จะไม่ทรงพิโรธพวกเขาเป็นนิตย์ (ดูมีคาห์ 7:18-20)

ข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวมา เป็นที่รู้จักกันดีว่า “เป็นสูตรที่งดงาม” แห่งการปฏิบัติตน (ของผู้ติดตามพระเจ้า) คือ “ความยุติธรรม ความรัก ความเมตตา เดินไปกับพระเจ้าด้วยความถ่อมใจ” ฟังดูแล้วเป็นเรื่องง่ายๆ ใช่ไหม แต่การดำเนินไปเช่นนั้นในภาคปฏิบัติถือว่าเป็นเรื่องที่ทำหายนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อการทำเช่นนั้นดูเหมือนจะผิดจ้วงหวะการเดินกับสังคมรอบข้าง เมื่อพวกเขาถือเอาประโยชน์จากความยุติธรรม และการเหยียดหยันความเมตตา ลอยตัวอยู่บนความหยิ่งเหนียวการกระทำที่เป็นความยุติธรรม ความรักความเมตตา และเดินไปด้วยความถ่อมใจ ซึ่งต้องอาศัยความกล้าและความวิริยะอุตสาหะ กระนั้นเราไม่ได้ทำสิ่งนี้ตามลำพัง เมื่อเราประพฤติตนเช่นนี้ เท่ากับเรากำลังเดินไปกับพระเจ้าของเรา

มีความเชื่อมโยงอะไรระหว่างการทำความยุติธรรม แสดงความรัก ความกรุณา และการเดินอย่างถ่อมใจต่อพระพักตร์พระเจ้า

ฟุ

เอเสเกียล

Ezekiel

ถ้าเราจะถามกลุ่มคริสเตียนกลุ่มหนึ่งเกี่ยวกับ “ความบาปของเมืองโสโดม” โอกาสที่เราจะได้รับคำตอบอาจหลากหลาย แต่ส่วนใหญ่จะพรรณนาถึงความบาปผิดเรื่องเพศสัมพันธ์ หรือรูปแบบอื่นๆ ที่ทำให้เกิดความเสื่อมทราม ซึ่งในพระธรรมปฐมกาล 19:1-13 ก็ไม่บรรยายถึงความเจ็บป่วย หรือความบิดเบี้ยวของสังคมมากไปกว่าเมืองนี้ “สุกงอม” (ripe) สำหรับการถูกทำลายลง

น่าสนใจเพียงพอ แม้ว่าคำตอบจะมีความซับซ้อนกว่านั้น ลองพิจารณา คำบรรยายของผู้เผยพระวจนะเอเสเคียล ซึ่งกล่าวว่า: “ดูซิความของห้องนี้แหละคือความผิดบาปของโสโดม น้องสาวเจ้า นางและลูกสาวมีอาหารเหลือเฟือ ทั้งมีความสุข และความสงบ แต่ไม่ยอมช่วยเหลือคนยากจน และคนขัดสน” (เอเสเคียล 16:49) เป็นที่ชัดเจนว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงมองข้ามรูปแบบอื่นๆ ที่ทำให้เกิดภาวะเสื่อมทรามลงที่พบในตัวเมือง ท่านเอเสเคียลเน้นตรงนี้คือเรื่องความอยุติธรรมในด้านเศรษฐกิจ และการขาดความเอาใจใส่ต่อผู้ขัดสนขาดแคลน

ที่ว่ามาเป็นเช่นนั้นใหม่ ในสายพระเนตรของพระเจ้า ความบาปจากความเหลือมล้ำทางเศรษฐกิจถือว่าเป็นความบาปที่เลวร้ายพอๆ กับการสัมพันธ์ทางเพศที่ผิดรูปแบบ

เวลาผ่านไปหลังช่วงของผู้เผยพระวจนะอาโมส มีคาห์ และอิสยาห์ คำพยากรณ์ช่วงต้นของท่านเอเสเคียลฟังน้ำเสียงคล้ายกับบันทึกคำเตือนเกี่ยวกับความพินาศที่กำลังย่างก้าวเข้ามา อย่างไรก็ตาม หลังจากกรุงเยรูซาเล็มล่มลงโดยกองทัพบาบิโลน และชาวอิสราเอลถูกจับไปเป็นเชลย จุดเน้นของท่านเอเสเคียลได้เปลี่ยนไปยังพระสัญญา “การทำให้กลับคืนสู่สภาพเดิม” ของพระเจ้า

อ่านพระธรรมเอเสเคียล 34:2-4, 7-16 เปรียบเทียบกับการประเมินเรื่อง การทำความบาป (corrupt) ของเหล่าผู้นำชาวอิสราเอลในการดูแล ปกป้องฝูงแกะของพวกเขา เขาปฏิบัติต่อ “แกะ” ตัวที่อ่อนแอที่สุดอย่างไร เมื่อเปรียบเทียบวิธีการของพระคริสต์

แม้จะชั่วร้ายอย่างที่พวกเขาได้ทำไป ซึ่งอาจ “เปรียบเทียบ” ได้ความชั่วของเมือง “โสโดม” องค์พระผู้เป็นเจ้ายังทรงเอื้อมมายังพวกเขา ด้วยความหวังของการกลับคืนจากความชั่วร้ายของพวกเขา ในแผนการฟื้นฟูของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์ พวกเขาจะได้กลับมาครอบครองที่ดิน และพระวิหารจะถูกสร้างขึ้นใหม่ พิธีเลี้ยงฉลองต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรงสถาปนาไว้ ก็จะได้เลี้ยงฉลองกันต่อไป และอีกครั้งหนึ่งแผ่นดินผืนใหญ่จะถูกนำมาแบ่ง

สรรเท่ากันท่ามกลางประชากรเพื่อเป็นมรดกของพวกเขา (ดู เอเสเคียล 47: 13-48:29) ปรากฏชัดว่าพระเจ้าทรงตั้งพระทัยวางแผนสำหรับประชากรของพระองค์ เหมือนที่ทรงบัญชาให้โมเสสและประชาชนอิสราเอล หลังจากพระองค์ทรงช่วยพวกเขาให้ออกมาจากอียิปต์ เป็นจุดเริ่มต้นอีกครั้งหลังจากที่พวกเขา กลับมาจากการเป็นเชลยที่บาบิโลน สิ่งนี้รวมไปถึงสมาชิกที่อ่อนแอหรือไม่มีพลังแห่งสังคม พอๆ กับพวกที่ถือว่าเป็นคนนอกก็จะได้รับสิทธิเสมอกัน

ทั้งหมดนี้มีความสำคัญอย่างไร ที่พระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าผู้เสนอ โอกาสครั้งที่สอง และยิ่งกว่านั้นสำหรับประชากรของพระองค์ผู้ได้หลงทำผิด และบัดนี้พวกเขามีโอกาสทำการเลือกได้ดีกว่า

วันพฤหัสบดี

อิสยาห์

Isaiah

อ่านพระธรรมอิสยาห์ 1:15-23, 3:13-15 และ 5:7, 8 คุณจะพรรณนาการตอบสนองของผู้เผยพระวจนะ จากสิ่งที่ท่านได้สังเกตเห็นในสังคมรอบตัวท่านอย่างไร

เรื่องเทศนาเปิดพันธกิจของท่านอิสยาห์บันทึกในห้าบทแรกในหนังสือของท่าน เป็นการวิจารณ์รุนแรงประเภทสังคมของประชากรของพระเจ้า ผสมกับการเตือนถึงการพิพากษาที่กำลังใกล้เข้ามา อันเนื่องมาจากการละทิ้งพระเจ้าของพวกเขา และยังคงทำความผิดอย่างต่อเนื่อง พร้อมกันนั้นพระองค์เสนอความหวังหากประชากรจะหันกลับมาหาพระองค์ และทำการเปลี่ยนแปลงชีวิต และสังคมของพวกเขา บางทีอารมณ์รุนแรงที่ผู้เผยพระวจนะแสดงออกมาผ่านถ้อยคำ คือความรู้สึกเสียใจ จากที่ผู้เผยพระวจนะทราบดีว่า “ใครคือพระเจ้า” และ “พระองค์ทรงประสงค์อะไร” จากประชากรของพระองค์ ผู้เผยพระวจนะเป็นทุกข์เศร้าใจ (mourning) ในสิ่งที่ได้สูญเสียไป รวมทั้งผู้คนนับจำนวนไม่ได้ที่ได้รับความเจ็บปวด และการพิพากษาที่กำลังจะมาถึงชนชาติของพระองค์

ท่านอิสยาห์กล่าวในรูปแบบเดียวกันนี้ตลอดพันธกิจแห่งคำพยากรณ์ ท่านเข้าใจประชาชนให้ระลึกถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่อพวกเขา ท่านได้

เสนอความหวังให้กับประชาชนเหล่านี้ จากสิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะทำ เพื่อพวกเขาในอนาคต ดังนั้นพวกเขาควรแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าเดี๋ยวนี้ เพราะนี่คือการฟื้นฟูความสัมพันธ์ขึ้นใหม่กับพระเจ้า ซึ่งรวมไปถึงพวกเขาจะต้องกลับใจใหม่การทำสิ่งผิดในเวลานั้นและเปลี่ยนวิธีที่พวกเขาปฏิบัติต่อผู้อื่น

ในอิสยาห์ บทที่ 58 และ 59 ท่านผู้เผยพระวจนะอิสยาห์หันกลับมาพูดเรื่อง “ความยุติธรรม” เป็นการเฉพาอีกครั้งหนึ่ง ท่านพรรณนาถึงสังคมซึ่ง “ความยุติธรรมก็หันกลับ และความชอบธรรมก็ยืนอยู่ไกล เพราะความจริงล้มลงที่ฐานเมือง และความชอบธรรมเข้าไปไม่ได้” (อิสยาห์ 59:14) และผู้เผยพระวจนะกล่าวรับรองว่า พระเจ้าทรงทราบเรื่องราว และ “และองค์พระผู้ไถ่จะเสด็จมายังศิโยน” (อิสยาห์ 59:20)

ในพระธรรมอิสยาห์ตลอดทั้งเล่ม ส่วนสำคัญที่ผู้เผยพระวจนะให้ความสนใจ นั่นคือการประกาศถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ ผู้ซึ่งในที่สุดจะสถาปนาการครองราชย์ของพระเจ้าบนโลกอีกครั้งหนึ่ง พระองค์จะนำความยุติธรรม ความเมตตา การเยี่ยวยา และการไถ่ให้กับสู่สภาพเดิมกับพระองค์

อ่านพระธรรมอิสยาห์ 9:6, 7; 11:1-5; 42:1-7 และ 53:4-6 คำพยากรณ์เหล่านี้ลงตัวกับสิ่งที่คุณเข้าใจเกี่ยวกับชีวิต พันธกิจการรับใช้ และการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู คำพยากรณ์เหล่านี้แนะนำอะไรเกี่ยวกับวัตถุประสงค์เรื่องการเสด็จกลับมาของโลกนี้ของพระองค์

วันศุกร์ ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ในบท “เซลยศึกของชาวแอสซีเรีย” หน้า 279-292; “การเรียกผู้เผยพระวจนะอิสยาห์” หน้า 303-310, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์

“อีกครั้งหนึ่ง เครื่องหมายแห่งการข่มขี้ ซึ่งเป็นกลิ่นอายของความผิดปกติ ความหุรหุรา ฟุ่มเฟือยอย่างไร้ความอาย การจัดเลี้ยงฉลอง กินและดื่มเมามาย แสดงการหยาบคาย ไม่มีศีลธรรม ลุ่มหลงในสุรายาเมา ซึ่งมีในยุค

ของพวกเขา แม้ผู้เผยพระวจนะประกาศด้วยเสียงอันดัง แต่ก็ไร้ประโยชน์ พวกเขาต่อต้านไม่สนใจใยดีต่อเสียงประณามความบาปของพวกเขา” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 282)

สำหรับท่านอิสยาห์ เมื่อมองเห็นสภาพสังคมของผู้คน ก็ให้รู้สึกท้อใจ พวกเขามีความต้องการแต่ผลกำไร คนมีฐานะสร้างบ้าน และสร้างขึ้นอีก มีไร่นาแปลงหนึ่งแล้ว ซื้อมาเพิ่มมาอีก ความยุติธรรมถูกบิดเบือนไป ไร้ดวงใจ เมตตาสงสารคนยากจน แม้การพิพากษาที่ยังหย่อนยานในหน้าที่ ไม่ให้การปกป้องคนไร้ที่พึ่ง พวกเขาทำเป็นหูทวนลมต่อเสียงร้องขอความเมตตาของคนจน และคนขัดสน ไม่รู้สึกเวทนาสงสารหญิงม่าย และลูกกำพร้า....

“การได้เห็นสภาพเช่นนั้นโดยทั่วไป จึงไม่ทำให้รู้สึกประหลาดใจ ที่ในช่วงปีสุดท้ายในการครองราชย์ของกษัตริย์ อูซซียาห์ (Uzziah) ท่านผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ถูกเรียกไปแจ้งข่าวของพระเจ้าแก่ชาวยูดาห์ ด้วยการเตือนและกล่าวตำหนิ ซึ่งท่านอิสยาห์รู้สึกท้อถอยต่อหน้าที่รับผิดชอบ และอยากถอนตัว เพราะท่านทราบดีว่าท่านจะต้องเผชิญต่อความต้อร้อน และการต่อต้าน...แต่เมื่อท่านนึกถึงตอนพระเจ้าทรงเรียก พระเจ้าทรงฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ ท่านอิสยาห์จึงทำการตามที่พระเจ้าสั่ง ส่วนผลจะเป็นอย่างไรก็สุดแล้วแต่” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 306-307)

“การเปล่งเสียงประกาศข่าวของผู้เผยพระวจนะแม้จะเรียบง่าย...เราควรใส่ใจรับฟังเพราะเป็นเสียงของพระเจ้าสำหรับทุกดวงวิญญาณ เราไม่ควรเสียโอกาสในการประกอบกิจแห่งความเมตตา แสดงความนุ่มนวล และมองการณ์ไกล ด้วยการมีมารยาท มีความสุภาพ และความเอื้อเฟื้อ (courtesy) ของคริสเตียน ซึ่งจะช่วยให้มองเห็นภาระหนัก และความซับซ้อนใจของผู้ถูกกดขี่” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์, หน้า 327)

บทสรุป

เหล่าผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมมักมีอารมณ์แฉะร้อน (passionate) และบ่อยครั้งแสดงอารมณ์โกรธ หรือไม่ก็เป็นผู้ปกป้องที่เสียอารมณ์สำหรับวิถี และน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์ ซึ่ง

สะท้อนการแสดงออกซึ่งความหวังใจของพระเจ้าเอง ความรู้สึกกระตือรือร้น ร้อนแรง (passion) นี้รวมไปถึงการมีเป้าประสงค์ในความยุติธรรม สำหรับ คนยากจน และคนที่ถูกกดขี่ การเรียกของผู้เผยพระวจนะให้ผู้คนกลับมาหาพระเจ้า รวมถึงการยุติเรื่องความอยุติธรรม ซึ่งเป็นบางสิ่งที่พระเจ้าทรง สัญญาเช่นกันในนิมิตของพระองค์สำหรับอนาคต ซึ่งดีกว่าสำหรับประชากร ของพระองค์

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. บ่อยครั้งเราเข้าใจหน้าที่ของคำพยากรณ์ว่า “เป็นการทำนายสิ่งที่จะเกิดในอนาคต” เราจะตระหนักถึงผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์ เดิม ที่เห็นไปยังโลกที่พวกเขาอาศัยอยู่ คำอธิบายนี้จะเปลี่ยน ความเข้าใจ การมองเห็น (perception) ในบทบาทของผู้เผย พระวจนะได้ชัดเจนขึ้น อย่างไร
2. การดำเนินชีวิต และข่าวสารของผู้เผยพระวจนะ สาคิดให้เห็นว่า ช่างเป็นความยากลำบากและอันตรายเพียงใด ที่ท่านจะยืนหยัด เพื่อความจริง เหตุใดคุณจึงเชื่อว่า พวกเขาทำสิ่งที่พวกเขาทำ และพูดในลักษณะที่เขาพูด
3. ในงานเขียนของผู้เผยพระวจนะ ดูเหมือนพระเจ้าทรงสลับกัน (alternate) ระหว่างอารมณ์โกรธ และการแสดงความหวังใจ อย่างลึกซึ้งต่อประชากรของพระองค์ คุณจะทำให้ “คุณลักษณะ อุปนิสัยทั้งสองอย่างของพระเจ้าลงตัวกัน (fit together) ได้อย่างไร

บทที่ 6

นมัสการพระผู้สร้าง

Worship the Creator

วันที่ 3 - 9 สิงหาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

สดุดี 115:1-8; เฉลยธรรมบัญญัติ 10:17-22; สดุดี 101:1;
อิสยาห์ 1:10-17; อิสยาห์ บทที่ 58; มาระโก 12:38-40

ข้อควรจำ

“เราเลือกการอดอาหารอย่างนี้ไม่ใช่หรือ คือการแก้พันธ
นะธรรม การแก้สายรัดของแอกการปลดปล่อยผู้ถูกบีบ
บังคับให้เป็นอิสระ และการหักแอกทั้งหมดเสีย คือการ
แบ่งอาหารของเจ้ากับคนหิว การนำคนยากจนไร้บ้าน
เข้ามาในบ้านมิใช่หรือ และเมื่อเห็นคนเปลือยกาย ก็
คลุมกายเขาไว้ ทั้งไม่ซ่อนตัวเจ้าจากญาติของเจ้าไม่ใช่
หรือ” (อิสยาห์ 58:6, 7)

๖๖ แม้แต่การอ่านเรื่องผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมอย่าง
ผ่าน ๆ ยังปลุกให้เราตื่นตัว ให้ความหวังเกี่ยวกับการปฏิบัติ
ตนไม่ดีต่อคนจน และคนที่ถูกกดขี่ เหล่าผู้เผยพระวจนะ พุดแทนพระเจ้าว่า มี
การปฏิบัติในลักษณะเหยียดหยาม ทำร้ายจิตใจเกิดขึ้นโดยทั่วไปในชาติต่าง ๆ
(ดูตัวอย่าง อาโมส บทที่ 1 และ 2) นอกจากนี้เหล่าผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า
บางครั้งรู้สึกโกรธและเศร้าใจ เมื่อเห็นพฤติกรรมบางอย่างเกิดขึ้นท่ามกลาง
ประชากรของพระเจ้า ซึ่งคนเหล่านั้นเป็นผู้ได้รับพระพรจากเบื้องบนหลาย

ประการ ทรงประทานประวัติศาสตร์ให้ และอีกหลายสิ่ง หนึ่งในจำนวนนั้นทรง
ประทานพระบัญญัติให้ คนเหล่านั้นจะรู้จักอะไรดีกว่า แต่น่าเศร้าจริง ๆ นั้น
ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเสมอไป และเหล่าผู้เผยพระวจนะมีหลายสิ่งต้องการพูดเกี่ยว
กับเหตุการณ์น่าเศร้าเหล่านี้

เป็นเรื่องน่าสนใจที่จะค้นหา นั่นคือ การกล่าวถ้อยแถลงจำนวนมาก
อันเป็นที่รู้จักกันดี เกี่ยวกับความยุติธรรม และความอยุติธรรม จากผู้เผยพระ-
วจนะในพระคัมภีร์เดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งทรงประทานไว้ใน “บริบทของการ
สั่งสอน” เกี่ยวกับการนมัสการ ซึ่งเราจะได้เห็น “การนมัสการแท้ ไม่ใช่บาง
สิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างการประกอบพิธีทางศาสนา การนมัสการแท้หมายถึงการ
ดำเนินชีวิต ที่แบ่งปันความหวังโยของพระเจ้า เพื่อความอยู่ดีมีสุข (well-
being) ของคนอื่น และขณะเดียวกันแสวงหาทางที่จะยกคนที่ถูกกดขี่ และคน
ที่ถูกลืมนับอีกครึ่งหนึ่ง

วันอาทิตย์

การกราบไหว้รูปเคารพ และการกดขี่ Idolatry and Oppression

ไม่นานหลังจากที่พระเจ้าทรงนำชนอิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์
พระเจ้าทรงพบกับพวกเขาที่ภูเขาซีนาย ทรงประทานพระบัญญัติ 10 ประการ
ให้พวกเขา ในลักษณะรูปลักษณะอักษร ซึ่งสองข้อแรกของพระบัญญัติกล่าวถึง
“การนมัสการ” ทรงห้ามไม่ให้กราบไหว้นามัสการ “พระอื่น ๆ” (gods) และทรง
ห้ามไม่ให้สร้างรูปเคารพเป็นรูปของสิ่งใด (ดู อพยพ 20:2-6) ในการตอบ
สนองนั้น ชนอิสราเอลทั้งปวงกล่าวสัตย์จะปฏิบัติตามทุกสิ่งทุกอย่างที่พวก
เขาได้รับคำสั่งให้ปฏิบัติ และจะดำเนินชีวิตในฐานะเป็นประชากรของพระองค์
(อพยพ 24:1-13)

แต่ท่านโมเสสได้ขึ้นไปบนภูเขาซีนายเป็นเวลาเกือบหกสัปดาห์ และ
ประชาชนเริ่มพากันสงสัยมีอะไรได้เกิดขึ้นกับท่าน ผงชนได้กดดันท่านอาโรน
(พี่ชายของโมเสส) อย่างหนัก ให้ท่านสร้างรูปปลุกว้าวทองคำขึ้นหนึ่งตัว เพื่อให้
เป็น “พระ” นำการเดินทางของพวกเขา เมื่อสร้างเสร็จ “อาโรนประกาศว่า
“พรุ่งนี้จะเป็นวันเทศกาลเลี้ยงถวายเกียรติพระยาห์เวห์... รุ่งขึ้นพวกเขาก็ลุก

ขึ้นแต่เข้าถวายเครื่องถวายเครื่องบูชาเผาทั้งตัว และนำเครื่องสถานติบูชามา
ประชาชนก็นั่งลง กินและดื่ม แล้วก็ลุกขึ้นทำสิ่งที่น่าบัดสีต่อกัน” (อพยพ 32:
5, 6) ทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้า และท่านโมเสสรู้สึกโกรธสุดๆ เหตุใดประชาชนจึง
พากันหันออกห่างพระเจ้าไปนมัสการรูปเคารพได้ในเวลาอันสั้นเช่นนี้ และใน
เวลานั้นดูเหมือนมีเพียงท่านโมเสสคนเดียวที่ได้ “วิงวอนขอความกรุณา”
(intercession) และการอภัยจากพระเจ้า ให้ชนอิสราเอลรอดพ้นจากการถูก
ลงโทษขั้นสูงสุด ที่พวกเขาทั้งปวงสมควรจะได้รับ (ดู อพยพ 32:30-34)

อย่างไรก็ดี การกราบไหว้รูปเคารพ ได้กลายเป็นการทดลอง ที่ทำให้
ประชากรของพระเจ้าล้มลงอยู่บ่อยๆ ประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ที่ขึ้นสู่บัลลังก์
ของประเทศอิสราเอล (ทางภาคเหนือ) และประเทศยูดาห์ (ประเทศอิสราเอล
ทางภาคใต้) มีช่วงเวลาที่ชนอิสราเอลหันไปกราบไหว้รูปเคารพหลายครั้ง
บ่อยครั้งกษัตริย์เองเป็นผู้นำประชากรไปนมัสการรูปเคารพเสียเอง ความไม่
สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าเช่นนี้เกิดขึ้นซ้ำๆ และทุกครั้งพระเจ้าทรงส่งผู้เผยพระวจนะ
ของพระองค์ ให้มาเรียกพวกเขากลับมาหาพระองค์ และท่ามกลางการเรียก
ประชาชนให้หันกลับมาหาพระเจ้า พวกเขาได้รับการฟื้นฟู และการปฏิรูปใน
เรื่องการปฏิบัติต่อคนยากจน และคนที่ขัดสนที่อยู่ท่ามกลางพวกเขาให้ดีขึ้น

**อ่านพระธรรมสดุดี 115:1-8 อะไรคือจุดสำคัญยิ่ง ที่ผู้เขียน
“สดุดี” กล่าวถึงตรงนี้**

เป็นความโน้มเอียงของมนุษย์ที่เราจะกลายเป็นเหมือนสิ่งของหรือ
บุคคลที่เรานมัสการ และมุ่งมองไปยังสิ่งนั้น หรือบุคคลผู้นั้น ดังนั้นเป็น
ธรรมดาอยู่เอง ที่ความหวังโยต่อคนอื่น และสำหรับความยุติธรรมจะลดน้อย
ลง เมื่อประชากรของพระเจ้าหันไปจากการนมัสการพระเจ้าแห่งความยุติธรรม
ไปนมัสการพระเจ้าเทียมเท็จของผู้คนซึ่งอยู่ในประเทศบ้านใกล้เรือนเคียงของ
พวกเขา ซึ่งส่วนมากเป็น “พระ” ซึ่งเป็นเทพในรูปแบบของมนุษย์ หรือเป็น
“พระ” แห่งความอุดมสมบูรณ์ เมื่อพวกเขาเลือก “พระ” อื่นๆ ประชาชน
เปลี่ยนท่าทีในหลายสิ่งหลายอย่าง รวมทั้งการที่พวกเขาปฏิบัติต่อคนอื่น ถ้า
พวกเขายังสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาคงได้แบ่งปันความหวังใจต่อ
ผู้ตกทุกข์ได้ยากท่ามกลางพวกเขา

ให้เราอยู่กับแนวคิดนี้ และมากขึ้น “เรื่องที่จะกลายเป็นเหมือน “สิ่ง” หรือ “ผู้” ที่เรานมัสการ เราเห็นผู้คนในสมัยเดียวกับเราแสดงให้เห็นในหลักการดังกล่าวนี้ได้อย่างไร

วันจันทร์

เหตุผลของการนมัสการ

A Reason to Worship

พระคัมภีร์ทั้งเล่ม กล่าวถึงประชากรของพระเจ้าได้รับการเข้าใจให้นมัสการพระองค์ และเราได้รับเสนอหลายเหตุผลในการทำเช่นนั้น เราได้รับการบอกว่า “เรานมัสการพระองค์เพราะว่าพระองค์เป็นใคร พระองค์ได้ทรงทำอะไร และเพราะว่าพระองค์ทรงมีคุณลักษณะพิเศษ ท่ามกลางสิ่งดังกล่าวคือพระคุณความดีของพระองค์ ทรงความยุติธรรม และทรงความเมตตา เมื่อเราได้รับการเตือนว่าพระเจ้าทรงเหมือนกับอะไร และพระองค์ได้ทรงทำอะไรเพื่อเรา (โดยเฉพาะพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ไถ่บาปแทนเราบนกางเขน) และพระองค์ทรงสัญญาจะทำอะไร ไม่มีใครในพวกเราที่บอกได้ว่า เขา/เธอไม่มีเหตุผลใดที่จะไม่นมัสการ และสรรเสริญพระนามของพระเจ้า

อ่านพระธรรมเฉลยพระธรรมบัญญัติ 10:17-22, สดุดี 101:1, 146:5-10, อีสยาห์ 5:16, 61:11 มีสิ่งใดเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เรานมัสการและสรรเสริญพระเจ้า เท่าที่ปรากฏในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้

เหตุผลต่างๆ สำหรับให้เราถวายการนมัสการ ไม่ใช่สิ่งใหม่สำหรับประชากรของพระเจ้า บางครั้งมีการแสดงออกของการนมัสการที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นเมื่อพระเจ้าทรงเข้าแทรกแซง ยกตัวอย่างเช่นหลังจากที่พระเจ้าทรงนำพวกเขาออกจากอียิปต์ ในคราวลับซันพระเจ้าทรงเปิดทะเลแดงช่วยชนอิสราเอลให้รอดพ้นจากการถูกตามล่า ท่านโมเสสและมิเรียม (พี่สาว) ได้นำนักร้องชายและหญิงร้องเพลงสรรเสริญขอบพระคุณพระเจ้าด้วยความตื่นเต้นใจ ที่พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากกองทหารรถศึกของอียิปต์ (ดู อพยพ บทที่ 15)

พระเจ้าทรงความยุติธรรมและทรงความเมตตา ทรงเปิดเผยให้เห็นในเหตุการณ์เช่นนั้น ซึ่งชนอิสราเอลจะไม่ลืมเหตุการณ์เหล่านี้ โดยพวกเขา

มีธรรมเนียมที่พ่อแม่จะเล่าให้ลูกหลานฟังเป็นประจำ และเมื่อลูก ๆ มีครอบครัว ของพวกเขาเองก็จะเล่าต่อไปเป็นทอด ๆ ถึงการกระทำด้วยความยุติธรรมของ พระเจ้าซึ่งจะเป็นสิ่งลึกลับใจอย่างต่อเนื่อง ให้พวกเขาประสงค์จะนมัสการ พระเจ้าปีแล้วปีเล่า โดยชนอิสราเอลรุ่นอายุต่อมา ตัวอย่างของเรื่องเล่าจากรุ่น สู้รุ่น และการนมัสการถูกบันทึกไว้ใน เฉลยธรรมบัญญัติ 10:17-22

พระเจ้าทรงความยุติธรรม นี่เป็นสิ่งแรก ของส่วนง่าย ๆ ว่าพระองค์ ทรงเป็นใคร คือ “แก่นแท้” (core) ของส่วนประกอบสำคัญของพระลักษณะ อุปนิสัยที่ขาดเสียมิได้คือ “พระเจ้าจะไม่ทรงทำชั่ว และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จะไม่ทรงบิดเบือนความยุติธรรม” (โยบ 34:12) พระเจ้าทรงความถูกต้อง และ ทรงห่วงใยเพื่อให้ทุกคนได้รับความยุติธรรม นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่เราจะนมัสการ และสรรเสริญพระนามของพระองค์

ประการที่สองความยุติธรรมของพระเจ้ามองเห็นได้ในความเที่ยงธรรม และความชอบธรรมของพระองค์ซึ่งทรงกระทำในนามประชากรของพระองค์ และในนามของคนยากจน และคนที่ถูกกดขี่ทั้งหมด อนึ่งความชอบธรรมของ พระองค์ไม่เพียงแค่นำมาพรณนาพระอุปนิสัยของพระองค์ พระคัมภีร์ยังวาด ภาพพจน์ไว้ว่า “พระองค์ทรงฟังเสียงร้องของผู้ทุกข์ยาก” (โยบ 34:28) และ พระองค์ทรงทำการอย่างแข็งขัน และทรงห่วงใยที่จะแก้ไขสิ่งผิดให้เป็นสิ่งถูก ซึ่งเป็นเรื่องเห็นได้ยากในโลกของเรา แล้วที่สุดผู้คนทั้งปวงจะตระหนักว่า ทุกคนจะต้องเข้าสู่การพิพากษาครั้งสุดท้ายของพระเจ้า และพระองค์จะทรง สร้างโลกใบนี้ขึ้นมาใหม่

ถ้าชนอิสราเอลโบราณมีเหตุผลที่จะสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าของ เราทั้งหลายที่เกิดมายุคหลังได้รับรู้มากกว่า ในสิ่งที่พระองค์ได้ทรง กระทำที่ไม่กางเขนและหลังไม้กางเขน เราจึงมีเหตุผลมากมายที่จะ สรรเสริญพระนามของพระองค์อย่างไร

วันอังคาร

ผู้กดขี่ทางศาสนา

Religious Oppressors

ช่วงเวลาที่ดีกว่าสำหรับอาณาจักรอิสราเอลและยูดาห์ ผู้คนจะกลับไป นมัสการพระเจ้า และประกอบพิธีถวายนูชาต่างๆ ที่พระวิหาร กระนั้นก็ดีการ

นมัสการของพวกเขาบ่อยครั้งเป็นการผสมกันระหว่างพิธีการของพระเจ้า และพิธีการของพวกเขาไหว้รูปเคารพ ตามรูปแบบของชนชาติเพื่อนบ้านที่อยู่แวดล้อม สอดคล้องกับผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า แม้พวกเขาจะพยายามอย่างดีที่สุดทางศาสนา แต่ก็ยังไม่เพียงพอจะทำให้พวกเขาหันกลับจากทางชั่วร้าย เพราะยังมีการกระทำสิ่งผิด (perpetrated) อยู่ในแผ่นดินที่พวกเขาดำรงชีพประจำวัน และไม่ว่าพวกเขาจะใช้ความพยายามอย่างหนักเพียงใด ในการเป็นผู้ถือเครื่องในทางศาสนาผ่านการประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ ในการนมัสการ เสียงเพลงสรรเสริญ (hymns) ของพวกเขาก็ไม่อาจกลบเสียงร้องทุกข์ของคนยากจน และคนที่ถูกกดขี่ให้เงียบเสียงลงได้

ท่านอาโมสพรรณนาถึงผู้กดขี่ประชาชนในสมัยของท่านว่า “เจ้าผู้เหยียดหยามคนขัดสน เจ้าผู้ทำลายคนยากจนแห่งแผ่นดิน” (อาโมส 8:4) ท่านอาโมสมองเห็น ผู้กดขี่เหล่านั้นต้องการให้การประกอบพิธีกรรมทางศาสนาให้เสร็จสิ้นไว ๆ เพื่อพวกเขาจะไปเปิดตลาดค้าขายอย่างไม่สัตย์ซื่อต่อไป พวกเขากล่าวดูหมิ่นคนยากคนจนว่า “เพื่อเราจะซื้อคนยากจนด้วยเงิน และซื้อผู้ขัดสนด้วยรองเท้า (sandals) คู่เดียว” (อาโมส 8:6)

อ่านพระธรรมอิสยาห์ 1:10-17, อาโมส 5:21-24 และ มีคาห์ 6:6-8 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสอะไรกับผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ เกี่ยวกับการประกอบพิธีทางศาสนาของพวกเขา

ผ่านทางผู้เผยพระวจนะของพระองค์ พระเจ้าทรงใช้ภาษาแข็งกระด้าง เพื่อเยาะเย้ยนักศาสนา และการนมัสการที่ไม่เชื่อมโยงกัน กล่าวคือมีความขัดแย้งกับบุคคลผู้มีความทุกข์เดือดร้อนและถูกกดขี่ ซึ่งอาศัยอยู่แวดรอบพวกเขา ในพระธรรมอาโมส 5:21-24 เราอ่านที่พระเจ้าตรัสว่า พระองค์ทรงเกลียดชังดูหมิ่น และการนมัสการของพวกเขาเป็นสิ่งที่น่าชัง (disgusted) และการมาชุมนุมกันของพวกเขาได้รับการบรรยายว่าเป็นเหมือน “กลิ่นเหม็น” (stench) เงินถวายเป็น และเสียงดนตรีของพวกเขาถูกปฏิเสธเหมือนเป็นสิ่งที่ไร้ค่า

ในพระธรรมมีคาห์ บทที่ 6 เราเห็นการการเยาะเย้ยถูกส่งออกมาเป็นชุด และเพิ่มจำนวนครั้งขึ้น พร้อมทั้งคำแนะนำเพื่อให้พวกเขามองเห็นคุณค่า

ในการนมัสการพระเจ้า ผู้เผยพระวจนะกล่าวเย้ยการนำเครื่องเผาถวาย โดยที่พวกเขาได้เพิ่มจำนวนสัตว์บูชาขึ้นเป็นทวีคูณ ท่านมีคำหักกล่าวแทนพระเจ้าว่า “พระยาห์เวห์จะพอพระทัยการถวายแกะผู้หลายพันตัว และธารน้ำมันหลายหมื่นสายหรือ” (มีคาห์ 6:7) ก่อนไปถึงจุดที่น่าหวาดหวั่น “อันไม่ทราบที่มา-ในความสุขโต้ง” (unknown-extreme) คือการถวายเด็กที่เกิดมาคนแรกของเขา โดยการนำมาเผาถวายเป็นเครื่องบูชา เพื่อให้เป็นที่พอพระทัย และการได้รับการอภัยบาป

ในตอนสุดท้าย สิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์จริงๆ ผู้เผยพระวจนะประกาศว่า “พระยาห์เวห์ทรงประสงค์อะไรจากเจ้า นอกจากให้ทำความยุติธรรม และให้รักเมตตา และดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้าของเจ้าด้วยความถ่อมใจ” (มีคาห์ 6:8)

คุณเคยพบว่าตนเองเป็นผู้ทำความผิด โดยมุ่งให้ความสนใจห่วงใยเกี่ยวกับรูปแบบ ของพิธีนมัสการมากกว่าการให้ความช่วยเหลือผู้มีความขัดสนตรงหน้า หรืออยู่แวดล้อมคุณหรือ คุณได้เรียนรู้อะไรจากประสบการณ์นั้น

พุธ

วิธีนมัสการ

A Way to Worship

ในการอธิบายของพวกเขาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง การนมัสการ และความยุติธรรม ยังมีบันไดอยู่อีกขั้นหนึ่งซึ่งผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ใจว่า: คือความหวังใจจริงจั่งสำหรับการช่วย “บรรเทา คนยากจนขัดสน และให้การช่วยเหลือผู้มีความต้องการ ซึ่งถือว่าเป็นส่วนสำคัญของการนมัสการในตัวเอง อิสยาห์ บทที่ 58 เป็นบทหนึ่งซึ่งทำให้การเชื่อมโยงนี้ชัดเจน

อ่านพระธรรมอิสยาห์ บทที่ 58 มีอะไรผิดพลาดไปในความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้า และประชากรของพระองค์ ตามที่ได้กล่าวพรรณนาไว้ในตอนต้นของบทนี้

อย่างที่เรารู้ได้เห็นมาแล้วในตอนที่ผ่านมา การวิพากษ์วิจารณ์นี้เป็น

การกล่าวกับผู้มีความกระตือรือร้นในศาสนา ดูเหมือนว่าพวกเขาแสวงหาพระเจ้าอย่างจริงจัง แต่ต่อมาปรากฏว่าไม่เป็นเช่นนั้น ดังนั้นที่พระเจ้าตรัสว่าพวกเขาควรพยายามเปลี่ยนแปลงวิธีการนมัสการของพวกเขา คือพยายามในวิธีที่แตกต่างออกไปในการรับใช้พระเจ้า ถ้าเขาจะต้องเลือกว่าเขาจะนมัสการพระเจ้าอย่างไร นั่นคือ “การแก้พันธะธรรมเนียม การแก้สายรัดของแอก การปลดปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ และการหักแอกทั้งหมดเสีย” (อิสยาห์ 58:6) พวกเขาควรเลี้ยงดูผู้หิวกระหาย จัดที่พักให้คนไร้บ้านได้อาศัย และช่วยผู้ขัดสน

กิจกรรมต่างๆ เช่นนั้นไม่ถูกเสนอเป็นวิธีเดียวที่จะดำเนินการ แต่พระเจ้าทรงหนุนใจว่าเป็นวิธีหนึ่งที่จะนมัสการ และรูปแบบของการนมัสการที่อาจเป็นที่ชื่นชอบมากกว่าสำหรับบางคนที่มีแนวปฏิบัติตามประเพณีนิยมมากกว่า อย่างไรก็ตามการนมัสการไม่เพียงแต่มุ่งการคารวะภายใน แต่เป็นบางสิ่งซึ่งนำพระพรมายังผู้คนทั้งมวลผู้อยู่แวดล้อมเหล่าผู้นมัสการพระเจ้า “เป้าหมายของการนมัสการแท้ คือที่จะปลดปล่อยผู้คนจากภาระอันหนักแห่งความบาปของพวกเขา และที่ผ่อนคลายความอดกลั้นอดทน และความกดดัน และที่จะส่งเสริมความยุติธรรม เสรีภาพ และสันติสุข” (*The SDA Bible Commentary*, เล่ม 4, หน้า 306)

ใน อิสยาห์ 58:8-12 พระเจ้าทรงสัญญาจะหลังพระพรให้กับผู้นมัสการในรูปแบบนี้ ความมีประสิทธิผลคือ พระเจ้าทรงกำลังตรัสว่า ถ้าผู้นมัสการจะเน้นความสนใจในตนเองน้อยลง พวกเขาจะพบว่า พระเจ้ากำลังทำงานกับพวกเขา และผ่านพวกเขา เพื่อนำการเยียวยา และไถ่กลับสู่สุขภาพเดิมมาให้

ที่น่าสนใจอย่างยิ่งคือ บทนี้เชื่อมโยงกับการนมัสการประเภทนี้ ซึ่งเป็นการนมัสการ “ที่ฟื้นฟูความยินดีสืบต่อไป เป็นการเติมเต็มให้กับผู้ถือรักษาวันสะบาโต เราได้พิจารณาการเชื่อมโยงที่เข้มแข็งระหว่างวันสะบาโตและพันธกิจการรับใช้ (ministry) แต่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้รวมไปถึงกิจกรรมทั้งสองเหล่านี้ ในการเรียกนี้เพื่อให้ผู้คนฟื้นฟูพลังใหม่ (revitalize) ในการนมัสการ และการค้นพบพระพรของพระเจ้าซึ่งสะท้อนให้เห็นในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เอลเลน จี. ไวท์ ได้ให้ข้อคิดเห็นว่า “สำหรับผู้ที่ถือรักษาวันสะบาโตของ

องค์พระผู้เป็นเจ้า ต่างได้รับมอบหมายความรับผิดชอบให้ทำการแห่งความเมตตา และความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่” (Welfare Ministry, หน้า 121)

วันพฤหัสบดี

ความเมตตาและความสัตย์ซื่อ

Mercy and Faithfulness

เมื่อพระเยซูทรงเผชิญหน้ากับผู้นำศาสนาบางคนในสมัยของพระองค์ ผู้นำเหล่านั้นวิพากษ์วิจารณ์พระองค์ว่า พระองค์ทรงรับประทาน และตีพิมพ์เหล่า “คนบาป” พระองค์ทรงอ้างถ้อยคำของ “โฮเซยา” และบอกพวกเขากลับไปยังหนังสือของพวกเขา และค้นหาดูว่า ที่จริงแล้วพระเจ้าทรงหมายความว่าอย่างไร เมื่อพระองค์ตรัสว่า พวกเขาตั้งใจไปเรียนความหมายของพระคัมภีร์ข้อนี้ “ที่ว่า เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องบูชา” ด้วยว่าเราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาป” (มัทธิว 9:13 – อ้างอิงจาก โฮเซยา 6:6)

อย่างที่เรามองเห็น พระเยซูทรงดำเนินชีวิตด้วยการให้ความสนใจคนอื่น และทำการรับใช้ ในการมีปฏิสัมพันธ์ (interactions) กับคนอื่น ทรงทำการอัศจรรย์รักษาโรคของพวกเขาก็ให้หาย พระองค์ทรงเทศนาสั่งสอน และบอญครั้งตรัสเป็นคำอุปมา เพื่อเป็นการสาธิตให้เห็นภาพ และเข้าใจผู้ฟังให้ดำรงชีวิตอย่างดีที่สุดเพื่อแสดงออกถึงการอุทิศถวายชีวิตแต่พระเจ้า พระเยซูทรงเป็นเป้าหมายการวิพากษ์วิจารณ์หนักที่สุด ขณะเดียวกันพวกเขาเป็นเป้าหมายยากที่สุดที่จะทำให้เข้าใจกระจ่าง เหมือนเหล่านักศาสนาในสมัยของท่านอิสยาห์ พวกเขาเชื่อว่า พวกเขาแน่ใจในความสัมพันธ์พิเศษของพวกเขากับพระเจ้า เพราะว่าพวกเขาปฏิบัติตนตามคำสอนของศาสนาเคร่งครัด ขณะในเวลาเดียวกัน พวกเขาแสวงหาประโยชน์ หรือเอาเปรียบคนยากจน และเพิกเฉยต่อความขัดสนของพวกเขา พวกเขาไม่มีสการก้าวสวนทาง (out of step) กับการกระทำของพวกเขาก็ และพระเยซูไม่สงวนคำปรักปรำของพระองค์ไว้สำหรับเหล่าคนหน้าไหว้หลังหลอกเช่นนั้น

อ่านพระธรรมมาระโก 12:38-40 การแสดงความคิดเห็นของพระเยซู ที่พวกเขา “ยัดบ้านของหญิงม่าย” แสดงว่าหญิงม่ายไม่อยู่ใน

บัญชีรายชื่อของคนยากไร้ หรือนั้นเป็นจุดที่พระเยซูทรงชี้ให้เห็นว่า พวกเขาเพิกเฉยต่อคนยากจนขัดสน คุณจะอธิบายได้ใหม่ว่า เหตุใด การกระทำเช่นนี้จึงได้รับการสาปแช่งมากกว่า

บางทีเรื่องเทศนาทำให้ผู้ฟังรู้สึกหวาดกลัวที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับนักศาสนาทั้งหลายจะพบได้ในมัทธิว บทที่ 23 พระเยซูไม่เพียงพรรณนาว่า ศาสนาของพวกเขาไม่ช่วยเหลือผู้เสียเปรียบคนอื่น ๆ ในชีวิต แต่พวกผู้นำศาสนาคิดว่าบุคคลกลุ่มนี้เพิ่มภาระให้กับพวกเขา โดยการกระทำของพวกเขา หรือบ่อยครั้งไม่ทำอะไร หรือไม่ห่วงใยใดๆ เลย พระเยซูตรัสว่า “*วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าปิดประตูแผ่นดินสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่เข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไปเจ้าก็ไม่ยอม*” (มัทธิว 23:13)

แต่เสียงสะท้อนของเหล่าผู้เผยพระวจนะหลายศตวรรษก่อนหน้านั้น พระเยซูตรัสโดยตรงถึงช่องว่างระหว่างการปฏิบัติศาสนาอย่างเคร่งครัดของพวกเขา และความยุติธรรมที่พวกเขาได้รับการอภัย และผลกำไรจาก “*วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้า ถวายทศกัณฑ์ ที่เป็นสระแห่ หลูกผักชี และยี่หระ* แต่เรื่องที่สำคัญกว่าในธรรมบัญญัติ คือความยุติธรรม ความเมตตา และความเชื่อนั้น พวกเจ้ากลับละเลย เรื่องที่สำคัญนั้นด้วย” (มัทธิว 23:23) พระเยซูทรงเพิ่มหลักปฏิบัติศาสนาเข้าไปโดยเร็วว่า การปฏิบัติศาสนา และการถือรักษาไม่ใช่สิ่งผิดในตัวพวกเขาเอง แต่พวกเขาไม่ควรใช้สิ่งนั้นทดแทนการปฏิบัติต่อคนอื่น ๆ อย่างเป็นธรรม

เราสามารถจะหลีกเลี่ยง “กั๊ก” ของการคิดว่าเรามีความรู้ในเรื่องความจริงเพียงพอแล้วได้อย่างไร

วันศุกร์ **ศึกษาเพิ่มเติม:**

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. วัตท์ ในบท “อิสยาห์ บทที่ 58 การชี้แนะของพระเจ้า” หน้า 29–34, *Welfare Ministry*; ในบท “วิบัติ แก่พวกฟาริสี” หน้า 610–620, *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*

“ในการเข้าใจให้เห็นคุณค่าในการปฏิบัติคุณความดี ผู้เผยพระวจนะทำได้เพียงการกล่าวทบทวนสิ่งที่พระเจ้าทรงประทาน “คำปรึกษาแนะนำ” แก่ประเทศอิสราเอลก่อนหน้านั้น... จากยุคหนึ่งสู่อีกยุคหนึ่ง “คำปรึกษาแนะนำ” นี้ถูกกล่าวทวนโดยผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ ซึ่งทรงประทานแก่เหล่าผู้อยู่ในอันตรายของการตกไปสู่นิสัยการปฏิบัติตนเข้มงวดในพิธีรีตอง และลึ้มที่จะแสดงออกซึ่งความเมตตากรุณา” (เอลเลน จี. วัตต์, *ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์*, หน้า 326, 327)

“ข้าพเจ้าได้รับการสอนให้อ้างถึงผู้คนที่บันทึกไว้ใน อิสยาห์ บทที่ 58 อ่านข้อความบทนี้อย่างถี่ถ้วน จะได้เข้าใจประเภทของพันธกิจซึ่งจะนำชีวิตเข้าสู่คริสตจักร งานของพระกิตติคุณซึ่งดำเนินไปด้วยความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ (liberality) ของเราพอๆ กับงานจากความอดสาหัสของเรา เมื่อท่านพบดวงวิญญาณที่ประสบความทุกข์ซึ่งเขี่ยต้องการความช่วยเหลือ จงช่วยพวกเขา เมื่อพบคนที่อดหิว จงเลี้ยงดูพวกเขา ในการทำเช่นนี้เท่ากับท่านได้ทำการในสายเดียวกับพันธกิจของพระคริสต์ งานอันบริสุทธิ์ของจอมเจ้านาย เป็นงานแห่งความเมตตากรุณา (benevolent) จงให้ผู้คนที่เราทุกหนทุกแห่ง ได้รับการหนุนใจให้มีส่วนในชิ้นนี้” (เอลเลน จี. วัตต์, *Welfare Ministry*, หน้า 29)

บทสรุป

ขณะที่ผู้เผยพระวจนะมีความหวังเกี่ยวกับสิ่งชั่วร้ายที่บังเกิดบนแผ่นดิน พวกเขาเน้นเจาะจงไปยังความชั่วร้ายที่กระทำโดยผู้คนที่อ้างตัวว่า พวกเขาฟังพระเจ้าเป็นสรณะแห่งชีวิต และพวกเขานมัสการพระองค์สำหรับผู้เผยพระวจนะ และสำหรับพระเยซู การนมัสการแท้ คือสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับความไม่ยุติธรรม การถือศาสนาเช่นนั้นคือ “การเสแสร้ง” การนมัสการแท้คือการแสวงหาหน้าพระทัยของพระเจ้า ซึ่งรวมไปถึงการทำงานต่อต้านการกดขี่ การเอารัดเอาเปรียบ ตรงกันข้ามเป็นการเอาใจใส่ต่อผู้ยากจนและช่วยเหลือผู้ขัดสน

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. คุณเคยคิดเกี่ยวกับการกระทำ ความยุติธรรม และการแสดงความรัก ความกรุณา เป็นการแสดงออกถึงการนมัสการใหม่ วิธีนี้จะเปลี่ยนลักษณะการเข้าถึงคนอื่นด้วยการเอาใจใส่อย่างไร และสิ่งที่กล่าวนี้จะเปลี่ยนท่าทีการเข้าถึงการนมัสการอย่างไร
2. เราสามารถจะป้องกันไม่ให้เกิด “การละเลย” (neglecting) “เรื่องที่สำคัญกว่าธรรมเนียมปฏิบัติ” (มัทธิว 23:23) ในชีวิตคริสเตียนของเรา ทั้งเรื่องส่วนตัว และชุมชนโบสถ์ คุณสามารถตระหนักถึงตัวอย่างบางตัวอย่างในประสบการณ์ของคุณเอง ที่คุณอาจได้ “กรองลูกน้ำออกแต่กลืนตัวอูฐเข้าไป” (มัทธิว 23:24) ในชีวิตของคุณหรือไม่
3. เหตุใดการเสแสร้ง (hypocrisy) จึงถือว่าเป็นการกระทำความบาป ไม่เป็นการดีกว่าหรือ อย่างน้อยเป็นการทำให้ผู้คนมองเห็นว่า เรากำลังประกอบการดี
4. เหตุใดนิมิตของพระเจ้า และความรักอันร้อนแรง “passion” ต่อคนยากจน และคนขัดสน ดังที่ได้สำแดงออกผ่านผู้เผยพระวจนะ ได้เปลี่ยนมุมมองโลกของคุณอย่างไร คุณอาจได้อ่าน หรือได้ยินรายงานข่าวในท้องถิ่นของคุณ แตกต่างจากสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะได้เห็นด้วยสายตา และได้ฟังด้วยหู (ของผู้เผยพระวจนะ) อย่างไร

บทที่ 7

พระเยซูและผู้ขัดสน

Jesus and Those in Need

วันที่ 10 - 16 สิงหาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ลูกา 1:46-55, 4:16-21, 7:18-23; มัทธิว 12:15-21;

มัทธิว 21:12-16; มาระโก 11:15-19; อิชยาห์ 53:3-6

ข้อควรจำ

“พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า สถิตอยู่กับข้าพเจ้า เพราะพระองค์ทรงเจิมข้าพเจ้าไว้ เพื่อนำข่าวดีมายัง คนยากจน พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพ แก่พวกเขลยประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ปล่อย ผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ และประกาศปีแห่งความ โปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (ลูกา 4:18, 19)

ท่ามกลางเหตุผลอื่น ๆ สำหรับการเสด็จลงมาบังเกิดของ พระองค์ พระเยซูเสด็จมาสำแดงให้เป็นที่ประจักษ์ว่าพระบิดา มีพระลักษณะอย่างไร พระองค์ทรงทำสิ่งนี้โดยคำสอนของพระองค์ ด้วยการ ถวายบูชาพระชนม์ชีพของพระองค์ โดยการดำเนินชีวิตของพระองค์ และโดย การปฏิสัมพันธ์กับสามัญชน การกระทำของพระองค์บางครั้งก็เป็นเรื่องทันที ทันใด ขณะบางครั้งาวขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของโลกที่เปลี่ยนแปลงไปในชีวิต ของคนอื่น ๆ

ลักษณะพันธกิจของพระเมสสิยาห์ ได้ถูกพยากรณ์ไว้โดยผู้เผยพระ- วาณะในพระคัมภีร์เดิมหลายท่านโดยมารดาของพระองค์ คือนางมารีย์ และ

แม้แต่โดยพระเยซูเอง เมื่อพระองค์กล่าวนิยามพันธกิจของพระองค์เองในบันทึกเรื่องเทศน์ครั้งแรกของพระองค์ (ลูกา บทที่ 4) เพิ่มเติมจากนี้ ผู้เขียนพระกิตติคุณ (สื่เล่มแรกของพระคัมภีร์ใหม่) บ่อยครั้งผู้เขียนใช้ภาษาของผู้เผยพระวจนะจากพระคัมภีร์เดิมเพื่ออธิบายสิ่งที่พระเยซูกำลังดำเนินขณะที่พวกเขาบรรยายเรื่องของพระเยซู ในลักษณะนี้ ชีวิตของพระเยซูเป็นที่ประจักษ์อย่างชัดเจนในธรรมเนียมปฏิบัติของผู้เผยพระวจนะเหล่านี้ รวมไปถึงถึงความเมตตา กรุณาของพวกเขาที่มีต่อคนยากจน และเหล่าคนที่ถูกกดขี่

เหล่าผู้นำศาสนา อย่างไม่รักดี มองเห็นพระเยซูเป็นผู้ที่เป็นภัย ในตัวอย่างอันน่ากลัวแห่งความอยุติธรรมและความทารุณโหดร้าย พวกเขาวางแผนจับตัวพระเยซู อย่างไม่เป็นธรรม นำพระองค์ไปสืบสวนสอบสวนหาพยานปรักปรำ และลงโทษด้วยการตรึงพระองค์บนกางเขน พระเจ้าทรงทราบว่าจะอะไรคือความไม่ยุติธรรม พระเยซูทรงเผยให้เห็นสิ่งน่ากลัวของความชั่วร้ายเมื่อพระองค์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ พระองค์ได้ประสพชัยชนะชั่วชีวิต นี่เป็นข่าวดี และเป็นความรอดสำหรับมนุษย์ทั้งมวล

วันอาทิตย์

เพลงของมารีย์

Mary's Song

จินตนาการจากนี้ นางมารีย์ได้รับข่าวจากทูตสวรรค์ “กาเบรียล” (Gabriel) ไม่กี่วันก่อนหน้า ทูตสวรรค์ได้บอกนางมารีย์ว่า เธอจะได้เป็นมารดาของพระเยซู พระบุตรของผู้สูงสุด เธอยังไม่พร้อมพรายเรื่องนี้กับใคร แต่ได้เดินทางไปเยี่ยมนางเอลีซาเบธ ซึ่งเป็นญาติผู้พี่ของเธอ ผู้ซึ่งคาดหวังจะได้ทารกโดยการอัศจรรย์ ด้วยการมองเห็นอันลึกลับฝ่ายวิญญาณ เอลีซาเบธตระหนักในข่าวสารที่นางมารีย์ได้รับ ก่อนที่นางมารีย์ผู้มาเยี่ยมจะกล่าวอะไรออกมา เอลีซาเบธเข้าใจในแผนงานของพระเจ้า ทั้งสองได้ฉลองในพระสัญญาและพระคุณความดีของพระเจ้า

อ่านพระธรรมลูกา 1:46-55 สังเกตการผสมคำสรรเสริญระหว่างสิ่งมีความหมายสำหรับเธอเท่านั้น จากประโยคที่ว่า “เพราะว่าผู้ทรงฤทธิ์สถาปนาทรงทำการใหญ่เพื่อข้าพเจ้า พระนามของพระองค์ก็

บริสุทธิ์” (ลูกา 1:49) เพราะเหตุใดจึงมีคำสรรเสริญ และการนมัสการ พระเจ้าและบุคคลทั่วไป

นี่เป็นบทเพลงนำที่ที่สามารถลงตัวได้ดีท่ามกลาง “เพลงสดุดี” หรือ
ในงานเขียนผู้เผยพระวจนะฮีบรู มารีย์กำลังมีความรู้สึกปีติท่วมท้นในสิ่ง
อัศจรรย์ และความมกัตัญญที่มีต่อพระเจ้า เป็นที่ชัดเจนว่าเธอได้เห็นพระเจ้า
กำลังทำการในชีวิตของเธอเอง แต่เธอรับรู้ดีถึง ความหมายโดยนัยแห่งแผน
การของพระเจ้าสำหรับชนอิสราเอลชาติของเธอ และสำหรับเผ่าพันธุ์มนุษย์
ทั้งมวล

แต่ในความเข้าใจของมารีย์ พระเจ้าไม่เพียงทรงฤทธานุภาพ และ
ควรที่เราจะกล่าวสรรเสริญ พระองค์ทรงพระเมตตากรุณา และดูเหมือนทรง
สนพระทัยเฉพาะสำหรับผู้ที่ถ่อมใจ ผู้ที่ถูกกดขี่เหยียดหยาม และคนยากคนจน
ทูตสวรรค์แทบจะไม่จากไปไหน หลังจากที่ได้ “ประกาศข่าวดี” เสร็จแล้ว ใน
ช่วงวันที่จะให้กำเนิดใกล้เข้ามา ก่อนที่เธอจะร้องเป็นเพลงออกมาว่า “*พระองค์
ทรงถอดเจ้านายออกจากบัลลังก์ และพระองค์ทรงยกผู้น้อยขึ้น...พระองค์ทรง
ให้คนอดอยากอ้อมด้วยสิ่งดี และทรงทำให้คนมั่งมีไปมือเปล่า*” (ลูกา 1:52, 53)

นับตั้งแต่เริ่มต้นเรื่องราวชีวิตของพระเยซูบนแผ่นดินโลก พระองค์ได้
ทรงถูกแนะนำว่าเป็นผู้ปกครองคนหนึ่ง (ดู ลูกา 1:43) แต่ในฐานะผู้ปกครองของ
อาณาจักรที่แตกต่างออกไป ดังที่ผู้เชี่ยวชาญกล่าวพรรณนาไว้ว่า อาณาจักร
ของพระเจ้า ที่พระเยซูเสด็จมาเริ่มต้นอย่างเป็นทางการเป็น “อาณาจักรที่
คว่ำหน้าลง” (upside - down kingdom) เมื่อเปรียบเทียบกับอาณาจักรที่
มีระบบระเบียบสังคมตามปกติของโลกนี้ คำพรรณนาคือเรามีอาณาจักรของ
พระเยซู ซึ่งอำนาจและความมั่งคั่งของโลกนี้เป็นสิ่งเล็กน้อยที่สุด และคน
ยากจน และผู้ถูกกดขี่จะได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระ “ได้รับการเติมเต็ม”
และได้รับการยกชูขึ้น

ถ้าคริสตจักร (หรือโบสถ์) ได้แสดงออกลักษณะอาณาจักรของ
พระเจ้า โบสถ์ทำได้ดีเพียงใดในการ “เป็นตัวอย่าง” (modeling) ของ
อาณาจักร “ที่คว่ำหน้าลง” ที่นางมารีย์ได้กล่าวพรรณนา บางสิ่งทำนอง

นี่จะเป็นต้นแบบได้อย่างไร โดยปราศจากความ “อยู่ดีธรรม” สำหรับผู้
ร่ำรวย และผู้มีอิทธิพลเช่นกัน ใครจะเป็นผู้ได้รับความรักของพระคริสต์
เช่นกัน

วันจันทร์

คำแถลงพันธกิจของพระเยซู

Jesus' Mission Statement

ไม่ว่าจะเป็นข้อกำหนดสำหรับวันนี้ หรือเป็นการตั้งพระทัยของพระ-
เยซู ที่ทรงพบว่าเป็นข้อพระคัมภีร์ที่เหมาะสมคือ (อิสยาห์ 61:1, 2) เมื่อมีผู้ยื่น
ม้วนพระคัมภีร์ (the scroll) ให้พระเยซูอ่าน นี่ไม่ใช่เหตุบังเอิญที่ข้อพระคัมภีร์
ตอนนี้เป็นเรื่องเทศน์เรื่องแรกในที่สาธารณะของพระองค์ และไม่ใช่เหตุบังเอิญ
ที่พระเยซูทรงเทศน์เรื่องสั้นใน ลูกา 4:16-21 หลังจากที่พระเยซูทรงอ่าน
พระคัมภีร์อิสยาห์ 61:1, 2 จบลงพระองค์ตรัสว่า “พระคัมภีร์ตอนนี้ที่พวกท่าน
ได้ยื่นกับทุกสำเร็จแล้วในวันนี้” (ลูกา 4:21) ซึ่งทำนลูกา ผู้เขียนพระกิตติคุณ
“ลูกา” ได้เริ่มบันทึกพันธกิจในที่สาธารณะของพระเยซูตั้งแต่นั้น

ดูเหมือนพระเยซูทรงเลือกเอาทำนองเพลงของมารีย์ เรื่อง “อาณาจักร
ที่คว่ำหน้าลง” และเริ่มทำให้มันบังเกิดผลต่อในพันธกิจของพระองค์ พระเยซู
และทำนลูกาในการเล่าเรื่องพระเยซูซ้ำ โดยกล่าวถึงพระเยซูทรงใช้คำพยากรณ์
ในอิสยาห์เพื่ออธิบายสิ่งที่พระเยซูทรงดำเนินการ และที่กำลังจะทำต่อไป แต่
นั่นเป็นอีกวิธีหนึ่งในการแสดงออกในสิ่งที่มารีย์ได้กล่าวพรรณนาไว้ 30 ปีก่อน
หน้านี้ คนยากจน คนที่ได้รับความเจ็บปวด และคนที่ได้รับการกดขี่ เป็นจุด
เน้นพิเศษ เป็นผู้ได้รับข่าวดีที่พระเยซูทรงเป็นผู้นำมาประกาศ

พระเยซูทรงนำข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ จากอิสยาห์ บทที่ 61 มาเป็น
ถ้อยแถลงแห่งพันธกิจของพระองค์ พันธกิจและงานการประกาศพระกิตติคุณ
ของพระองค์จะต้องเป็นคำสอนทั้งด้านจิตวิญญาณ หลักการปฏิบัติเดียวกัน
พระองค์จะสาธิตให้เห็นว่า “ด้านจิตวิญญาณและหลักการปฏิบัติ” ไม่ได้แยก
ห่างจากกันเหมือนที่บางคนก็ทักว่าเป็นเช่นนั้น เราเห็นตัวอย่างได้จากที่
พระเยซู และเหล่าอัครทูต ดูแลเอาใจใส่ประชาชนที่เจ็บป่วยฝ่ายร่างกาย และ
ในทางปฏิบัติอย่างน้อยเป็นการดูแลเอาใจใส่ด้านวิญญาณจิตส่วนหนึ่ง

อ่านพระธรรมต่อไปนี้ และทำการเปรียบเทียบ ลูคา 4:16-21 และ 7:18-23 เหตุใดคุณจึงคิดว่าพระเยซูทรงตอบในทำนองนี้ คุณจะตอบสนองอย่างไรต่อคำถามในลักษณะที่คล้ายกันเช่นนี้ เกี่ยวกับ “ลักษณะของพระเจ้า”(divinity) และ “การเป็นพระเมสสิยาห์” (messiahship) ของพระเยซูอย่างไร

เมื่อพระเยซูทรงส่งอัครทูตของพระองค์ออกไปประกาศ พระมหาบัญชาที่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาในนั้นสอดคล้องกับพันธกิจที่ทรงมอบหมายให้พระองค์สั่งพวกเขาว่า “จงไปพลางประกาศพลางว่า “แผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มัทธิว 10:7) ในคราวเดียวกันพระเยซูทรงประทานฤทธิ์อำนาจให้กับเหล่าอัครทูตเพิ่มขึ้นว่า “จงรักษาคนเจ็บให้หาย จงทำให้คนตายแล้วเป็นขึ้น จงทำให้คนโรคเรื้อนหายสะอาด และจงขับผีออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่งๆ ก็จงให้เปล่งๆ” (มัทธิว 10:8) พันธกิจการรับใช้ของพวกเขาจะดำเนินไปในพระนามของพระองค์ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงหลักการ และการบัญญัติ (enact) อันมีคุณค่าในพันธกิจการรับใช้แห่งอาณาจักร ซึ่งเหล่าอัครทูต และเราทั้งหมดก็เช่นกัน ได้รับเชิญให้เข้าร่วมในภารกิจการประกาศกับพระเยซูในพันธกิจการยกระดับผู้ย่ำแย่ ผู้เล็กน้อยที่สุด และผู้ที่หลงหาย

เราจะทำให้พันธกิจชิ้นนี้เกิดความสมดุลกับข่าวสารสำคัญ ซึ่งเป็นข่าวสารที่ทูตสวรรค์สามองค์กำลังประกาศแก่ชาวโลกที่หลงหายได้อย่างไร เหตุใดสิ่งทั้งหมดที่เราทำ จะต้องเกี่ยวพันกับเรื่องนี้ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่งกับการประกาศ “ความจริงปัจจุบัน” (present truth)

วันอังคาร

พระเยซูทรงรักษาโรคต่างๆ

Jesus Heals

พระกิตติคุณถูกปรุงรส (peppered) ด้วยเรื่องการอัศจรรย์ของพระเยซู โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการรักษาโรคต่างๆ เหมือนที่ท่านอิสยาห์ได้กล่าวพยากรณ์ไว้ พระองค์ทรงรักษาคนตาบอดให้มองเห็น พระองค์ทรงปลดปล่อยผู้ตกเป็นทาสของโรคร้ายต่างๆ ให้หาย เหมือนการปลดปล่อยคนที่ถูกจองจำให้เป็นอิสระ คนป่วยหลายคนต้องทรมานมาหลายปี พระเยซูทรงรักษา

ให้หายขาด (ดูใน มาระโก 5:24-34; ยอห์น 5:1-15) แต่พระเยซูได้ทรงทำมากกว่านั้น: ทรงรักษาชายซาฟิการให้เดินได้อีกครั้งหนึ่ง พระองค์ทรงรักษาชายโรคเรื้อนไม่เพียงด้วยคำตรัส แต่ทรงสัมผัสพวกเขาด้วยพระหัตถ์ แม้พวกเขาจะบอกว่า พวกเขา “ไม่สะอาด” ก็ตาม พระองค์ทรงเผชิญหน้ากับคนที่ถูกผีเข้าสิงทั้งร่างกายและจิตใจให้กลายเป็นคนใหม่ พระองค์แม้แต่ทรงเรียกคนที่ตายไปแล้วให้ฟื้นสู่ชีวิต

เราอาจคาดหวังจะให้เกิดการอัศจรรย์รักษาโรคเช่นนี้ในปัจจุบัน เพื่อดึงดูดฝูงชนเข้ามาหา ทั้งจะเป็นการพิสูจน์ให้เห็นฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์หลายคนที่เป็นคนขี้สงสัย และคนที่ชอบวิพากษ์วิจารณ์ก็จะเชื่อสนิทใจ แต่เหตุผลนี้แม้พระเยซูไม่ทรงใช้ในทุกกรณีไป มีบ่อยครั้งหลังจากการรักษาโรคคนป่วยให้หายเป็นปกติแล้ว ทรงกำชับพวกเขาว่าอย่าบอกทุกคนเกี่ยวกับเรื่องนี้ ขณะที่ดูเหมือนผู้คนที่ได้รับการรักษาให้หายไม่ค่อยทำตามพระเยซูสั่งคือรักษาข่าวอันอัศจรรย์นี้ไว้กับตัว พระเยซูทรงพยายามแสดงให้เห็นว่า การอัศจรรย์ของพระองค์เกี่ยวกับบางสิ่งที่สำคัญมากกว่า การให้ผู้คนมองเห็นและเชื่อ แน่แน่นอนเป้าหมายสูงสุดคือการให้คนทั้งปวงเชื่อว่าพระองค์คือพระผู้ช่วยให้รอด และรับเอาความรอดนั้นจากพระองค์

กระนั้นการรักษาโรคด้วยการอัศจรรย์ของพระเยซู พระองค์ทำไปเพื่อแสดงให้เห็นถึงความเมตตาความเห็นอกเห็นใจ ยกตัวอย่าง ในการเลี้ยงผู้คนนับเฉพาะผู้ชาย 5,000 คน อัครทูตมัทธิว พรรณนาว่า “เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้วก็ทอดพระเนตรเห็นมหาชน พระองค์ทรงสงสารเขาทั้งหลายจึงทรงรักษาคนป่วยของพวกเขาให้หาย” (มัทธิว 14:14) พระเยซูทรงสัมผัสได้ถึงความรู้สึกเจ็บปวดของผู้ที่กำลังเจ็บปวดและทรงทำในสิ่งที่ทรงทำได้กับผู้ที่เข้ามาติดต่อขอความช่วยเหลือ ในเวลาเดียวกันพระองค์ทรงยกระดับจิตวิญญาณของพวกเขาให้สูงขึ้น

อ่านคำพยากรณ์ของท่านอิสยาห์ ใน มัทธิว 12:15-21 ในทางใดที่พิสูจน์ว่าสิ่งที่ท่านอิสยาห์และท่านมัทธิวกล่าวถึงนั้นเป็นการอัศจรรย์ที่พระเยซูทรงทำ

“การอัศจรรย์ทุกครั้งที่เราเห็นพระเยซูทรงทำ เป็นเครื่องหมายแห่งฤทธิ์เดชของพระเจ้าของพระองค์ พระองค์กำลังทรงทำสิ่งที่ได้พยากรณ์ไว้ว่าเป็นงานของพระเมสสิยาห์ แต่สำหรับพวกฟาริสี งานแห่งความเมตตาเป็นการต่อต้านในเชิงบวก ผู้นำชาวยิวมองดูการอัศจรรย์อย่างไร้น้ำใจ ไม่สนใจในความทุกข์ยากของประชาชน ในหลายราย ความเห็นแก่ตัวของพวกเขา และภาวะที่ถูกกดขี่เป็นสาเหตุของความทุกข์ล้าเคี้ยวที่พระคริสต์ทรงช่วยบรรเทาให้ ดังนั้นการอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ สำหรับพวกฟาริสีเท่ากับพระเยซูทรงติเตียน (reproach) พวกเขา” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 406)

การอัศจรรย์เพื่อเยียวยาโรคต่างๆ ให้กับประชาชน เป็นการแสดงออกถึงพระเมตตา ความเห็นอกเห็นใจและความยุติธรรม แต่ในทุกกรณี จุดหมายสุดท้ายของการเยียวยาไม่อยู่ในตัวของมันเอง เพราะจุดบรรจบที่สุดของทั้งหมดที่พระคริสต์ได้กระทำไป ก็เพื่อพระประสงค์ที่จะนำผู้คนทั้งปวงไปสู่ชีวิตชั่วนิรันดร์ (ดู ยอห์น 17:3)

พุธ

การชำระพระวิหาร

Clearing the Temple

เมื่อเราอ่านเรื่องของพระเยซูในพระกิตติคุณ บ่อยครั้งเราถูกจูงใจในพระลักษณะสุภาพนุ่มนวลของพระเยซูที่ทรงเมตตา และสนพระทัยในคนเจ็บป่วย และให้ความรักความเอ็นดูเล็กๆ ทรงรัก และอดกลั้นอดทนอย่างเรื่องผู้เลี้ยงแกะตามหาแกะที่ตัวที่หลงหาย และทรงพรรณนาถึงอาณาจักรของพระเจ้าที่ทรงเตรียมไว้ให้เรา แต่เราอาจรู้สึกประหลาดใจ ที่ได้อ่านบันทึกการกระทำด้วยอำนาจและพลังกำลัง ซึ่งเป็นการต่อต้าน ตีเตียนตรงๆ ต่อเหล่าผู้นำศาสนาในสมัยของพระองค์ ซึ่งการปฏิบัติของพวกเขาบางอย่าง แม้แต่อาจทำให้เรารู้สึกประหลาดใจ

อ่านพระธรรมมัทธิว 21:12-16; มาระโก 11:15-19; ลูคา 19:45-48 และ ยอห์น 2:13-17 มีข้อมูลสำคัญอะไรในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ที่เป็นเรื่องราวคล้ายกัน ซึ่งถูกนำมาเล่าในพระกิตติคุณแต่ละเล่ม

ไม่เป็นที่ประหลาดใจใช่ไหมที่ “เหตุการณ์” (incident) นี้ได้ถูกรวมเข้าไปในพระกิตติคุณแต่ละเล่ม เป็นเรื่องลักษณะอย่างบทละคร (drama) การกระทำ และความเห็นนอกเหนือใจ เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูทรงห่วงใยการใช้พระวิหาร (อันรวมไปถึงบริเวณโดยรอบด้วย) ในลักษณะที่เห็นด้วยสายตา และเกี่ยวกับการนำบางสิ่งเข้ามาแทนที่การนมัสการแท้ พวกเขา นำสัตว์ที่ใช้ในการถวายเป็นสัตว์บูชาถวายในบริเวณพระวิหาร นี่เป็นการทำลายความศักดิ์สิทธิ์ (desecration) ของเครื่องบูชาถวายทั้งหมด ซึ่งเป็นตัวแทนอันใช้เป็นสิ่งแทนความตาย (ของพระคริสต์) ซึ่งถวายบูชาพระชนม์ชีพของพระองค์ เพื่อไถ่บาปของคนทั้งโลก

การกระทำเช่นนั้นตรงๆ ลงตัวอย่างเหมาะสมเจาะในธรรมเนียมของผู้เผยพระวจนะชาวฮีบรู จุดนี้แนะนำว่าในพระกิตติคุณแต่ละเล่มไม่ว่าจะเล่าโดยพระเยซู หรือผู้เขียนพระกิตติคุณต่างอ้างอิงมาจากท่านอิสยาห์ ท่านเยเรมีย์ หรือสดุดี ซึ่งอธิบายว่ามีอะไรกำลังเกิดขึ้นในเรื่อง ประชาชนตระหนักว่าพระเยซูคือผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง (ดู มัทธิว 21:11) ได้มายังพระองค์ และทูลขอพระองค์รักษาโรคให้ พระองค์ทรงสอนในลานพระวิหารหลังจากที่ทรงขับไล่เหล่าพ่อค้า และคนแลกเงินออกไป ตอนนี้ผู้คนได้รับการรักษาให้หายจากโรคต่างๆ และพวกเขาได้พบว่า พวกเขาได้รับการสัมผัสจากพระองค์ พวกเขามีความหวังเพิ่มขึ้นในดวงใจของพวกเขา ขณะที่พวกเขาฟังคำสอนของพระองค์

ผู้นำทางศาสนาเหล่านี้ต่างตระหนักว่าพระเยซูทรงเป็นผู้เผยพระวจนะเช่นกัน เป็นบุคคลหนึ่งซึ่งเป็นอันตรายต่ออำนาจของพวกเขา เป็นผู้จะทำให้ความมั่นคงในสังคมของพวกเขาสั่นสะเทือน พวกเขาจึงนัดกันออกไปวางแผนเป็นการลับ เพื่อจะกำจัดพระเยซู ในลักษณะอย่างเดียวกับที่ “ผู้มีอำนาจที่อยู่ในตำแหน่งคนก่อนๆ” (predecessors) ได้ทำการวางแผนต่อต้านเหล่าผู้เผยพระวจนะในหลายศตวรรษที่ผ่านมา (ดู *ภาวะที่ผิดแผกกัน ใน ลูคา 19:47, 48*)

ในฐานะสมาชิกโบสถ์ เราสามารถจะมีส่วนของเรา เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่า โบสถ์ท้องถิ่นของเราไม่เคยเป็นสถานที่ อย่างที่พระวิหารสมัยนั้นต้องการในสมัยพระเยซู เราสามารถจะหลีกเลี่ยง “ภาวะอันตราย

ด้วยวิญญานจิต” ได้อย่างไร อาจมีอะไรบางอย่างใหม่ที่อาจจะจะเป็นอันตราย
เช่นนั้น

วันพฤหัสบดี

ไม้กางเขนของพระคริสต์

The Cross of Christ

พระเจ้า คือพระเจ้าผู้มองเห็นและได้ยิน เสียงร้องไห้ของคนยากจน และผู้ที่ถูกกดขี่ได้รับการปลอบประโลม และพระเจ้าคือองค์พระเจ้าของในองค์พระเยซู ทรงได้รับประสบการณ์และการทดสอบความอดกลั้นอดทนอย่างรุนแรงโหดร้ายทารุณที่สุดจากผู้ไม่มีใจเป็นมนุษย์ จากจอมกตขี่ข่มเหง และไม่มีคุณธรรม จนทำให้คนสามัญทั่วไปเกิดความงงัน แม้ว่าพระเยซูทรงมีความเห็นอกเห็นใจ และทรงคุณความดี พระเยซูสาธิตการดำเนินชีวิตด้วยการทุ่มเทในการรับใช้ แต่พระองค์ทรงถูกจับ ถูกทรมาน และที่สุดถูกตรึงที่บนไม้กางเขน ล้วนเป็นผลลัพธ์มาจากความเกลียดชัง ความอิจฉาริษยา และความอยุติธรรม

การอธิษฐานด้วยความเจ็บปวดรวดร้าวของพระเยซูในสวน “เกท-เสมนี” จากนั้นพระองค์ทรงถูกจับ ถูกไต่สวน ถูกทรมาน ถูกเยาะเย้ย และที่สุดถูกตรึงที่ไม้กางเขน และทรงสิ้นพระชนม์ ก่อนจะสิ้นพระชนม์พระองค์ได้อดกลั้นต่อการทรมาน อดทนต่อความเจ็บปวดรวดร้าว และความโหดร้าย และตกอยู่ใต้อำนาจของผู้ทำการกดขี่ ทั้งหมดเหล่านี้ผู้กดขี่ได้เพิ่มความหนักหน่วงขึ้น (exacerbated) ทั้งๆ ที่พระองค์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ไร้มลทินใดๆ ชีวิตของพระองค์ทรงทุ่มเทประกอบภารดี ผลลัพธ์กลับตรงกันข้าม “แต่ทรงสละพระองค์เองและทรงรับสภาพทาส ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์ และทรงปรากฏอยู่ในสภาพมนุษย์ พระองค์ทรงถ่อมพระองค์ลงทรงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งมรณานบนกางเขน” (ฟิลิปปี 2:7, 8) เมื่อมองผ่านเลนส์ในเรื่องแห่งความรอด เรามองเห็นความมดงามของการถวายบูชาพระชนม์ชีพของพระเยซูเพื่อเรา แต่เราไม่ควรจะลืมความโหดร้ายทารุณ และความเจ็บปวดรวดร้าว และประสบการณ์ความอยุติธรรมที่พระองค์ทรงรับไว้

อ่านพระธรรมอิสยาห์ 53:3-6 ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้บอกอะไรเรา

เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระเยซู พระองค์เป็นผู้บริสุทธิ์ แต่ทรงได้รับการทรมานสำหรับความผิด สิ่งนี้ได้ช่วยให้เราเข้าใจถึงอะไรบางอย่างที่พระคริสต์ได้ทรงทำอะไรแทนที่เรา

ในพระเยซู พระเจ้าทรงทราบว่าผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของความชั่วร้าย และความอยุติธรรมจะรู้สึกอย่างไร การประหารชายผู้บริสุทธิ์เป็นการทำลายชีวิตเป็นมาตรการผู้เอาชีวิตของพระเจ้า และยิ่งกว่านั้น พระเจ้าทรงเลือกที่จะบังเกิดเป็นมนุษย์เช่นเรา มนุษย์ที่แตกหักและตกอยู่ในสภาพที่เราไม่สามารถสงสัยว่าพระองค์มีความรู้สึกร่วม มีความเห็นอกเห็นใจ และมีความสัตย์ซื่อหรือไม่: “เพราะว่าเราไม่ได้มีมหาบุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ทรงเคยถูกทดลองเหมือนเราทุกอย่าง ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป” (ฮีบรู 4:15) ช่วงเป็นการเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระเจ้าชัดเจนอะไรเช่นนั้น เราสามารถจะเริ่มพัน (wrap) จิตใจของเรารอบๆ ข่าวดีเกี่ยวกับพระเจ้าซึ่งทรงสำแดงออกที่ไม้กางเขนได้อย่างไร

ในสิ่งทั้งปวงที่เราทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเอื้อมแขนไปถึงผู้ยากไร้ขัดสน เหตุใดเราต้องระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู ผู้รับโทษความบาปแทนเราไว้เสมอ ไม่เพียงตัวเราเองแต่สำหรับเหล่าผู้คนที่เราให้การช่วยเหลือ ซึ่งเป็นศูนย์กลางของพันธกิจแห่งการประกาศและวัตถุประสงค์ของเรา

วันศุกร์ ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ในบท “ตามรอยพระบาทของจอมเจ้านาย” หน้า 117-124, *Welfare Ministry*; ในบท “วันเวลาแห่งพันธกิจการรับใช้” หน้า 29-50, มหัทศจรีย์แห่งการรักษา; ในบท “การชำระพระวิหารให้สะอาดอีกครั้ง” หน้า 589-600; ในบท “ในโถงพิพากษาของปีลาต” หน้า 723-740, *ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน*

“พระเจ้าทรงประทานพระวจนะของพระองค์เป็นหลักฐานซึ่งขาดว่าพระองค์จะทรงลงโทษผู้ละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ รวมทั้งพวกที่หลงตนเอง

แต่พระเจ้าทรงพระเมตตาเหลือล้นเกินกว่าจะตัดสินความยุติธรรมกับคนบาป ขอเพียงพวกเขาจ้องมองไปที่ไม้กางเขนแห่งคาลวารี การสิ้นพระชนม์ของพระบุตรผู้ไร้จุดต่างพร้อยเป็นเครื่องยืนยันว่า “ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” และทุกคนที่ละเมียดพระบัญญัติของพระเจ้าจะต้องได้รับการตอบสนองอย่างเป็นทางการ พระคริสต์ผู้ทรงไม่มีความบาปได้กลายเป็นคนบาปเพื่อมวลมนุษย์ พระองค์ทรงแบกรับการลงโทษละเมียด พระองค์ช้อนพระพักตร์ไว้จากพระบิดาของพระองค์ จนกระทั่งดวงหทัยของพระองค์แตกสลาย และชีวิตของพระองค์ถูกขบขี้ การถวายบูชาทั้งหมดนี้ได้ทำไปเพื่อให้รอด เพราะไม่มีเส้นทางอื่นที่มนุษย์จะเป็นอิสระจากการถูกลงโทษของความบาปได้ และดวงวิญญาณทุกดวงที่ปฏิเสธจะเข้าไปมีส่วนในการไถ่บาปที่พระคริสต์ทรงจัดไว้ให้ จะต้องแบกรับความบาปของส่วนบุคคลเอง และจะถูกลงโทษจากการละเมียดพระบัญญัติของพระเจ้า” (เอลเลน จี. ไวท์, *สงครามแห่งประวัติศาสตร์*, หน้า 539-540)

บทสรุป

ในพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม พันธกิจการรับใช้ของพระเยซูได้รับการแนะนำและการอธิบาย ด้วยข้ออ้างอิงจากงานเขียนของผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิม ซึ่งเป็นข่าวดีสำหรับคนยากจน การปลดปล่อยให้ผู้ถูกกดขี่เป็นอิสระและทรงเยียวยาผู้ที่ดวงใจแตกสลาย ผู้เผยพระวจนะแห่งพระคัมภีร์เดิมประกาศเรื่อง “พระเมสสิยาห์” ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเยซูทรงสาธิตให้เห็นว่า เหล่าผู้เผยพระวจนะพยากรณ์ถึงพันธกิจการรับใช้ของพระองค์ กระนั้นพระเยซูถูกกลุ่มผู้ประสงค์ร้าย คือผู้นำในวงการศาสนาเอง ร่วมกันวางแผนกำจัดพระองค์ให้ถึงตาย พระองค์ผู้ปราศจากบาป คือลูกแกะของพระเจ้า พระองค์ต้องทนทุกข์ ถูกทำให้เจ็บปวดรวดร้าวด้วยการถูกทรมานอย่างไม่เป็นธรรม และในที่สุดพระเยซูทรงถูกตรึงบนกางเขน และทรงสิ้นพระชนม์ แต่เมื่อพระองค์ทรงฟื้นพระชนม์ พระองค์ทรงประสพชัยชนะเหนือการล้มลงในความบาปของมวลมนุษยชาติ ขอบพระคุณองค์พระเยซู องค์

พระเมสสิยาห์ที่ทรงสิ้นพระชนม์แทนที่เรา เพื่อความบาปของเราจะถูกยกออกไป และเราทั้งหลายมีพระสัญญาแห่งชีวิตชั่ววันรันดร์

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อ่าน “ถ้อยแถลง” ของ เอลเลน จี. ไวท์ ข้างบน พูดเกี่ยวกับผลเสียของความ “อยู่ดีธรรม” พระคริสต์ผู้ทรงบริสุทธิ์ ต้องได้รับการลงโทษจากความผิดบาป เหตุใดจึงสำคัญมาก ที่จะรักษาความจริงอันสำคัญนี้ไว้ต่อหน้าเรา
2. พระเยซูไม่เคยสนับสนุนการปฏิรูปทางการเมืองเพื่อจะนำไปสู่ “อาณาจักร” ประเภทใด ที่พระองค์อ้างถึงเลย ยิ่งกว่านั้นประวัติศาสตร์เต็มไปด้วยเรื่องเศร้ามากมายของผู้คนผู้ใช้วิถีความรุนแรง และการกดขี่ทั้งหมดอ้างว่าเพื่อช่วยยกชูผู้ถูกเหยียดหยาม และผู้ถูกกดขี่ บ่อยครั้งจริง ๆ ที่พวกเขาทำได้สำเร็จคือการเปลี่ยนให้กลุ่มผู้กดขี่หน้าอื่น ให้เข้ามาแทนผู้กดขี่หน้าเดิม แม้ว่าคริสเตียนสามารถทำได้ และทำงานร่วมกับผู้มีอำนาจ ทั้งนี้เพื่อพยายามช่วยผู้ที่ถูกเหยียดหยาม เหตุใดพวกเขาต้องระมัดระวังในการใช้เครื่องมือทางการเมืองเพื่อนำสู่ความสำเร็จ ซึ่งอาจพบจุดสุดท้ายอย่างที่เคยเป็นมา
3. ใคร่ครวญเกี่ยวกับแผนการแห่งความรอดโดยพระเยซู เพราะพระเยซูทรงเที่ยงธรรม ทรงแบกรับความทุกข์เจ็บปวดเพื่อคนที่ “ไม่อยู่ดีธรรม” ซึ่งหมายถึงเราแต่ละคน เหตุใดการเสียสละยิ่งใหญ่นี้ ทรงสิ้นพระชนม์แทนที่เรา ทำให้เราเป็นบุคคลใหม่ในพระคริสต์

บทที่ 8

ผู้เล็กน้อยที่สุดในพวกนี้

The Least Of These

วันที่ 17 - 23 สิงหาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

มัทธิว 5:2-16, 38-48; โรม 12:20, 21;

ลูกา 16:19-31, 12:13-21; มัทธิว 25:31-46

ข้อควรจำ

“แล้วพระมหากษัตริย์ จะตรัสตอบว่า ‘เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ซึ่งพวกท่านได้ทำกับคนใดคนหนึ่งทีเล็กน้อยที่สุดในพี่น้องของเรา ก็เหมือนทำกับเราด้วย’”
(มัทธิว 25:40)

หลังจากที่ได้เห็นพระเยซูทรงดำเนินชีวิตให้ความสนใจเกี่ยวกับคนอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหล่าผู้กำลังได้รับความเจ็บปวดและประสบกับการสูญเสีย เราควรจะคาดหวังว่าพระเยซูทรงมีหลายสิ่งที่จะตรัสเกี่ยวกับการให้ความเอาใจใส่คนอื่น เหมือนดังที่พระองค์ได้ทรงทำ

คำสอนของพระเยซูนำไปปฏิบัติได้ ทรงเน้นไปยังการดำรงชีวิตอย่างมีความหมายด้วยการเป็นผู้ติดตามพระเจ้า อย่างที่เราสามารถมองเห็นในพระกิตติคุณ พระเยซูทรงหนุนใจให้เราดำรงชีวิตในความยุติธรรม แสดงความเมตตา กรุณา ตามแบบอย่างที่ว่าพระเยซูทรงกระทำขณะดำเนินอยู่ในโลกนี้ ถ้าเราติดตามตัวอย่างของพระองค์ เราจะทำการรับใช้คนอื่นๆ เหมือนที่พระองค์ได้ทำ

พระเยซูตรัสถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์เช่นกัน ในคำพรรณนาของพระเยซูนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์มีตัวตนจริง และเราสามารถเข้าไปมีส่วนร่วม

แม้ในเวลานี้มันเป็นวิถีแห่งชีวิต ซึ่งทำหน้าที่ (functions) ในรูปการให้อันดับ ความสำคัญ และคุณค่าด้านศีลธรรมแตกต่างออกไปจากที่พบในอาณาจักร แห่งแผ่นดินโลก พระเยซูทรงสอนเกี่ยวกับชุดของพิมพ์เขียวสำหรับอาณาจักรนี้ ซึ่งมันรวมไปถึงจุดเน้นที่เข้มข้นว่าเราจะใช้พระเจ้าอย่างไร และในการรับใช้ พระองค์ เรามีความสัมพันธ์กับคนอื่นอย่างไร เราค้นพบด้วยว่าการรับใช้ให้ ความใส่ใจในความขัดสนของพวกเขา และยกชูพวกเขาขึ้นเป็นอีกวิธีหนึ่งซึ่ง เราสามารถเสนอการรับใช้พระเจ้าได้โดยตรง

วันอาทิตย์

การเริ่มต้นของเรื่องเทศนาบนภูเขา

Introducing the Sermon on the Mount

เรื่องเทศนาที่ยาวที่สุดของพระเยซูคือ “เรื่องเทศนาบนภูเขา” ใน สามบทแรกเป็นการสำรวจชีวิตในอาณาจักรพระเจ้า ซึ่งเริ่มต้นด้วยถ้อยแถลง แห่งคุณค่าซึ่งต่อมาเป็นที่รู้จักกันในชื่อ “ผู้เป็นสุข” (Beatitudes)

อ่านพระธรรมมัทธิว 5:2-16 ลักษณะที่เหมือนกันของผู้เป็นสุข หรือผู้ที่ได้รับพระพรทั้งเก้าประการในที่นี้คืออะไร

ไล่เรียงมาด้วยการประยุกต์ใช้ฝ่ายวิญญาณจิตในเชิงลึกจากถ้อยคำ เหล่านี้ เราจะต้องไม่พลาดการอ่านในเชิงลึกเพื่อนำไปปฏิบัติเช่นกัน พระเยซู ตรัสเกี่ยวกับการยอมรับ “ความยากจนในตัวเอง” และการอยู่ในโลกของเรา พระองค์เอ่ยเกี่ยวกับความชอบธรรมเช่นกัน (ในบางฉบับแปลว่า “ความ ยุติธรรม”) ความถ่อมใจ ความเมตตา การสร้างสันติสุข มีใจบริสุทธิ์ เราควร สังเกตความแตกต่างในภาคปฏิบัติ ให้คุณสมบัติเหล่านี้เข้ามาเป็นส่วนใน ชีวิตของเราทั้งหลาย และในโลกของเรา เมื่อคนทั้งหลายดำเนินชีวิตเช่นนี้ การอ่านในเชิงนำมาปฏิบัติเป็นจุดที่พระเยซูทรง “เน้น” คำแถลงต่อมาที่ พระเยซูทรงเข้าใจเหล่าสาวกในการปฏิบัติ คือให้พวกเขาเป็นเกลือ และเป็น แสงสว่างแห่งแผ่นดินโลก (มัทธิว 5:13-16)

เมื่อมีการใช้เกลือและแสงสว่างอย่างเหมาะสม จะสร้างความแตกต่าง ใน “สิ่งใดๆ” ที่เราเพิ่มเข้าไป เกลื่อนำมาซึ่งรสชาติ พอๆ กับการใช้ในการ

ถนอมอาหาร เป็นสัญลักษณ์ของความดีที่เราควรจะเป็นต่อผู้คนที่อยู่รายรอบตัวเรา ในลักษณะเดียวกัน แสงสว่างผลึกตันให้ความมิดถอยออกไป เผยให้เห็นอุปสรรค และสิ่งที่เป็อันตราย ทำให้บ้านหรือทั้งเมืองปลอดภัยกว่า และทำให้มองเห็นจุดที่เป็นลบแม้จะอยู่ห่างออกไป ประดุจแสงสว่างในคืนเดือนมืด พระเยซูตรัสว่า “พวกท่านจงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาทั้งหลายได้เห็นความดีที่ท่านทำ พวกเขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์” (มัทธิว 5:16)

ทั้งเกลือและแสงสว่างเป็นสัญลักษณ์ซึ่งให้เราที่มีความรับผิดชอบในฐานะเป็นสาวก ที่จะมื่อทธิพล และทำให้ชีวิตของผู้รอบพวกเขาให้ดีขึ้น เราเป็นเกลือและแสงสว่าง เมื่อเราดำเนินชีวิตที่โตกเศร้าวอย่างเหมาะสม และมีใจบริสุทธิ์ เราฝึกปฏิบัติความถ่อมใจ แสดงความเมตตา กรุณา และสร้างสันติ มีความอดกลั่นอดทนต่อการกดขี่ ดังนั้นพระเยซูทรงเริ่มเรื่องเทศนาชุดนี้ด้วยการเรียกให้เรา “เสริมสร้างตัวตนขึ้น” (embody) เพราะในบางครั้ง เรา “อยู่ใต้คุณค่า” (undervalued values) สำหรับอาณาจักรของพระองค์

ในวิธีใดบ้างที่โบสถ์ท้องถิ่นของคุณทำงานลักษณะเป็นเกลือและแสงสว่างในชุมชนของคุณ ชุมชนของคุณกลายเป็นสถานที่ดีขึ้น เพราะว่าโบสถ์ของคุณทำงานที่นั่นอย่างไร หรือกล่าวได้อีกอย่าง ถ้าคุณถูกตัดออกจากการเข้าร่วมงาน จะมีความแตกต่างอะไรเกิดขึ้นกับชุมชนของคุณ

วันจันทร์

ชนะความชั่วด้วยความดี

Overcoming Evil With Good

เมื่อเราพิจารณาคำสอนของพระเยซู เป็นสิ่งมีคุณค่าที่จะระลึกในดวงจิตว่า ประชาชนที่พระองค์ตรัสสอน และสถานการณ์ที่พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ พระเยซูเริ่มดึงดูดฝูงชนจำนวนมากจากพื้นที่ที่พระองค์เคยทำการสั่งสอนและรักษาโรคด้วยการอัศจรรย์มาก่อน (ดู มัทธิว 4:25; 5:1) พวกเขาส่วนใหญ่เป็นสามัญชน และดำเนินชีวิตภายใต้การปกครองของจักรพรรดิแห่งอาณาจักรโรมัน แต่มีบางคนเป็นผู้ปกครองชาวยิว หรือเป็นผู้นำศาสนาในเวลานั้น

ประชาชนสามัญดำรงชีวิตอยู่ด้วยความยากลำบาก พวกเขามีทางเลือกเพียงสองสามอย่าง และต่างต้องจ่ายภาษีหนัก อีกทั้งต้องแบกภาระด้วยธรรมเนียมปฏิบัติในทางศาสนา

ในการสอนผู้คนเหล่านี้ เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูทรงห่วงใยประชาชน ทรงเสนอแนวทางดำรงชีวิตที่ดี ดำรงชีวิตด้วยความสง่างาม (with dignity) และความกล้าหาญ ไม่ว่าพวกเขาจะเผชิญกับสถานการณ์ใด ตัวอย่างที่พบในมัทธิว 5:38-48 ในภาษาอังกฤษ คำสอนที่ว่า “อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าใครตบแก้มขวาของท่านก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย” (มัทธิว 5:39) “ถ้าใครต้องการจะฟ้องศาล เพื่อจะปรับเอาเสื้อของท่านไป ก็จงสละเสื้อคลุมให้เขาด้วย” (มัทธิว 5:40) “ถ้าใครจะเกณฑ์ท่านให้เดินไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร” (มัทธิว 5:41) เหล่านี้ทราบกันดีว่าเป็น “คำสอนที่เก่าคร่ำครึ” (clichés) แต่ความไม่มีพิธีรีตองตรงนี้ คือการไม่ใช้วิธีตอบสนองรุนแรงซึ่งเป็นรากฐาน (radical) แห่งการกระทำ และทำที่แห่งคำสอนของพระเยซูทรงนี้

ฉากที่พระเยซูทรงพรรณนาตรงนี้เป็นเหมือนบทละคร แต่เป็นประสบการณ์ปกติของผู้ฟังหลายคนของพระองค์ เพราะบ่อยครั้งประชาชนถูกจู่โจมด้วยความรุนแรงจาก “ผู้มีอำนาจเหนือ” (superiors) หรือไม่ก็เป็น “เจ้านาย” (masters) ของพวกเขา มีหลายคนในพวกประชาชนเป็นหนี้ ถึงขั้นต้องสูญเสียที่ดินทำกินไปโดยพวกนายทุน หรือนายทุนเงินกู้ พวกเขาถูกกดดันให้ทำงานโดยกองทหารโรมันที่ประจำการในพื้นที่ พระเยซูทรงสอนให้ประชาชนตอบสนองด้วยหลักคุณธรรม (integrity) คือที่จะปฏิบัติต่อผู้กดขี่ดีกว่าที่พวกเขาควรจะได้รับ และโดยการทำเช่นนั้น เป็นการต่อต้านการสูญเสียความเป็นมนุษย์ของพวกเขา ขณะที่ผู้กดขี่ทั้งหลายพยายามแสดงอำนาจของพวกเขา ผู้คนมักมีเสรีภาพที่จะเลือกว่า พวกเขาจะตอบสนองอย่างไร โดยการต่อต้านที่ไม่ใช้ความรุนแรง แต่ตอบสนองอย่างการมีใจกว้าง (generously) แม้ว่าผู้กดขี่มักจะแสดงออกซึ่งความชั่วร้ายในเรื่องการกดขี่ หรือความอยุติธรรมก็ตาม

เปรียบเทียบ มัทธิว 5:38-48 กับโรม 12:20, 21 เราจะดำเนินชีวิตตามหลักการพื้นฐาน ที่ไม่ใช้ความรุนแรงเหล่านี้ในชีวิตของเราอย่างไร

พระเยซูทรงสรุปบทบัญญัติและคำสอนของผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิมเป็นหลักการที่เรียกกันว่า “กฎทอง” (Golden Rule) คือ “จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านต้องการให้พวกเขาปฏิบัติต่อท่าน” (มัทธิว 7:12) คุณจะทำตามคำสอนของพระเยซูนี้ในชีวิตปัจจุบันได้อย่างไร

วันอังคาร

ชาวสะมาเรียใจดี

The Good Samaritan

อ่านพระธรรมลูกา 10:25-27 ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติคนหนึ่ง ถามพระเยซูเป็นเชิงทดสอบ โดยขอพระเยซูกล่าวสรุปมาตรฐานของพระบัญญัติในพระคัมภีร์เดิม สำหรับการดำรงชีวิตอันเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า พระบัญญัติทั้งสองนี้เชื่อมโยงกันอย่างไร

เมื่อพระเยซูทรงถูกถามเช่นนี้ บ่อยครั้งพระองค์สรุปคำตอบค่อนข้างจะแตกต่างไปจากคำถาม ที่ผู้ถามกำลังมองหา ในการตอบสนองต่อคำสอนในเลวีนิติ 19:18 คือ “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” ซึ่งดูเหมือนว่าผู้นำทางศาสนาหลายคนในสมัยของพระองค์ได้ใช้เวลา และพลังงานอย่างมากได้เถียงให้เหตุผลในการขยาย (extent) ความ และข้อจำกัด (limits) ในหลักการของคำว่า “เพื่อนบ้าน”

พระเยซูได้แสวงหาช่องทางที่จะขยายความเข้าใจผู้ฟังของพระองค์ในความหมายของคำนี้ ทรงหนุนใจไม่เพียงแต่พวกเขาจะรักเพื่อนบ้าน แต่พวกเขาควรทำกรดีกับทุกคน พระเยซูตรัสสอนว่า “แต่เราบอกพวกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน และจงอธิษฐานเพื่อบรรดาคนที่ข่มเหงพวกท่าน เพื่อว่าพวกท่านจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดี และคนชั่วเสมอกัน และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรม และคนอธรรม” (มัทธิว 5:44, 45)

แต่เมื่อผู้เชี่ยวชาญในบัญญัติแสวงหาโอกาสจะทดสอบพระเยซู เขา ย้อนไปถามลักษณะการโต้เหตุผล (debate) ว่า “ใครเป็นเพื่อนบ้านของ ข้าพเจ้า” ในการตอบคำถาม พระเยซูทรงเล่าเรื่องของ “ชาวสะมาเรียใจดี” แต่คำตอบอันสุดท้ายให้กับนักกฎหมาย ไม่ใช่การอธิบายคำจำกัดความของ คำว่า “เพื่อนบ้าน” ซึ่งเป็นคำศัพท์เฉพาะทาง (terminology) แต่พระเยซู ทรงถาม เพื่อเป็นคำตอบในหลักการนำไปปฏิบัติว่า “ในสามคนนั้นคนไหน เป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกปล้น” เขาตอบว่า “คือคนนั้นแหละที่แสดงความ เมตตาต่อเขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้น” (ลูกา 10:36, 37)

อ่านลูกา 10:30-37 อะไรคือความสำคัญของการเปรียบเทียบที่ พระเยซูทรงทำระหว่างอุปนิสัยของผู้เดินทางสามคน ผู้มองเห็นคนเจ็บ ที่ถูกปล้นร้องครวญครางอยู่ข้างถนน ต้องการความช่วยเหลือจากพวกเขา

ถือเป็นเรื่องธรรมดาในคำสอนของพระเยซู คำวิพากษ์วิจารณ์หนัก หน่วง ทรงเล็งเป้าไปที่เหล่าผู้ที่อ้างตนว่าเป็นผู้นำศาสนา แต่แสดงความเห็น ออกเห็นใจต่อผู้ประสบความทุกข์ยากเพียงเล็กน้อย “ในเรื่องชาวสะมาเรียใจดี พระคริสต์ทรงสาธิตให้เห็นธรรมชาติของศาสนาที่ยุ่งแท้ พระองค์ทรงแสดงให้เห็นว่าศาสนาแท้ไม่เพียงบรรจุด้วยระบบข้อปฏิบัติ พิธีกรรม แต่เป็นการ กระทำแห่งความรัก ในการนำคุณความดียิ่งใหญ่ไปสู่คนอื่น จะต้องเป็นความ ดีของแท้เท่านั้น” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 497)

ในการสอนของพระเยซู พระองค์ชี้ไปยังผู้คนข้างนอก ใครบางคนที พิจารณาแล้วไม่เชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าเพื่อสาธิตให้เห็นว่า “การเรียกของพระเจ้า ทรงเรียกคนทั้งปวงผู้อ้างว่าเป็นผู้ติดตามของพระองค์ เหมือนผู้ฟังกลุ่มแรก ของพระองค์ เมื่อพวกเขาเข้ามาหาพระเยซู พวกเขาถามว่า พวกเขาต้องทำ ประการใดจึงจะได้มรดกแห่งชีวิตชั่วนิรันดร์ ในที่สุด (ultimately) พระองค์ ตรัสว่า จงไปและสนองต่อความต้องการของทุกคนที่ขัดสน หรือต้องการให้ ช่วยเหลือ

ในคำอุปมาเรื่องเศรษฐีและลาซารัส (ดู ลูกา 16:19-31) พระเยซูทรงเปรียบเทียบชีวิตของชายสองคน คนหนึ่งฐานะร่ำรวย และอีกคนยากจนขั้นแค้น ในเรื่องไม่มีสวัสดิการจากหน่วยงานสังคม โรงพยาบาลของชุมชน หรือหน่วยการกุศลแจกน้ำซุบ โดยปกติผู้ที่ขัดสนสุดๆ ที่ต้องการให้ช่วย มักจะเป็นคนพิการ หรือไม่มีข้อเสียเปรียบอื่นๆ ในเรื่องของเรานั้นคนขอทานถูกนำมาวางที่หน้าประตูรั้วบ้านหลังใหญ่ของเศรษฐี โดยหวังใจว่าชายผู้มั่งคั่งจะมีใจเอื้อเฟื้อแบ่งปันอะไรสักเล็กน้อยเพื่อบรรเทาความหิวโหยของคนยากไร้ แต่ในเรื่องนี้ ชายเศรษฐี “มีความเห็นแก่ตัวและไม่ใส่ใจแม้แต่น้อยของเพื่อนร่วมโลกที่กำลังตกอยู่ในกองทุกข์” *เอลเลน จี. ไวท์, อุทาหรณ์สอนชีวิต, หน้า 261* ในชีวิต ลำดับของแต่ละบุคคล (respective) ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง แต่ในความตาย ซึ่งถือว่าเป็นการพิพากษาโดยพระเจ้า ฐานะทางสังคม (position) ของพวกเขาจะถูกสลับที่ไปอย่างคาดไม่ถึงอย่างกับบทละคร

เปรียบเทียบลูกา 16:19-31 กับ ลูกา 12:13-21 มีอะไรที่เหมือนกัน และอะไรที่แตกต่างระหว่างเรื่องทั้งสองเหล่านี้ และทั้งสองร่วมกันสอนอะไรแก่เรา

ไม่มีหลักฐานในเรื่องใดเรื่องหนึ่งในสองเรื่องนี้ ที่ตัวเดินเรื่องกลายเป็นคนร่ำรวยจากการทำบางสิ่งที่ผิด เป็นไปได้ว่าทั้งสองทำงานหนัก บริหารจัดการอย่างระมัดระวัง และได้รับพระพรจากพระเจ้าตลอดมา แต่มีบางสิ่งดูเหมือนได้ผิดพลาดไปในท่าที่แห่งชีวิตของพวกเขา ที่มีต่อพระเจ้า ต่อเงินทอง และต่อคนอื่น และสิ่งนี้เองเป็นสาเหตุสำคัญต่อการสูญเสียชีวิตชั่ววันรันดร์ของพวกเขา

เมื่อนำเอาจินตนาการเรื่องชีวิตหลังความตายอันเป็นที่นิยมในการรับฟังในสมัยของพระเยซู เรื่องเศรษฐีและลาซารัสสอนว่า การเลือกที่เราตัดสินใจในชีวิตนี้มีผลต่อชีวิตหน้า เราจะตอบสนองต่อเหล่าผู้ที่ดิ้นรนเพื่อการอยู่รอดหรือต้องการความช่วยเหลือของเราอย่างไร การเลือกและการให้ความสำคัญ

อะไรก่อนหลัง (priorities) เป็นสิ่งสำคัญให้เห็น ดังที่ท่าน “อับราฮัม” ในเรื่องนี้ชี้ไปยังเศรษฐกิจที่กำลังได้รับความทุกข์ทรมาน พระคัมภีร์ได้ให้ “แนวทางชีวิตมากกว่าคำว่าเพียงพอ” สำหรับที่ผู้คนจะนำมาเป็นแนวทางในการเลือกในสิ่งที่ดีกว่า ดังที่ “อับราฮัมตอบว่า ‘เขามีโมเสส และพวกผู้เผยพระวจนะแล้ว ให้พวกเขาฟังคนเหล่านั้นเถิด’ (ลูกา 16:29)

พระเยซูทรงสอนว่า “การทดลองในเรื่องทรัพย์สิน ไม่ว่าจะที่มีอยู่แล้ว การเก็บรักษาไว้ หรือแสวงหาให้มีเพิ่มขึ้น สามารถเป็นตัวชักนำเราให้ออกห่างจากอาณาจักรของพระเจ้า และออกห่างจากคนอื่นๆ และขยับเข้าใกล้ การทำให้ตัวเองเป็นศูนย์กลาง และการไว้วางใจในตนเอง (self-reliance) พระเยซูทรงเรียกให้เราแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าก่อน และแบ่งปันพระพรต่างๆ ที่เราได้รับกับบุคคลที่อยู่แวดล้อมเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหล่าผู้ที่ขาดแคลนขัดสน

ไม่ว่าคุณจะมีสถานะทางการเงินอย่างไร คุณจะระมัดระวังไม่ปล่อยให้เงิน หรือการรักเงินทองมาบิดเบือน “การมองเห็นตามสภาพที่เป็นจริง” (perspective) เกี่ยวกับการที่คริสเตียนควรจะเห็นสิ่งใดในชีวิต

วันพอกหัสดิ

ผู้เล็กน้อยที่สุด

The Least of These

อีกโอกาสหนึ่งเมื่อพระเยซูถูกถามคำถาม และทรงให้คำตอบค่อนข้างแตกต่างออกไปจากผู้ที่ยาคาดหวัง ซึ่งพบได้ในเรื่องเทศนาบันทึกใน มัทธิวบทที่ 24 และ 25 เหล่าอัครทูตได้มาหาพระเยซู และถามพระองค์เกี่ยวกับความพิณาศของพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม และเวลาที่พระเยซูจะเสด็จกลับมาครั้งที่สอง (ดูใน มัทธิว 24:1-3) ในบทสรุป (conclusion) ของคำถาม พระเยซูทรงขยายคำตอบไปยังการให้อาหารแก่คนที่หิว ให้น้ำดื่มแก่ผู้กระหาย ให้การต้อนรับแขกแปลกหน้า ให้เสื้อผ้าแก่ผู้เปลือยเปล่า ให้การดูแลเอาใจใส่คนป่วย และเดินทางไปเยี่ยมผู้อยู่ในที่คุมขัง พระองค์ให้พวกเขามั่นใจว่า “เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ซึ่งพวกท่านได้ทำกับคนใดคนหนึ่งทีเล็ก

น้อยที่สุดในพี่น้องของเรา” ก็เหมือนทำกับเราด้วย” (มัทธิว 25:40) และ “การที่พวกท่านไม่ได้ทำกับผู้เล็กน้อยที่สุดสักคนหนึ่งในพวกนี้ ก็เหมือนไม่ได้ทำกับเราเช่นกัน” (มัทธิว 25:45)

นี่เป็นการเชื่อมโยงกับคำถามตอนพระองค์เริ่มสั่งสอน ทำให้มองเห็นภาพการพิพากษาครั้งสุดท้าย ตลอดใน มัทธิว บทที่ 24 พระเยซูทรงนำเสนอคำตอบตรงๆ มากกว่าสำหรับคำถามของเหล่าอัครทูต ทรงประทานคำพยากรณ์อ้างอิงถึงเครื่องหมาย และการเตือนเกี่ยวกับความพินาศของกรุงเยรูซาเล็ม และวาระสิ้นยุค แต่พระองค์ทรงย้ำถึงความจำเป็นที่เราต้อง “เฝ้าระวังอยู่” และดำเนินชีวิตอย่างไม่ประมาทในแสงสว่างแห่งพระสัญญาเรื่องการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์ ในส่วนแรกของ มัทธิว บทที่ 25 เป็นเรื่องของหญิงพรหมจารีฉลาดและโง่ ซึ่งทรงเร้าใจในความจำเป็นต้องเตรียมพร้อมสำหรับการล่าช้าที่ไม่คาดหวังในการเสด็จกลับมาเรื่องผู้รับใช้สามคนเป็นการแนะนำให้ดำรงชีวิตในความพร้อม และทำให้บังเกิดผล (productively) ขณะที่เรากำลังรอ จากนั้นเป็นคำอุปมาเรื่องแกะและแพะ ซึ่งมีความเจาะจงมากขึ้นเกี่ยวกับภาระหน้าที่แห่งประชากรของพระเจ้า ว่าเราควรจะใช้เวลาทำการอย่างเต็มที่ในพันธกิจของพระองค์

อ่านพระธรรมมัทธิว 25:31-46 พระเยซูทรงบอกอะไรเราตรงนี้ เหตุใดสิ่งนี้จึงไม่ใช่ความรอดโดยการกระทำ แต่ถ้อยคำของพระองค์ตรงนี้สอนอะไรเกี่ยวกับความหมายแท้จริง เราจะต้องมีความเชื่อซึ่งนำไปสู่ความรอด (saving faith) อย่างไร

ถ้อยแถลงของพระเยซู เมื่อเรารับใช้คนอื่น เท่ากับเรากำลังทำการรับใช้พระองค์ ซึ่งควรได้เปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ และท่าทีของเราทุกอย่าง ลองจินตนาการ ที่เราสามารถเชิญพระเยซูมารับประทานอาหารกับเราสักมื้อ หรือการไปเยี่ยมพระองค์ที่โรงพยาบาลหรือเรือนจำ พระเยซูตรัสว่า เราทำสิ่งนี้เมื่อเราเสนอการรับใช้ผู้คนในชุมชนของเรา นับเป็นโอกาสอันเหลือเชื่อที่พระเยซูทรงเสนอให้กับเราในทำนองนี้

อ่านและอธิษฐานไปพร้อมกัน ในสิ่งที่พระเยซูตรัสในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เราเข้าใจแนวคิดว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า แต่ทรงทำพระองค์เท่าเทียมกับมนุษย์ ผู้ที่หิวกระหาย ที่เปลือยเปล่าและที่ถูกจองจำไว้ นี่เป็นข้อผูกพันทรงพลังยิ่ง ที่พระองค์มอบภาระให้เรา และเราจะดำรงชีวิตอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ในบท “ชาวสะมาเรียใจดี” หน้า 497-505 และ “คนเล็กน้อยที่สุดในพี่น้องของเรา” หน้า 637-641, ผู้ฟัง-ปรารถนาแห่งปวงชน; *A Great Gulf Fixed*, หน้า 260-271, ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า, หน้า 376-389, อุทาหรณ์สอนชีวิต

“พระคริสต์ทรงฟังฟังกั้นกำแพงลง นั่นคือการรักตนเอง ความคิดอคติที่แบ่งแยกผู้คนต่างเชื้อชาติออกจากกัน ทรงสอนให้คนทั้งมวล ถือว่าต่างก็เป็นคนหนึ่งในครอบครัวมนุษย์ พระองค์ทรงยกผู้คนจากกลุ่มคนที่อยู่ในวงคับแคบขึ้น ทรงสลายสิ่งที่ความเห็นแก่ตัวกำหนดไว้ พระองค์ทรงยกเลิกเส้นแบ่งเขต แบ่งแยกระดับชั้นของสังคม พระองค์ทำให้ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพื่อนบ้าน และคนแปลกหน้าเพื่อน ๆ และศัตรู พระองค์ทรงสอนเราให้มองไปยังดวงวิญญาณทุกดวงที่ต้องการให้ช่วย จูจเป็นเพื่อนบ้านของเราและโลกนี้เป็นท้องทุ่งของเราเอง” (เอลเลน จี. ไวท์, *อุทาหรณ์สอนชีวิต*, หน้า 42)

“มาตรฐานของ “กฎทอง” (golden rule) เป็นมาตรฐานแท้ของคริสเตียน สิ่งใดที่ขาดคุณสมบัติข้อนี้ถือเป็นการหลอกลวง (deception) ศาสนาที่นำมนุษย์ให้ประเมินค่าของมนุษย์ต่ำกว่า ที่พระคริสต์ทรงตีราคาสูงส่ง แม้แต่ทรงประทานพระองค์เองเพื่อเป็นค่าไถ่พวกคนทั้งปวง ศาสนาที่นำเราไม่ให้เอาใจใส่ต่อความต้องการของมนุษย์ ผู้ที่ประสบความทุกข์ลำบาก ผู้สูญเสียสิทธิ์ ถือว่าเป็นศาสนาเทียมเท็จ บุคคลที่ดูหมิ่นไม่ฟังเสียงร้องของคนยากจน ความยากลำบาก และคนที่ยอมรับว่าตนเป็นคนบาปหนาเท่ากับเราได้ทำตัวเป็นผู้ทรยศต่อคำสอนของพระคริสต์ เป็นเพราะมนุษย์ได้

รับพระนามของพระคริสต์ไว้สำหรับตน แต่ในการดำเนินชีวิตพวกเขากลับปฏิบัติพระอุปนิสัยของพระองค์ คริสเตียนลักษณะเช่นนั้นมีย่านาจเพียงเล็กน้อยในโลก” (เอลเลล จี. ไวท์, *Thoughts From the Mount of Blessing*, หน้า 136, 137)

บทสรุป

คำสอนของพระคริสต์เน้นวิธีการดำเนินชีวิตที่แตกต่างออกไปสำหรับผู้เป็นประชากร และตัวแทนแห่งอาณาจักรของพระเจ้า พระองค์ทรงปูพื้นฐานคำสอนจากพระคัมภีร์เดิม จากนั้นพระองค์ทรงสะท้อนจุดเน้นให้กว้างขึ้นในเรื่องการเอาใจใส่คนยากจน คนชดสน และคนที่ถูกกดขี่ โดยกล่าวเน้นว่าผู้ติดตามพระองค์จะดำรงชีวิตเป็นผู้แสดงความเห็นอกเห็นใจ มีความเมตตากรุณา ขณะที่พวกเขากำลังเฝ้ารอการเสด็จกลับมาของพระองค์

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เรื่องราวตอนไหนของหัวข้อศึกษาในสัปดาห์นี้ ที่คุณชื่นชอบ เพราะเหตุใด
2. มองไปยังสิ่งที่ เอลเลน จี. ไวท์ เขียนเกี่ยวกับความเชื่อว่า “ศาสนาที่นำเราไม่ให้อาใจใส่ต่อความต้องการของมนุษย์ ผู้ที่ประสบความสำเร็จทุกข้ล้าบาก ผู้สูญเสียสิทธิ์ ถือว่าเป็นศาสนาเทียมเท็จ” เหตุใดเราจึงต้องระมัดระวังหลีกเลี่ยง “กับดักง่าย ๆ” แห่งความนึกคิดที่ว่า เพราะว่าเรามีความจริง (ซึ่งก็จริง) นอกนั้นเราไม่คิดว่ามีความหมาย
3. ข้อพระคัมภีร์ในหัวข้อศึกษาสำหรับวันพฤหัสบดี ได้แสดงให้เห็นว่า การมีความจริงจะต้องนำมาซึ่งการปฏิบัติด้วยอย่างไร

บทที่ 9

พันธกิจในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

Ministry in the New Testament Church

วันที่ 24 - 30 สิงหาคม 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

กิจการฯ 2:42-47; 4:32-37; มัทธิว 25:38, 40; กิจการฯ 9:36;

2 โครินธ์ 8:7-15; โรม บทที่ 12; ยากอบ 2:1-9

ข้อควรจำ

“ธรรมะที่บริสุทธิ์ไร้มลทินเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พระบิดานั้น คือการช่วยเหลือเด็กกำพร้า และหญิงม่าย ที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้พ้นจากราคะของโลก” (ยากอบ 1:27)

ข้อพระคัมภีร์อันเป็นที่รู้จักในชื่อ “พระมหาบัญชา” (มัทธิว 28:18-20) เป็นข้อพระคัมภีร์ที่คนรู้จักดีที่สุดในพระคัมภีร์ อย่างน้อยที่สุดโดยเหล่าคริสเตียน บ่อยครั้งข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวได้รับการพรรณนาว่าเป็น “ถ้อยแถลงพันธกิจของเรา” (our mission statement) เป็นชุดของข้อพระคัมภีร์ที่ให้การดลใจสำหรับ “พันธกิจทุกประเภท และโครงการประกาศพระกิตติคุณทั้งปวง” ที่จริงแล้ว เมื่อได้รับการดลใจจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ คริสเตียนทั้งหลายได้เดินทางกระจายไปทั่วโลก บางครั้งต้องจ่ายค่าแสนแพงเป็นการส่วนตัวเพื่อจะทำการเผยแผ่พระกิตติคุณ

และพระเยซูได้ตรัสอะไรใน “พระมหาบัญชา” เพื่อสร้างสาวก “จงบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่งพวกเขาไว้” (มัทธิว 28:20)

และอย่างที่เราได้เห็นมา ส่วนมากของพระบัญญัติของพระเยซูนั้นเกี่ยวข้องกับ การเอาใจใส่บุคคลที่ต้องการความช่วยเหลือ เหล่าคนที่ได้รับความเจ็บปวด คนที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ อย่างนี้เป็นต้น เราต้องจำไว้ว่า คำสั่ง เหล่านี้ของพระเยซู ก่อนอื่นสำหรับอัครทูต และสาวกรุ่นแรก ซึ่งจะว่าไป “ไม่ใช่หน้าที่ ที่ได้รับมอบหมายใหม่” (new assignment) ที่พวกเขาไม่ได้ยิน หรือไม่ได้เห็นมาก่อน แต่เป็น “พันธกิจต่อเนื่อง” ของพระเยซู ซึ่งพระองค์ได้ ทรงทำการท่ามกลางพวกเขามาก่อน ลักษณะการสอนของพระเยซูเช่นนี้ สามารถมองเห็นได้ชัดเจนในชีวิตของชุมชนคริสเตียนใหม่ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ พระมหาบัญชาได้สำเร็จสมจริง

วันอาทิตย์

ชุมชนแบบใหม่

A New Kind of Community

ภายหลังพระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และพระองค์หลังพระวิญญาณ-บริสุทธิ์ลงมาในเทศกาลเพนเทคอสต์จำนวนผู้เชื่อได้เพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว พวกเขาพร้อมตัวกันเป็นคริสตจักรแรกเริ่ม (early church) เป็นชุมชน ประเภทใหม่ท่ามกลางผู้ติดตามพระเยซู และผู้นำของผู้เชื่อใหม่เหล่านี้คือกลุ่ม อัครทูตดั้งเดิมของพระเยซูนั่นเอง อย่างไรก็ตาม ชุมชนใหม่นี้ไม่ใช่กลุ่มชนรวมตัว กันขึ้นเอง แต่เป็นกลุ่มที่ถูกสร้างขึ้นด้วยคำสอน และพันธกิจของพระเยซู ซึ่งมี พื้นเพความเป็นมาจากประวัติศาสตร์อันยาวนานของพระคัมภีร์ภาษาฮีบรู (พระคัมภีร์เดิม) และผู้เผยพระวจนะแห่งพระคัมภีร์เดิม

อ่านกิจการฯ 2:42-47 และ 4:32-37 คุณเห็นเอกลักษณ์อะไรซึ่งเป็นกุญแจบอกกว่าคำพรรณนาเหล่านี้เป็นของชุมชนคริสตจักรแรกเริ่ม

ขณะที่ดูเหมือนชนอิสราเอลได้ล้มเหลวที่จะดำเนินชีวิตอย่างเต็มรูปแบบ พิมพ์เขียว คือเป็นสังคมที่เที่ยงธรรม และมีใจเอื้อเพื่อ คริสตจักรแรกเริ่มนำเอาคำสอนมาปฏิบัติอย่างจริงจัง เพื่อจะปฏิบัติตามพระธรรมที่ว่า “เพื่อจะไม่มีใครยากจนท่ามกลางท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 15:4) หนึ่งในภาคปฏิบัติที่ แสดงออกมาจากความเชื่อของพวกเขา คือการแบ่งปันสิ่งของและอาหารแก่ทุกคนที่ขัดสน ผู้เชื่อบางคนแม้แต่ขายที่ดินเพื่อนำเงินมาบริจาคเข้ากองทุน

ของคริสตจักร (กิจการฯ 4:34-5:2) เพื่อสนองต่อความต้องการของเหล่าผู้เชื่อ และเป็นพระพรต่อเหล่าผู้อยู่นอกชุมชน เพื่อพวกเขาจะได้รับการเอาใจใส่ และเติบโตแข็งแรงขึ้นนับได้เองเหมือนลูก (fledgling community) ซึ่งพวกเขาได้รับการช่วยเหลือเป็นการเฉพาะผ่านพันธกิจการรักษาโรค (ดู กิจการฯ 3:1-11; 5:12-16)

อย่างไรก็ตามชุมชนผู้เชื่อยุคแรกเริ่มไม่ใช่สังคม “ยูโทเปีย” (utopian) (ซึ่งเป็นสังคมแห่งอุดมการณ์ ที่มีสภาพทางการเมือง และทางสังคมสมบูรณ์แบบ) ขณะที่ผู้เชื่อเข้าสู่คริสตจักรเพิ่มขึ้น ความเครียดได้เกิดขึ้นกับฝ่ายบริหารจัดการ โดยเฉพาะเกี่ยวกับการแจกอาหาร และสิ่งของให้ผู้ขัดสนในแต่ละวัน โดยเฉพาะการแจกแก่พวกหญิงม่าย (กิจการฯ 6:1) เหล่าอัครทูตทั้งหลายซึ่งเป็นผู้นำโดยธรรมชาติของกลุ่ม ต้องการที่จะมุ่งไปในการเทศนาประกาศพระกิตติคุณ เพื่อแก้ปัญหาในสถานการณ์ตรงหน้า พวกเขาเห็นว่าจะต้องจัดระเบียบองค์กรบางประการ

ดังนั้นมีการแต่งตั้งเจ็ดคนขึ้น โดยให้มุ่งทำงานภาคปฏิบัติสำหรับชุมชนของคริสตจักร นี่อาจเป็นครั้งแรกที่มีการยอมรับในพันธกิจการรับใช้ที่แตกต่างออกไป ซึ่งคริสตจักรต้องการผู้มีความสามารถหลากหลายเพื่อที่จะดำเนินงานของคริสตจักร ในเวลาเดียวกัน ได้สาธิตให้เห็นความสำคัญของพันธกิจภาคปฏิบัติสำหรับชีวิตของคริสตจักร และการเป็นพยาน “หลักการเดียวกันของการมีศรัทธา (piety) และความเที่ยงธรรม ซึ่งพระเจ้าทรงใช้เป็นเครื่องนำทางท่ามกลางประชากรของพระเจ้าในช่วงเวลาของท่านโมเสส และกษัตริย์ดาวิด เพื่อให้เป็นแนวปฏิบัติของผู้ได้รับมอบหมาย “ควบคุมดูแลเอาใจใส่” (oversight) คริสตจักรของพระเจ้าที่ได้รับการจัดระเบียบใหม่ในการประกาศเผยแผ่พระกิตติคุณให้ขยายออกไป” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 95)

พยายามนึกคิด (envision) ว่าสิ่งที่ชุมชนยุคแรกเริ่มจะมีลักษณะเหมือนกับอะไร เราสามารถจะสะท้อนหลักการเดียวกันนี้ในปัจจุบันได้อย่างไร

ขณะที่คริสตจักรเริ่มขยายออกไป ตามที่พระเยซูได้ทรงกล่าวทำนายไว้ว่า “ในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย ทั่วแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (กิจการฯ 1:8) เหล่าผู้รับเชื่อใหม่ น้อมรับเอาพันธกิจการรับใช้ (ministry) ของพระเยซูมาดำเนินการ ท่ามกลางคนเหล่านี้มี “โดรคัส” (Dorcas) ซึ่งเป็นที่รู้จักในอีกชื่อหนึ่งว่า “ตาบิธา” (Tabitha) เธออาศัยอยู่ที่เมือง “ยัฟฟา” (Joppa) เป็นที่ชัดเจนว่าเธอนำเอาคำสั่งสอนของพระเยซูโดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่ว่า เมื่อมีใครขาดแคลนเสื้อผ้าร่างกายเปลือยเปล่า เธอรับทำสิ่งนั้นเพื่อพระเยซูเอง (มัทธิว 25:38, 40)

อ่านคำพรรณนาของโดรคัสและพันธกิจของเธอใน กิจการฯ 9:36 ชีวิตและพันธกิจของคุณอาจถูกพรรณนาในรูปแบบเดียวกันกับข้อพระคัมภีร์นี้อย่างไร คุณต้องการได้รับการพรรณนาอย่างไร

ดูเหมือนว่าพันธกิจการรับใช้ของโดรคัสเป็นลักษณะการพรรณนาเหมือนเป็นสาวก (กิจการฯ 9:36) ซึ่งความสัตย์ซื่อของเธอ ความขยันขันแข็ง และการมุ่งมั่นใจในความต้องการของคนอื่น จนเป็นที่รู้จักโดยชาวเมืองอื่น ไกลออกไปจากบ้านเกิดของเธอ

ท่านเปโตรเดินทางไปเยี่ยมเมืองไกล์เคียงชื่อลิดดา และมีกลุ่มคนจากเมืองยัฟฟาได้เดินทางมาเชิญท่านเปโตรไปยังบ้านของโดรคัสที่เมืองยัฟฟา เนื่องในการตายของเธอ (ดู กิจการฯ 9:37-41) เมื่อท่านเปโตรไปถึงเมืองยัฟฟา ท่านเปโตรได้พบกับกลุ่มคนที่โดรคัสเคยให้ความช่วยเหลือผ่านงานให้ความช่วยเหลือคนยากจนของเธอ พวกเขาได้แสดงให้ท่านเปโตรเห็นว่า เธอได้เย็บเสื้อตัวนั้น ตัวนี้ และไม่ต้องสงสัยว่าพวกเขาได้เล่าหลายเรื่องราวเกี่ยวกับความดีของโดรคัส ว่าเธอได้ช่วยเหลือพวกเขา และคนอื่นๆ อย่างไร

จากนั้นท่านเปโตรอธิษฐานเพื่อโดรคัส และพระเจ้าทรงประทานให้เธอกลับมามีชีวิตอีกครั้งหนึ่ง แน่แน่นอน ไม่มีการรับประกันว่าชีวิตของผู้ที่ทำงานอุทิศตนเพื่อผู้อื่น จะแข็งแรงยั่งยืนเสมอไป จะว่าไปสำหรับโดรคัสเองเธอได้รับ

ความทุกข์ยากจากการเจ็บป่วย และถึงแก่ความตาย... อีกท่านหนึ่งคือสเทเฟน ซึ่งเป็นหนึ่งในมัคนายกกลุ่มแรกจำนวนเจ็ดคน ซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้ทำการรับใช้เหล่าหญิงม่ายในคริสตจักร ซึ่งท่านได้กลายเป็นผู้สละชีวิต (martyr) เพื่อความเชื่อคนแรก (ดูกิจการฯ 7:54-60) ชีวิตแห่งการรับใช้ไม่ใช่ชีวิตที่จะราบรื่นเสมอไป ในบางครั้งเส้นทางอาจเป็นถนนที่ขรุขระ

อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้พระเจ้าทรงใช้ การตระหนักในความรัก และฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในทั้งชีวิตและความตายของโตรคัสเพื่อทำให้เกิดแรงกระทบ (impact) กับชาวเมืองยัฟฟา “เหตุการณ์นั้นลือไปตลอดทั่วเมืองยัฟฟา คนจำนวนมากก็พากันมาเชื่อถ้อยคำพระผู้เป็นเจ้า” (ดู กิจการฯ 9:42)

หากคุณต้องตายไป ความดีที่คุณได้กระทำให้จะทำให้ผู้คนโศกเศร้า และรู้สึกในความสูญเสียเหมือนชาวบ้านคิดถึงความเมตตาของโตรคัส ซึ่งชาวเมืองโศกเศร้า และจดจำได้ไหม คุณสามารถจะเรียนรู้เรื่องมรดกของ “การรับใช้ผู้อื่น” ได้ดีกว่าได้อย่างไร คุณมีความสามารถ หรือความชำนาญพิเศษอะไรเหมือนโตรคัส ที่เธอให้การรับใช้คนอื่นหรือไม่ เพื่อคุณจะให้การรับใช้คนอื่น ๆ ได้เช่นกัน

วันอังคาร

การให้คือวิถีแบ่งปัน

Giving as a Way of Sharing

หลังจากการได้สนทนากันเสร็จ อัครทูตเปาโลได้รับงานมิชชันนารีเพื่อนำข่าวพระกิตติคุณไปประกาศแก่ชาวต่างชาติในโลก จากความสำเร็จที่พระเจ้าประทานให้ท่านเปาโล มีผู้ยกคำถามสำคัญขึ้นมาถามเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง “รากฐานของศาสนายิวได้บังเกิดความเชื่อของคริสเตียน และชาวต่างชาติที่เป็นผู้ติดตามพระเยซู” สภาของชาวยิว และผู้นำคริสเตียนชาวต่างชาติได้ประชุมกันที่กรุงเยรูซาเล็ม เพื่อทำการอภิปรายในเรื่องนี้ และร่วมกันแสวงหาการทรงนำของพระเจ้า สำหรับคำถามในความเชื่อมโยงอันซับซ้อนเหล่านี้ ผลลัพธ์ของการประชุมสภา มีรายงานเป็นมติดับนทีกในกิจการฯ บทที่ 15

อย่างไรก็ดี ในรายงานของท่านเปาโลเกี่ยวกับการประชุมสภาครั้งนี้พบได้ใน “กาลาเทีย บทที่ 2” ท่านเพิ่มส่วนประกอบของคำสั่งสอน ที่ท่านได้รับ

จากสภาแห่งกรุงเยรูซาเล็มสำหรับพันธกิจการประกาศต่อเนื่องท่ามกลางชาวต่างชาติว่า “ท่านเหล่านั้นขอแต่เพียงให้เรานึกถึงคนจน ซึ่งเป็นที่ข้าพเจ้าทำอย่างกระตือรือร้นอยู่แล้ว” (กาลาเทีย 2:10)

และอัครทูตเปาโลติดตามเป้าหมายนี้อย่างต่อเนื่องเป็นการส่วนตัว (ดูตัวอย่าง กิจการฯ 20:35) และตลอดในพันธกิจการรับใช้ของท่าน เหมือนกับกิจกรรมของคริสตจักรแรกเริ่มในกรุงเยรูซาเล็ม ท่านเปาโลได้ขยายนิมิต (vision) ของชุมชนคริสเตียนเพื่ออ้าแขนรับ (embrace) เหล่าผู้เชื่อทั้งหมด

อ่าน 2 โครินธ์ 8:7-15 ท่านเปาโลเชื่อมโยงพระกิตติคุณ และ “การให้ทาน” อย่างมีใจเอื้อเพื่ออย่างไร

ท่านเปาโลได้นำเรื่องราว สองเรื่องจากพระคัมภีร์เดิมมาเล่าเพื่อเป็นการหนุนใจเหล่าผู้เชื่อให้มีน้ำใจเอื้ออารี และให้การเอาใจใส่พี่น้องแห่งความเชื่อ ผู้กำลังประสบกับความยากลำบาก ท่านเปาโลอ้างถึงความมีน้ำพระทัยกว้างขวางของพระเจ้าที่ทรงจัดหา “มานา” ให้ชนอิสราเอลในป่าทุรกันดาร เป็นเสมือนต้นแบบของการ “ให้” และการแบ่งปันในวงกว้างของชุมชนโบสถ์ (ดูโครินธ์ 8:15) และอัครทูตเปาโลยังอ้าง พระธรรมสดุดี 112:9 ซึ่งเขียนไว้ว่า “เขาแจกจ่าย เขาให้แก่บรรดาคนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงอยู่เป็นนิตย์” (2 โครินธ์ 9:9)

ท่านเปาโลเข้าใจให้ผู้อ่านของท่าน “มีความตั้งใจ” เกี่ยวกับการให้หรือการบริจาค โดยแยกเงินรายได้ส่วนหนึ่งไว้ต่างหาก เป็นประจำทุกสัปดาห์ เพื่อจะเป็นการง่ายที่จะมอบให้ เมื่อท่านทิตัสมาเยี่ยมคริสตจักรของพวกเขา เพื่อรวบรวมเงินบริจาคของคริสตจักรต่าง ๆ และท่านทิตัสจะได้นำเงินที่ได้รับไปช่วยผู้ที่กำลังได้รับความขัดสนในกรุงเยรูซาเล็ม ท่านเปาโลใช้ตัวอย่างของคริสตจักรต่าง ๆ เพื่อให้การหนุนใจคริสตจักรอื่นๆ ให้แสดงควมมีใจเอื้อเพื่อในทำนองเดียวกัน ท่านเปาโลเขียนว่า “โดยผลของการปรนนิบัตินี้พวกเขาจะสรรเสริญพระเจ้าในเรื่องที่ท่านทั้งหลายเชื่อฟัง สมกับที่กล่าวยอมรับว่า ประเสริฐของพระคริสต์ และในเรื่องที่ท่านแบ่งปันกับพวกเขา และทุกคนด้วยใจกว้างขวาง” (2 โครินธ์ 9:13)

เราควรให้ความสำคัญก่อนหลังในการ “ให้” เมื่อเราไม่สามารถ
ที่ “จะให้” ในทุกโครงการ ที่นำเสนอหรือเชิญชวนเราให้ช่วยบริจาค

พูด

คำแนะนำเรื่องการดำรงชีวิตและความรักจากเปาโล

Paul's Guide to Living and Loving Well

ในจดหมายฝากที่ท่านเปาโลเขียนถึงคริสตจักรในกรุง “โรม” ซึ่งพระธรรมเล่มนี้เป็นที่รู้จักกันดีในการอธิบายในเชิงลึกเกี่ยวกับหลักข้อเชื่อ “ได้
รับความรอดโดยความเชื่อผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์” แต่หลังจาก
11 บท ของคำสอนเช่นนั้น อัครทูตเปาโลได้เปลี่ยนจุดเน้นไป ท่านเปาโลเสนอ
ข้อแนะนำเชิงปฏิบัติในเรื่องการดำเนินชีวิต และในการแสดงออกซึ่งความรัก
อย่างเต็มที่ โดยวางพื้นฐานบนพระคุณ และความรักของพระเจ้าตามที่ได้เผย
ให้เห็นในพระเยซู และเรื่องในพระกิตติคุณซึ่งกล่าวว่า: “ดังนั้น พี่น้องทั้งหลาย
โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้
ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาอันบริสุทธิ์ที่มีชีวิต และเป็น
ที่พอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการโดยวิญญานจิตของท่าน” (โรม 12:1)
เพื่อให้บังเกิดผล ท่านเปาโลกล่าวว่า สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่อเราในพระเยซู
คริสต์ นี่เป็นวิธีที่เราจะดำรงชีวิต

อ่านและสรุปเนื้อหา โรม บทที่ 12 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สังเกตคำ
สั่งสอนให้ “รัก” และ “เอาใจใส่” คนอื่นๆ โดยเฉพาะเหล่าคนที่ขัดสน

ในความรู้สึกอย่างหนึ่ง โรม บทที่ 12 ทำหน้าที่เป็นบทสรุปของหัวข้อ
ต่างๆ ของอัครทูตเปาโล ซึ่งท่านกล่าวในรายละเอียดมากขึ้นอย่างตั้งใจใน
จดหมายฝากอีกบางฉบับของท่าน ท่านพูดถึงบทบาทต่างๆ และของประทาน
บางอย่างภายในคริสตจักร รวมถึงของประทาน “การให้การหนุนใจคนอื่นๆ
และการให้อย่างมีใจเอื้อเฟื้อ” (ดู ในข้อ 3-8) แต่ไม่ใช่สิ่งเหล่านี้จะถูกทำให้
สำเร็จ แต่จะต้องสำเร็จเป็นอย่างดีด้วย และด้วยความกระตือรือร้น และเหนือ
สิ่งอื่นใด ให้กระทำไปด้วยความรัก (ดู ข้อ 9-11)

ท่านเปาโลพรรณนาในระยะเวลาปฏิบัติการว่าชีวิตประเภทนี้เกี่ยวกับอะไร ท่านเข้าใจเหล่าผู้เชื่อให้มีความอดทนต่อความยากลำบาก และการกดขี่ข่มเหง ให้การเอาใจใส่ดูแลผู้ที่ขัดสน เป็นผู้สร้างสันติ ไม่ว่าที่ไหนๆ หรือเมื่อไรที่เป็นไปได้ และขณะที่เราได้เห็นในครั้งก่อน ในการตอบสนองต่อความชั่วร้ายและความอยุติธรรมด้วยความกรุณา เอาชนะความชั่วร้ายด้วยความดี

เค้าโครงของบทนี้แสดงให้เห็นว่า การดำเนินชีวิตในฐานะบุคคลใหม่มีความหมายอะไร คือการรับใช้พระเจ้าเป็นส่วนบุคคล และเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนแห่งความเชื่อ ท่านเปาโลบอกเหล่าผู้ติดตามพระคริสต์กลุ่มใหม่ว่า ชีวิตของพวกเขา การจัดอันดับความสำคัญก่อนหลัง และการกระทำ ควรจะต้องเปลี่ยนแปลงไปเพราะว่า การตอบสนองของพวกเขา ในสิ่งที่พระเยซูทรงได้ทำเพื่อพวกเขาโดยการสิ้นพระชนม์บนกางเขนและทรงมอบความหวังแห่งชีวิตชั่ววันนิรันดร์ให้ เหล่าคริสเตียนในกรุงโรมดำเนินชีวิตภายใต้การกดขี่ และอยู่ในสังคมที่โหดร้าย ณ ใจกลางของอาณาจักรโรมัน ท่านเปาโลสั่งสอนพวกเขาให้ดำรงชีวิตแตกต่างออกไปว่า: *“อย่าลอกเลียนแบบอย่างคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ และอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้า จะได้รู้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดียอดเยี่ยม”* (ดู โรม 12:2)

อะไรคือลักษณะท่าที และแนวปฏิบัติที่คุณจำเป็นต้องต่อต้านในชุมชนของคุณ เพื่อที่จะช่วยการดำรงชีพ และแสดงความรักได้ดี ในฐานะเป็นผู้ติดตามพระเจ้า

วันพฤษภาคม

ยากอบ “ผู้เที่ยงธรรม”

James “The Just”

ธรรมเนียมคริสเตียนให้คำแนะนำว่า “น้องชายต่างบิดา” ของพระเยซูชื่อยากอบ ซึ่งได้กลายเป็นผู้นำคริสตจักรแรกเริ่มในกรุงเยรูซาเล็ม และท่านยากอบทำหน้าที่เป็นประธาน ณ ที่ประชุมสภาในกรุงเยรูซาเล็ม (ดู ในกิจการ บทที่ 15 และกาลาเทีย บทที่ 1 และ 2) ดังนั้นเป็นไปได้ว่าท่านเป็นผู้เขียนจดหมายฝากในพระคัมภีร์ คือหนังสือยากอบ (อันดับต่อจาก ฮีบรู)

“ยากอบ” เป็นชื่อสามัญในเวลานั้น แต่ถ้าชื่อนี้เป็นบุคคลเดียวกัน ท่านอาจเป็นผู้นำคริสตจักรที่รู้จักกันว่าเป็น “ผู้เที่ยงธรรม” (the just) ซึ่งได้รับการกล่าวถึงว่าเป็นผู้นำที่เฉลียวฉลาด ผู้ปฏิบัติให้มีความสำคัญก่อนหลังอย่างถูกต้อง และให้การเอาใจใส่เหล่าคนที่บ่บ่อยครั้งถูกลืม หรือถูกกดขี่ หนังสือได้ชื่อว่ายากอบ และรับการพรรณนาเป็นดุษ “หนังสือสุภาพของพระคัมภีร์ใหม่” ซึ่งเน้นในการดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟังพระเจ้าอย่างฉลาดในฐานะเป็นผู้ติดตามพระองค์

ผู้ประพันธ์หนังสือชื่อ “ยากอบ” มีความหวังใฝ่ที่จะเตือนผู้อ่านของท่านซึ่งเป็นผู้อ่านคริสเตียน โดยท่านกล่าวว่า “แต่จงเป็นผู้ประพฤติตามพระวจนะ ไม่ใช่เป็นเพียงผู้ฟังเท่านั้น มิฉะนั้นจะเป็นการหลอกตัวเอง” (ยากอบ 1:22) และเนื้อหา สาระของศาสนาแท้ต้องมีความบริสุทธิ์ และความยั่งยืน ในสายพระเนตรของพระเจ้า ผู้ทอดพระเนตรและสนพระทัยคนที่ซัดสนและถูกกดขี่ และทรงต้องการให้ผู้ติดตามพระองค์ดำรงชีวิตต่อต้านอิทธิพลความชั่วร้ายของสังคมรอบๆ พวกเขา (ดู ยากอบ 1:27)

อ่านพระธรรมยากอบ 2:1-9 และ 5:1-5 ท่านยากอบมีท่าทีอย่างไรต่อเหล่าผู้ที่ร่ำรวย ซึ่งได้รับการนับถือแตกต่างจากบุคคลทั่วไปในสังคมส่วนมาก ท่านมีคำสั่งสอนเจาะจงอะไรสำหรับคนร่ำรวย และคนยากจนซึ่งควรได้รับการปฏิบัติอย่างไรภายในชุมชนของคริสตจักร

ท่านยากอบอ้างเหตุผลว่า ท่านปรารถนาให้บางคนได้รับพระพรจากพระเจ้า เพื่อพวกเขาจะรู้สึกสบายขึ้นจากอากาศหนาวและความอดหิว ดังนั้นการจัดสรรให้ด้วยอาหารจริง และเสื้อผ้าจะเป็นประโยชน์มากกว่า ซึ่งเป็นการสาธิตถึงความหวังใฝ่สำหรับพวกเขามากกว่า ที่เหล่าบุคคลชั้นสูง (the noble) มีความรู้สึกและปรารถนาดีเพราะ “แม้ใครจะกล่าวว่าคุณมีความเชื่อ แต่ไม่ได้ประพฤติตามจะมีประโยชน์อะไร ความเชื่อนั้นจะช่วยให้เขารอดได้หรือ ถ้าพี่น้องชายหรือหญิงคนไหนขาดแคลนเสื้อผ้า และอาหารประจำวัน แล้วมีใครในพวกท่านกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “ให้กลับไปอย่างมีความสุข ให้อบอุ่น และอิมหน้าสำราญเถิด” แต่ไม่ได้ให้สิ่งจำเป็นฝ่ายกายแก่พวกเขา จะมีประโยชน์อะไร”

(ยากอบ 2:14-16) ท่านยากอบใช้ตัวอย่างนี้เป็นต้นแบบของการทำปฏิกริยา (interaction) ระหว่างความเชื่อ และการกระทำในบริบทของความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า ท่านยากอบได้กล่าวทวน (ยากอบ 2:8) ในสิ่งที่พระเยซูทรงสอนว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” ซึ่งแสดงให้เห็นว่า พระบัญญัติข้อนี้จะเชื่อฟังในชีวิตประจำวันได้อย่างไร นี่เป็นการดำรงชีวิตในการรับใช้พระเจ้า และคนอื่นๆ ไม่ใช่เพื่อที่จะได้รับชีวิตชั่วนิรันดร์เป็นรางวัล แต่เป็นเครื่องบ่งชี้ถึงความเชื่อแท้

เหตุใดจึงเป็นการง่ายมาก แม้แต่ภายใต้จิตสำนึก (subconsciously) ที่จะชื่นชอบคนรวยมากกว่าคนจน

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ในบท “โดรคัส และพันธกิจการรับใช้ และอิทธิพลของการรับใช้นั้น” หน้า 66, 67, *Welfare Ministry*; ในบท “โบสถ์แห่งความเอื้ออาทร” หน้า 335, 345, *กิจการของอัครทูต*; ในบท “นี่เป็นศาสนาที่บริสุทธิ์” หน้า 35-41, *Welfare Ministry*

“พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้ทรงประทานชีวิตล้ำค่าของพระองค์ เพื่อจะสถาปนาคริสตจักรขึ้น ให้สามารถเอาใจใส่ดวงวิญญาณที่เศร้าโศก และถูกการทดลองต่างๆ กลุ่มผู้เชื่ออาจยากจน ไม่มีการศึกษาสูง และไม่เป็นที่รู้จัก กระนั้นพวกเขาอยู่ในพระคริสต์ พวกเขาอาจทำงานในบ้าน หรือละแวกเพื่อนบ้านในโบสถ์ และแม้ในพื้นที่ห่างไกลออกไป ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้นั้นเกินกว่าจะคาดคิด เพราะดวงวิญญาณเหล่านั้นจะได้รับชีพนิรันดร์” (เอลเลน จี. ไวท์, *ผู้พิงปรารถนาแห่งปวงชน*, หน้า 640)

“ความไม่เห็นแก่ตัว และมีใจเอื้อเพื่อ สร้างให้คริสตจักรแรกเริ่มเป็นดุจ “เครื่องขนส่ง” แห่งความชื่นชมยินดี สำหรับเหล่าผู้เชื่อต่างทราบว่าคุณค่าของพวกเขากำลังช่วยส่งข่าวสารพระกิตติคุณไปยังผู้อยู่ในความมืด ความเมตตากรุณา (benevolence) เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าพวกเขาไม่ได้รับพระคุณของพระเจ้าอย่างเปล่าประโยชน์ สิ่งใดอาจผลิตความมีใจเอื้ออาทรเช่นนั้นได้

นอกจาก “การทำดวงวิญญาณให้พ้นบาป” (the sanctification of spirit) ใหม่ ในสายตาของเหล่าผู้เชื่อ และผู้ยังไม่เชื่อ นั่นเป็นสิ่งอัศจรรย์แห่งพระคุณ” (เอลเลล จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 344)

บทสรุป

ได้รับการปลุกเร้า จากพระมหาบัญชาของพระเยซู และได้รับอำนาจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ เหล่าอัครทูต และเหล่าผู้เชื่อยุคแรกเริ่ม ได้ดำเนินพันธกิจการประกาศออกไปกว้างไกลเท่าที่จะเป็นไปได้ เมื่อประมวลคำสั่งสอนของพระเยซู และพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูเข้าด้วยกัน พวกเขาได้สร้างคริสตจักรแรกเริ่มเป็นชุมชนประเภทใหม่ พวกเขาแบ่งปันสิ่งที่พวกเขามีให้กับผู้ขาดแคลน ทั้งภายใน และนอกชุมชน โดยการทำตัวเป็นแบบอย่าง และการสั่งสอน ตามที่ปรากฏในจดหมายฝากที่ส่งถึงคริสตจักรต่างๆ เหล่าผู้นำคริสเตียนรุ่นแรกได้เข้าใจเหล่าผู้เชื่อให้ดำเนินชีวิตอย่างสัตย์ซื่อ และถวายตัวรับใช้ด้วยการแบ่งปันสิ่งที่พวกเขามีแก่ผู้ขาดสน

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. คริสตจักร (หรือโบสถ์) ท้องถิ่นของคุณจะกลายเป็นตั้งคริสตจักรที่ถูกพรรณนาไว้ในไม่กี่บทตอนต้นของพระธรรมกิจการฯ ได้อย่างไร มีขั้นตอนภาคปฏิบัติอะไรที่ผู้นำโบสถ์ของคุณสามารถนำไปหนุนใจคริสตจักรให้ดำเนินไปในทิศทางนี้
2. คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสทั่วโลกใช้หลักการบางประการมาอภิปรายสัปดาห์นี้ เพื่อบอกให้ทราบว่าเงิน “สิบลดหนึ่ง” และ “เงินถวาย” ถูกนำไปแบ่งสรรระหว่างส่วนต่างๆ ของโลกอย่างไร การดำเนินตามระบบดังกล่าวนี้ให้ประโยชน์อย่างไร ในการแบ่งสรรทรัพยากรไปทั่วโลก
3. คำสั่งสอนทั้งหลายสำหรับการดำเนินชีวิต เหมือนที่ โรม บทที่ 12 ได้กล่าวสรุปไว้ ยกตัวอย่างเช่น เกี่ยวกับความจริง หลักการที่ปฏิบัติได้ เพื่อการดำเนินชีวิตและการทำการ “ในสถานการณ์โลกจริง” หรือเรารู้สึกว่าเป็นเหมือน “ภาพลักษณ์แห่งอุดมคติ” สำหรับ “หน้าตากระจกหลายสีของภาพนักบุญต่าง ๆ”
4. ยากอบ 5:1-5 ใช้ภาษาเข้มแข็ง เพื่อสะท้อนคำเตือนที่รุนแรง ซึ่งผู้เผยพระวจนะแห่งพระคัมภีร์เดิมเป็นผู้ให้ เหตุใดการแสดงออกด้วยถ้อยคำแข็งแรงแช่นั้นจึงเหมาะสมและมีความจำเป็น

บทที่ 10

การดำรงชีวิตตามพระกิตติคุณ

Living the Gospel

วันที่ 31 สิงหาคม - 6 กันยายน 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

โรม 8:20-23; ยอห์น 3:16, 17; มัทธิว 9:36;

เอเฟซัส 2:8-10; 1 ยอห์น 3:16, 17; วิวรรณ์ 14:6, 7

ข้อควรจำ

“เพราะว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดแล้ว ด้วยพระคุณ โดยทางความเชื่อ ความรอดนี้ไม่ใช่มาจากตัวท่าน แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากการกระทำ เพื่อไม่ให้ใครรอดได้ เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้ว เพื่อให้เราดำเนินตาม” (เอเฟซัส 2:8-10)

ทันทีที่เราพูดถึงเกี่ยวกับ “พระบัญชาของพระเจ้า” ย่อมมีข้อกำหนดหรือคำสั่งฟ่วงมา เราอาจรับการเสียดหรือแม้แต่เผชิญกับการทดสอบ ให้คิดว่าเราจะทำอะไรบ้างสิ่ง เพื่อเราจะได้รับการสนับสนุน (can earn contribute) สู่ความรอดของเรา หาไม่แล้ว เราย่อมจะได้รับ “ความชื่นชม” (favor) จากพระเจ้า แต่พระคัมภีร์บอกเราซ้ำหลายครั้งว่า เราเป็นคนบาปได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางพระเยซู และการสิ้นพระชนม์แทนที่เราบนไม้กางเขน เราสามารถเพิ่มอะไรเข้าไปได้บ้างไหม ซึ่ง เอลเลน จี. ไวท์ ได้เขียนไว้ว่า “ถ้าคุณจะเก็บรวบรวมสิ่งดี สิ่งบริสุทธิ์ และ

สิ่งสูงส่ง และสิ่งที่น่ารักในมนุษย์ทั้งมวล และจากนั้นนำสิ่งเหล่านั้นเสนอผ่านทูตสวรรค์ของพระเจ้าให้เป็นส่วนของการกระทำเพื่อความรอดของดวงวิญญาณมนุษย์ หรือที่คนทั่วไปเรียกว่า “บุญกุศล” (merit) สิ่ง que เสนอขึ้นไปให้พระเจ้าจะถูกปฏิเสธเสมือนเป็น “การกบฏ” (treason) ต่อพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *Faith and Works*, หน้า 24)

ก็เช่นกัน แม้การดีของเรา ที่แสดงความเมตตากรุณา ให้ความเห็นอกเห็นใจเหล่าผู้ขัดสน ก็ไม่อาจถือเป็นสิ่งมีคุณค่า เมื่อพูดถึงความรอด ในทางตรงกันข้าม (contrary) ขณะที่เราเพิ่มพูนความเข้าใจ และตระหนักในคุณค่าของความรอด เราได้เชื่อมโยงระหว่างความรักของพระเจ้าและความห่วงใยของพระองค์ที่ทรงมีต่อคนยากจน คนที่ถูกกดขี่ซึ่งส่งต่อมาให้เรา เพราะเราได้รับความรักของพระองค์ เราได้รับและเราก็ให้ไป เมื่อเราได้เห็นแล้วว่าพระเจ้าทรงรักเรามากเพียงใด และเราได้เห็นด้วยว่าพระองค์ทรงรักคนอื่นมากแค่ไหน พระเจ้าทรงเรียกเราให้รักพวกเขามากๆ เช่นกัน

วันอาทิตย์

“เพราะว่าพระเจ้าทรงรัก...”

“For God So Loved...”

พระธรรมยอห์น 3:16 “พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” คำในภาษากรีกดั้งเดิมคือ “kosmos” ซึ่งหมายถึง “โลกตามที่ได้ถูกสร้าง ได้ถูกจัดระเบียบเป็นสิ่งที่มีอยู่จริง” (The SDA Bible Commentary เล่ม 5, หน้า 929) ข้อพระคัมภีร์ข้อนี้เกี่ยวกับความรอดของมนุษยชาติ แต่แผนการแห่งความรอดมีความหมายโดยนัย (implication) สำหรับโลกทั้งใบด้วย

อ่านพระธรรมโรม 8:20-23 สิ่งนี้ได้สอนอะไรเกี่ยวกับประเด็นที่กว้างกว่าในแผนการแห่งความรอด

แน่นอน ในระดับเดียวกัน ความรอดคือสิ่งที่เกี่ยวกับเราแต่ละคน ในความสัมพันธ์ส่วนบุคคลกับพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ที่มากกว่านั้น การชำระ

เป็นผู้ชอบธรรม (justification) เป็นจริงไม่เฉพาะสิ่งเกี่ยวกับการทำให้ความบาปของเราได้รับการอภัย ในความเป็นเลิศ (ideality) ซึ่งควรบอกเกี่ยวกับว่า “อย่างไร” เช่นกัน ผ่านทางพระเยซูและฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างครอบครัวของพระองค์ มนุษย์เป็นผู้เฉลิมฉลองการได้รับอภัยบาปของพวกเขาและความมั่นใจในความรอด และท่ามกลางสิ่งอื่นๆ ทำให้เป็นพยานแก่โลกผ่านการประกอบารดี

อ่านพระธรรมยอห์น 3:16, 17 ข้อที่ 17 เป็นข้อที่ทำให้เกิดความเข้าใจข้อ 16 กว้างไกลขึ้นได้อย่างไร

เราสามารถยอมรับว่า พระเจ้าทรงรักคนอื่นๆ ไม่เพียงแต่ตัวเรา พระองค์ทรงรักเหล่าคนที่เรารัก และเราชื่นชมในสิ่งนี้ พระองค์ทรงรักเหล่าคนที่เราเอื้อมออกไปยังพวกเขา และเรายอมรับความจริงข้อนี้ ซึ่งบ่อยครั้งเป็นสิ่งที่ลึกลับใจเรา สำหรับการที่เรากำลังเอื้อมออกไปยังพวกเขา แต่พระองค์ทรงรักเหล่าคนที่เรารู้สึกไม่สบายใจที่จะคบหา หรือแม้แต่รู้สึกหวาดหวั่น พระเจ้าทรงรักผู้คนทั้งหมด ซึ่งมีอยู่ทุกแห่งหน แม้แต่เหล่าคนที่เราอาจไม่ชอบเป็นการเฉพาะเจาะจง

การทรงสร้างเป็นวิธีหนึ่งที่เรามองเห็นเหมือนเป็นการสาธิต พระคัมภีร์ชี้ให้เห็นอย่างไม่หยุดหย่อน ว่าโลกรอบๆ ตัวเราเป็นหลักฐานในความดีของพระเจ้า “เพื่อว่าพวกท่านจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดี และคนชั่วเสมอกัน และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรม และคนอธรรม” (มัทธิว 5:45) แม้แต่ชีวิตเองก็เป็นของประทานจากพระเจ้าไม่เกี่ยวกับว่าคุณคนหนึ่งจะตอบสนองพระองค์ด้วยท่าทีอะไร ทุกคนต่างเป็นผู้ได้รับของประทาน

เมื่อเราได้ทราบเช่นนี้ สิ่งนี้ควรจะได้เปลี่ยนท่าทีของเราที่มีต่อคนอื่น และต่อสถานการณ์ของพวกเขา เมื่อเราตระหนักว่าพวกเขาถูกสร้างขึ้นมา และถูกรักโดยพระเจ้าอย่างไร

เรื่องแห่งความรอดที่ผสมเข้าด้วยกัน และ “การสงครามขับเคี่ยวยิ่งใหญ่” (great controversy) เรียกเราให้รับรู้ความจริงเกี่ยวกับชีวิตที่เป็นรากฐานสำหรับความเข้าใจในโลกของเรา และตัวเราเองว่าเป็นฉันใด: เราและโลกของเราซึ่งได้ล้มลงในความบาป แดกหัก และบาปชั่ว โลกของเราไม่เป็นอย่างตอนที่ถูกสร้างให้เป็น แต่กระนั้นเรายังเหลือพระฉายาของพระเจ้า พระผู้สร้างของเรา เราเป็นส่วนหนึ่งของโลกที่แตกหักออก ความบาปในชีวิตของเรามีธรรมชาติอย่างเดียวกับความชั่วร้าย ซึ่งบันดาลให้เกิดความเจ็บปวดเป็นอันมาก อีกทั้งมีการกดขี่ การใช้คนอื่นเพื่อแสวงหาประโยชน์ไปทั่วโลก

ดังนั้นเป็นการถูกต้องแล้วที่เราจะรู้สึกเจ็บปวด ไม่สะดวกสบาย และหมองเศร้า ในความโศกอาดูรของชาวโลก และชีวิตผู้คนรอบๆ ตัวเรา บางครั้งเราอยากรู้สึกเหมือนหุ่นยนต์ไม่ต้องมีความรู้สึกรับรู้ความเจ็บปวดของผู้คนในโลก ความโทมนัสในพระธรรมสดุดี ความเศร้าหมองของท่าน “เยเรมีย์” ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า และของผู้เผยพระวจนะท่านอื่นๆ น้ำตาและความสงสารเห็นอกเห็นใจของพระเยซู เป็นสิ่งสำนึกให้เราเห็น “ความลงตัวเหมาะสม” (appropriateness) ของการตอบสนองต่อโลกและความชั่วร้าย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อเหล่าผู้คนที่ได้รับการบาดเจ็บอยู่บ่อยๆ อันเป็นผลจากความชั่วร้าย

อ่านพระธรรมมัทธิว 9:36, 14:14; ลูกา 19:41, 42 และ ยอห์น 11:35 มีอะไรในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ที่ทำให้พระเยซูทรงรู้สึกสงสารเวทนา เราจะมีใจอ่อนโยนต่อความเจ็บปวดรอบตัวเราได้อย่างไร

เราจำเป็นต้องจำไว้ด้วยว่า ความบาป และความชั่วร้ายไม่เพียงเป็นแค่ “ตรงโน้น” หรือ เป็นผลจากการแตกหักลงของใครคนอื่น “ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และสักจะไม่ได้อยู่ในตัวเราเลย” (1 ยอห์น 1:8) ในความเข้าใจของผู้เผยพระวจนะของพระคัมภีร์ ความบาปเป็นเรื่องเศร้า ส่วนใหญ่ไม่ใช่เพราะว่าใครคนหนึ่ง “ได้ละเมิดกฎ” แต่เพราะว่าความบาปได้ทำให้

ความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้า และประชากรของพระองค์ขาดสะบั้นไป และเพราะว่าความบาปของเราได้ทำให้บุคคลอื่นบาดเจ็บ เรื่องนี้อาจเกิดในวงแคบๆ หรือขยายเป็นวงกว้าง แต่เป็นความความชั่วร้ายตัวเดียวกัน

ความเห็นแก่ตัว ความละโมภ ความหยาบคาย ความมีอคติ ความโง่เขลา และความสะเพร่า ล้วนเป็นรากของความชั่วร้ายทั้งหมดในโลก อนึ่ง ความไม่ยุติธรรม ความยากจน และการกดขี่ล้วนเป็นสาเหตุใหญ่ เมื่อเราตัดสินใจจะเข้ามาหาพระเจ้า ขั้นแรกให้เราสารภาพความบาปของเรา และอัญเชิญให้ความรักของพระเจ้าทรงเติมเต็มที่ดวงใจของเรา “ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงซื่อสัตย์และเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:9)

จงสำรวจตัวเองว่า ส่วนใดที่แตกร้าว ส่วนใดที่เป็นปัญหาใหญ่ และสิ่งที่ต้องแก้คืออะไร

วันอังคาร

พระคุณและการทำดี

Grace and Good Works

เขียนสรุปพระธรรมเอเฟซัส 2:8-10 ด้วยถ้อยคำของคุณเอง ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกอะไรเราเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง “พระคุณ” และ “การทำดี”

พระคัมภีร์บอกเราว่าท่ามกลางสิ่งอื่นๆ เราถูกสร้างมาให้เห็นมัสการพระเจ้า และให้การรับใช้คนอื่น ในจินตนาการของเราเท่านั้น ที่เราสามารถจะเข้าใจการกระทำเหล่านี้ ซึ่งจะเหมือนสิ่งแวดลอมที่ปราศจากซึ่งความบาป สำหรับขณะนี้ เพราะว่าความบาป เราทราบเพียงสิ่งที่แตกหักออก และโลกที่ได้ล้มลงในความบาป ยังดีสำหรับเราไม่น้อย พระคุณของพระเจ้าที่ได้สำแดงออกมาโดยการถวายบูชาไถ่บาปของพระเยซู อันเป็นการเปิดทางให้มนุษย์ได้รับการอภัยบาปและการเยียวยา ดังนั้นท่ามกลางความเป็นอยู่ที่แตกหักออกในชีวิตของเรา เราได้กลายเป็น “ผลิตผลของแรงงาน” (workmanship) ของพระเจ้า และพระเจ้าทรงใช้เราให้เป็นผู้ร่วมงานกับพระองค์ เพื่อแสวงหา และไถ่คืนสู่สภาพเดิมของสิ่งที่ได้รับความเสียหาย และเจ็บปวด

ซึ่งเกิดขึ้นกับชีวิตของคนอื่นๆ (ดู เอเฟซัส 2:10) “เหล่าผู้ได้รับจากพระเจ้าจะต้องส่งต่อให้คนอื่น ๆ จะมีเสียงร้องขอความช่วยเหลือมาจากทุกทิศทาง พระเจ้าทรงเรียกมนุษย์ให้ดำเนินพันธกิจการรับใช้เพื่อนมนุษย์ด้วยความยินดี” (เอลเลน จี. ไวท์, *มหัศจรรย์แห่งการรักษา*, หน้า 103)

อีกครั้งหนึ่ง เราไม่ได้ประกอบการดี ให้การเอาใจใส่ดูแลคนยากจน พยุงผู้ถูกกดขี่ให้ยืนขึ้น แบ่งปันอาหารแก่เหล่าคนที่อดหิว เพื่อที่ได้รับความรอด หรือได้ยืนกับพระเจ้า ในพระคริสต์โดยความเชื่อ เราทั้งหมดได้ยืนอยู่กับพระเจ้าที่เราต้องการตลอดมา ไม่ว่าเราจะตระหนักว่าตัวเราเองเป็นทั้งคนบาป และเป็นเหยื่อของความบาป ไม่ว่าเราจะเป็นใคร เราได้รับความรัก และได้รับการไถ่ให้รอดโดยพระเจ้า ขณะที่เรายังทำสงครามกับการทดลองต่างๆ เช่น การเอาตัวเองเป็นจุดศูนย์กลาง และมีความละโมภ เราต้องอุทิศถวายตัวเอง และมีจิตใจถ่อมลง รับเอาพระคุณของพระเจ้าที่ทรงเสนอชีวิตใหม่ ที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราทั้งหลาย

เมื่อเรามองไปที่ไม้กางเขน เราได้มองเห็นการถวายบูชาที่ยิ่งใหญ่ และสมบูรณ์แบบ ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงทำเพื่อเรา และเราตระหนักว่า เราไม่สามารถทำอะไรเป็นการเพิ่มเติมในสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงถวายพระองค์เองเพื่อชาวโลก แต่นี่ไม่ได้หมายความว่าเราไม่ต้องทำอะไรเป็นการตอบสนองในสิ่งที่เราได้รับผ่านทางพระคริสต์ ตรงกันข้าม (on the contrary) เราต้องตอบสนองและเสาะหาวิธีที่ดีกว่าที่จะตอบสนองความรักที่ทรงสำแดงแก่เรา ด้วยการแสดงออกซึ่งความรักนั้นแก่คนอื่นๆ

อ่าน พระธรรม 1 ยอห์น 3:16, 17 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้มีพลังได้จับ (capture) ดวงจิตไว้อย่างมั่นคง ว่าเราควรจะตอบสนองต่อไม้กางเขนอย่างไรดี

พุทธ ความเป็นมนุษย์ธรรมดาของเรา

Our Common Humanity

โดยพันธกิจการรับใช้ และการสอนของพระองค์ พระเยซูทรงเข้าใจผู้คนในวงกว้าง คนทั้งปวงที่แสวงหาพระองค์ด้วยเจตนาสัตย์ซื่อ ไม่ว่าจะเป็

สตรีที่ชื่อเสียงเสื่อมเสีย คนเก็บภาษี คนโรคเรื้อน ชาวสะมาเรีย นายร้อยทหารโรมัน เหล่าผู้นำศาสนา หรือเด็ก ๆ พระองค์ทรงต้อนรับพวกเขา ด้วยความอบอุ่น ทรงให้ความสนใจอย่างแท้จริง ...ซึ่งต่อมาคริสตจักรแรกเริ่มได้ค้นพบวิธีการ และได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบการประกาศ โดยได้รวมเอาการนำเสนอของประธานแห่งความรอดแก่ทุกคน

ขณะที่เหล่าผู้เชื่อกลุ่มแรกตระหนักใน “ความครอบคลุม” (inclusiveness) ในวงกว้างของพระกิตติคุณ พวกเขาจึงไม่เพียงเพิ่มการทำดีเพื่อคนอื่นเข้าไปกับความเชื่อของพวกเขาเท่านั้น ขณะที่พวกเขาประกอบ “การดี” ซึ่งเป็น “แกน” (core) ในความเข้าใจของพระกิตติคุณ สิ่งนี้ช่วยให้พวกเขาได้รับประสบการณ์ในชีวิต พันธกิจการรับใช้ และการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู พวกเขาปล้ำสู้ (wrestled) กับประเด็นซึ่งเป็นคำถาม ซึ่งมีผู้ถามเกี่ยวกับการเป็นผู้นำของคริสตจักรในรายบุคคล เช่นอัครทูตเปาโล และอัครทูตเปโตร (ดูตัวอย่างใน *กิจการฯ 10:9-20*) และแล้ว ในฐานะเป็นคริสตจักรกลาง สภาแห่งกรุงเยรูซาเล็ม (ดู *กิจการฯ บทที่ 15*) พวกเขาเริ่มตระหนักในการเปลี่ยนแปลงแบบฉับพลัน (dramatic shift) โดยพระเจ้า สิ่งนี้เป็นข่าวดี ทำให้ทุกคนเข้าใจในอำนาจ และความรักของพระเจ้า ซึ่งครอบคลุมไปถึงการดำเนินชีวิตทุกด้านของเหล่าผู้อ้างตัวว่าเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ว่าควรจะติดตามพระองค์อย่างไร

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้สอนอะไรแก่เรา เกี่ยวกับการเป็นมนุษยธรรมดา (common humanity) ของเรา แนวคิดของแต่ละข้อมีอิทธิพลต่อท่าทีของเรที่มีต่อคนอื่นอย่างไร (*มาลาคีย์ 2:10; กิจการฯ 17:26; โรม 3:23; กาลาเทีย 3:28*)

กาลาเทีย 3:28 เป็นบทสรุปด้านศาสนศาสตร์ของเรื่องแนวปฏิบัติที่พระเยซูทรงเล่าเกี่ยวกับ “ชาวสะมาเรียใจดี” มากกว่าที่จะแนะนำโต้แย้งว่าใครเป็นผู้มีข้อผูกพันที่จะให้การช่วยเหลือคนเจ็บที่ถูกปล้น ดังนั้นเมื่อเราพบผู้บาดเจ็บ กำลังมีความทุกข์ลำบาก จงเข้าไปและให้การช่วยเหลือ และแม้แต่การเตรียมตัวเราเพื่อให้คนอื่นรับใช้โดยเหล่าคนที่เราไม่คาดหวังจะให้บริการแก่เรา ส่วนประกอบสำคัญของครอบครัวของมนุษย์ทั่วโลกต่าง

ตระหนักว่า บุคคลที่อยู่ในระดับสูงกว่าครอบครัวธรรมดา หรือเหล่าคนผูกพันต่อกันโดยพระกิตติคุณ โดยความรักที่นำไปสู่ความรอดของพระเจ้าซึ่งเรียกเราให้เป็นหนึ่งในพระองค์ “เพราะว่าไม่ว่าจะเป็นยิว หรือกรีก ทาสหรือเสรีชน เราได้รับบัพติศมาใน พระวิญญาณองค์เดียว เข้าเป็นกายเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกัน เป็นเหมือนน้ำที่ประทานให้เราทุกคนได้ดื่ม” (1 โครินธ์ 12:13)

วันพฤษภาคม

ข่าวประเสริฐนิรันดร์

The Everlasting Gospel

การเปลี่ยนแปลงการเชื่อเชิญ และการเชิญชวนของพระกิตติคุณ “แก่คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลกแก่ทุกประชาชาติ ทุกภาษา และทุกชนชาติ” (วิวรณ์ 14:6) ได้ดำเนินต่อเนื่องมาในประวัติศาสตร์ของคริสเตียน อย่างไรก็ตาม พระธรรมวิวรณ์ได้พรรณนาถึง การประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูอันนำไปสู่เหตุการณ์สุดท้าย (entails) ของกาลสิ้นยุคของโลก

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 14:6, 7 คนหนึ่งจะเข้าใจโดยทั่วไปในเรื่องพระกิตติคุณ ซึ่งเกือบจะสรุปได้โดยยอห์ 3:16 อันรวมไปถึงข่าวสารเจาะจงของทูตสวรรค์ใน วิวรณ์ 14:7 อย่างไร

วิวรณ์ 14:7 นำไปสู่ลูกกุญแจ 3 ลูก ซึ่งเป็นส่วนประกอบ ซึ่งเราได้สังเกตเห็นแล้วเรียบร้อยในการศึกษาเรื่องความหวังโยของพระเจ้าเกี่ยวกับความชั่วร้าย ความยากจน และการกดขี่ ซึ่งปรากฏให้เห็นในเรื่องต่างๆ ตลอดในพระคัมภีร์ :

การพิพากษา การที่ประชาชนร้องขอเพื่อความยุติธรรมให้เกิดขึ้น เป็นคำร้องขอทวนซ้ำของผู้ถูกกดขี่ตลอดในบันทึกของประวัติศาสตร์ ช่างเป็นการดี (fortunately) พระคัมภีร์ได้วาดภาพพระเจ้า เป็นพระผู้ทรงฤทธิ์ทรงไถยยินเสียงร้องของเหล่าผู้อยู่ในความลำบาก ซึ่งได้แสดงออกให้เห็นในพระธรรมสดุดี จากเหล่าผู้ได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม ต่างถือว่าการพิพากษา (โลก) เป็นข่าวดี

การนมัสการ ผู้เผยพระวจนะชาวฮีบรูบ่อยครั้งเชื่อมโยง หัวข้อการนมัสการ และการประพฤติดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อทำการเปรียบเทียบกับการนมัสการของเหล่าผู้อ้างตนว่าเป็นประชากรของพระเจ้า แต่พวกเขาได้ประพฤติตนผิดอย่างต่อเนื่อง ตัวอย่างใน อิสยาห์ บทที่ 58 พระเจ้าทรงแถลงชัดเจนว่าการนมัสการ ที่พระเจ้าทรงประสงค์ที่สุดคือ “การแบ่งอาหารของเจ้ากับคนหิว การนำคนยากจนไว้บ้านเข้ามาในบ้านไม่ใช่หรือ” (ดู อิสยาห์ 58:6, 7)

การเสริมสร้าง อย่างที่เราได้เห็น ส่วนสำคัญพื้นฐานของการเรียกร้องถึงพระเจ้าคือ “ความยุติธรรม” เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างปกติในครอบครัวมนุษย์ มนุษย์ทั้งมวลถูกสร้างขึ้นมาในพระฉายาของพระเจ้า และเราถูกรักโดยพระองค์ กล่าวคือเรามีคุณค่าในสายพระเนตรของพระองค์ ดังนั้นจึงไม่มีใครควรถูกกระทำในสิ่งผิดหรือถูกกดขี่ หรือได้รับการปฏิบัติอย่างอยุติธรรม หรือเอาวัดเอาเปรียบ เป็นที่ชัดเจนว่าการประกาศในช่วงสุดท้ายของกาลเวลา ทูตสวรรค์ได้เรียกให้คนทั้งปวงรับเอาพระกิตติคุณแห่งการไถ่ให้รอด ซึ่งจะถูกนำกลับไปสู่สภาพดั้งเดิมที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เกิดขึ้นกับเผ่าพันธุ์มนุษย์ผู้ล้มลงในความบาป ฉะนั้นแม้เราอยู่ระหว่างช่วงเวลาแห่งความขัดแย้งระหว่าง “การนมัสการแท้” และ “การนมัสการเท็จ” และการกดขี่ข่มเหง (ดู วิวรณ์ 14:8-12) พระเจ้าจะทรงมีบุคคลที่จะยืนหยัดสำหรับสิ่งที่ถูกต้อง เพื่อพระบัญญัติของพระเจ้า และเพื่อความเชื่อของพระเยซู แม้พวกเขาจะอยู่ท่ามกลางความชั่วร้ายแรงที่สุด

เราหาวิธีรับใช้คนที่ต้องการความช่วยเหลือ และแบ่งปันข่าว
ทูตสวรรค์สามองค์แก่พวกเขาอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ในบท “พระเจ้าทรงอยู่กับเรา” หน้า 19-26, ผู้ฟังปรารภนาแห่งปวงชน; ในบท “ได้รับการช่วยให้รอดเพื่อที่จะรับใช้” หน้า 95-107, มหัทศจรรย์แห่งการรักษา

“พระเจ้าทรงอ้างสิทธิ์ว่าทั้งแผ่นดินโลกเป็นไร่อุ่นของพระองค์ แม้ว่าปัจจุบันจะอยู่ในมือของผู้บุกรุกแต่เจ้าของตัวจริงคือพระเจ้า โดยการไถ่ซึ่งไม่น้อยกว่าที่ได้ทรงสร้างไว้ โลกจึงเป็นของพระองค์ เพราะโลกนี้ถูกช่วงชิงไป พระเยซูจึงทรงถวายพระองค์เป็นค่าไถ่ *“พระเจ้าทรงรักโลก จึงได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์” ยอห์น 3:16* และโดยของประทานหนึ่งเดียว ผู้ได้รับของประทานแล้วจึงส่งต่อให้กับเพื่อนมนุษย์คนอื่นๆ โลกนี้ได้รับพระพรจากพระเจ้าเป็นประจำทุกวัน ทุกหยาดหยดของน้ำฝน ทุกลำแสงจากดวงอาทิตย์ที่ส่องลงมายังเชื้อชาติที่ไม่รู้จักการขอบพระคุณ ใบไม้ทุกใบ ดอกไม้ทุกดอก และผลไม้ทุกผล เป็นพยานให้มองเห็นความมอดกลั่นอดทนและความรักยิ่งใหญ่ของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *อุทาหรณ์สอนชีวิต*, หน้า 306, 302)

“จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์” (กาลาเทีย 3:28; เอเฟซัส 2:13)

“ไม่ว่าเราจะมี ความแตกต่างกันในเรื่องความเชื่อทางศาสนา เสียขี้เรียกร้องจากมนุษย์ผู้กำลังได้รับความทุกข์เดือดร้อนจะต้องได้ยิน และได้รับการตอบสนอง...

“รอบๆ ตัวเราทุกทิศทางมีคนยากจน มีดวงวิญญาณที่เหน็ดเหนื่อย และต้องการถ้อยคำแห่งความเห็นอกเห็นใจและได้รับการช่วยเหลือ มีหญิงม่ายอยู่จำนวนมากที่ต้องการความเมตตาการุณา และได้รับการช่วยเหลือ มีลูกกำพร้า ที่จำนวนหนึ่งสาวกของพระคริสต์ห้ามไม่ให้เข้ามาบรรพชนพระคริสต์ บ่อยครั้งผู้คนในสังคมเดินผ่านผู้คนเหล่านี้ไปโดยไม่ให้การเหลียวแลแต่อย่างใด พวกเขาอาจสวมเสื้อผ้าเก่า และอาจเดินแก้งก้าง และไร้เสน่ห์น่าดึงดูดใดๆ กระนั้นพวกเขาเป็นสมบัติของพระเจ้า เพราะพวกเขาได้ถูกซื้อเข้ามาด้วยราคาแพงยิ่ง และพวกเขามีคุณค่าในสายพระเนตรของพระองค์เหมือนกับเรา พวกเขาเป็นสมาชิกแห่งครอบครัวใหญ่ของพระเจ้า และเป็นคริสเตียน ซึ่งเป็นผู้อุปถัมภ์ และรับผิดชอบในทรัพย์สินของพระเจ้า” (เอลเลน จี. ไวท์, *อุทาหรณ์สอนชีวิต*, หน้า 386, 387)

บทสรุป

ความรักของพระเจ้าได้สำแดงออกมาในแผนการแห่งความรอด ซึ่งเป็นกฎหมายแห่งชีวิต และการถวายบูชาไถ่บาปของพระเยซู พระองค์จึงสามารถประทานการอภัยบาป ประทานชีวิต และความหวังให้แก่มนุษย์ได้ ในฐานะที่เราเป็นผู้รับพระคุณดังกล่าวนี้ เราแสวงหาทางจะแบ่งปันสิ่งนี้กับคนอื่น ๆ ไม่ใช่เพื่อเราจะได้รางวัลเป็นชีวิตนิรันดร์ แต่เพราะเราได้ถูกสร้างใหม่แล้ว และได้ถูกสร้างใหม่อีกเพื่อให้ทำเช่นนั้น ดังนั้นพระกิตติคุณได้เปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ และขับเคลื่อนเราให้ช่วยเหลือคนที่ต้องการความช่วยเหลือมากที่สุด

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ในการแสวงหาทางที่จะประกอบภารดี และให้การช่วยเหลือคนอื่น เราสามารถจะต่อต้านการทดลองให้คิดว่า สิ่งนี้จะช่วยให้เราได้รับ “คุณความดี” (merit) ที่พระเจ้าจะทรงรับรู้ได้อย่างไร
2. คริสตจักรแห่งชุมชนของคุณ ไม่มี “การแบ่งแยกแตกต่าง” แต่ทุกคนเป็นหนึ่งในพระคริสต์ คริสตจักรจะเป็นเช่นว่ามากขึ้นได้อย่างไร คริสตจักร (หรือโบสถ์ท้องถิ่นของคุณ) ครอบคลุมคน (inclusive) อื่น ๆ ทั้งหมดได้อย่างไร
3. เราจะพบกับความสมดุลในการประกอบภารดีสำหรับผู้ที่ต้องการ โดยไม่มีเหตุผลอื่นมากไปกว่าพวกเขาต้องการความช่วยเหลือจริง ๆ ขณะในเวลาเดียวกันเรายังทำการเอื้อมไปยังพวกเขาด้วยความจริงแห่งพระกิตติคุณด้วย เราสามารถเรียนรู้ที่จะทำทั้งสองอย่างอย่างไร และเหตุใดจึงเป็นการดีกว่าเสมอที่จะทำทั้งสองอย่างดังกล่าว

บทที่ 11

การดำรงชีวิตด้วยความหวังของการเสด็จมา

Living the Advent Hope

วันที่ 7 – 13 กันยายน 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ลูกา 18:1-8; มัทธิว บทที่ 24-25; 1 โครินธ์ 15:12-19;

ปัญญาจารย์ 8:14; 12:13, 14; วิวรณห์ 21:1-5; 22:1-5

ข้อควรจำ

“ฉะนั้นพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงมั่นคงอยู่ อย่าหวั่นไหว จงทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา ท่านทั้งหลายพึงรู้ว่า ในองค์พระผู้เป็นเจ้า การตรากตรำของท่านจะไม่ไร้ประโยชน์” (1 โครินธ์ 15:58)

พระเยซูทรงประกาศอาณาจักรของพระเจ้าเป็นความจริงในปัจจุบัน เราสามารถเป็นส่วนหนึ่งในวันนี้ พระองค์ทรงส่งอัครทูต และเหล่าสาวกทำการประกาศข่าวเดียวกัน และทรงมีพระราชโองการ (enact) ให้ทำการเทศนาสั่งสอนเรื่องอาณาจักรของพระองค์ และ “จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย จงทำให้คนตายแล้วเป็นขึ้น จงทำให้คนโรคเรื้อนหายสะอาด และจงขับผีออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ ก็จงให้เปล่าๆ” (ดู มัทธิว 10:5-8)

แต่พระเยซูทรงชัดเจนเช่นกันว่า อาณาจักรของพระองค์แตกต่างจากอาณาจักรอื่นๆ ว่า “ราชอาณาจักรของเราไม่ได้เป็นของโลกนี้” ยอห์น 18:36 และอาณาจักรของเราจะมาเต็มที่ในวันข้างหน้า โดยการจุติมาบังเกิด (incarnation) ของพระองค์ การดำเนินพันธกิจการรับใช้ (ministry) ของพระองค์ การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นพระชนม์ อาณาจักรของพระองค์ได้ถูก

ตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการ (inaugurated) แต่พระเยซูทรงมองไปยังวันข้างหน้า ที่อาณาจักรของพระองค์จะเข้ามาแทนอาณาจักรของโลกนี้อย่างเต็มพื้นที่ และการครองราชย์ของพระเจ้าจะถูกทำให้เสร็จสมบูรณ์

คำจำกัดความของคำว่า “แอ็ดเวนตีส” คือ “ผู้รอคอยการเสด็จกลับมา” และอาณาจักรของพระองค์จะตั้งขึ้น เป็นประชากรแห่งความหวัง แต่ความหวังนี้ไม่เฉพาะโลกใหม่ในอนาคต ขณะความหวังทำให้เรามองไปยังอนาคต ความหวังเปลี่ยนแปลงสิ่งที่เป็นปัจจุบันเดี๋ยวนี้ และด้วยความหวังดังกล่าว เราดำรงอยู่ในปัจจุบัน ขณะเดียวกันเราคาดหวังในอนาคต และเราเริ่มทำงานเพื่อให้เกิดความแตกต่างเวลานี้ ในลักษณะที่เหมาะสมกับที่เราคาดหวังว่าโลกในวันหนึ่งจะเป็นเช่นนั้น

วันอาทิตย์

“โอ พระองค์ อิกนานเท่าใด”

“How Long, O Lord ?”

ตลอดในเรื่องพระคัมภีร์ มีการทรงเรียกรวมจากพระเจ้าซ้ำหลายครั้ง ทรงเรียกผู้คนโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เหล่าผู้มีประสบการณ์การเป็นทาส ผู้ถูกเนรเทศ ผู้ถูกการกดขี่ เหล่าคนยากจน หรือเหล่าคนที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม หรือผู้ประสบโศกนาฏกรรม บางครั้งพระเจ้าทรงเข้าแทรกแซง อย่างเหล่าทาสในอียิปต์ ชนอิสราเอลในอาณาจักรบาบิโลน และหลายครั้งพวกเขาร้องเรียกพระเจ้าให้ทรงมองดู และรับฟังความทุกข์ยากลำบากของพวกเขา ขอทรงแก้ไขจากสิ่งผิดให้เป็นถูก และพระคัมภีร์เสนอตัวอย่างปฏิบัติการสำคัญของพระเจ้า ที่ทรงให้การช่วยให้รอด และช่วยไถ่ประชากรของพระเจ้าให้กลับสู่สภาพเดิม ในบางคราวพระเจ้าแม้แต่ทำการแก้แค้นศัตรู และผู้กดขี่ข่มเหงพวกเขา

แต่การช่วยให้รอดพ้นเหล่านี้ปกติจะเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ของชีวิต ผู้เผยพระวจนะหลายคนต่างชี้ต่อเนื่องไปยังการแทรกแซงครั้งสุดท้าย เมื่อพระเจ้าจะทำลายจุดสิ้นสุดของความชั่วร้ายลง และยกผู้ที่ถูกเหยียบย่ำขึ้น ในเวลาเดียวกัน ผู้เผยพระวจนะเหล่านี้ได้พากันร้องขอพระเมตตาจากพระเจ้าต่อเนื่องว่า “อิกนานเท่าใด โอพระผู้เป็นเจ้า” แม้แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ทูลถามพระเจ้าถึงชนอิสราเอลว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์จอมทัพ อีกนานเท่าใด พระองค์จะไม่ทรงเมตตากรุงเยรูซาเล็ม และเมืองอื่นๆ แห่งยูดาห์ ซึ่งพระองค์ได้กริ้วมา 70 ปีแล้วหรือ พระเจ้าข้า” (เศคาริยาห์ 1:12)

พระธรรมสดุดีเต็มไปด้วยเรื่องโศกเศร้า (laments) เกี่ยวกับคนชั่วร้าย ได้รับความรุ่งเรืองและประสบโชคดี ขณะที่คนยากจน คนชอบธรรมถูกทำร้าย หรือถูกใช้ในการหาประโยชน์ ผู้เขียนพระธรรมสดุดีบันทึกการร้องทุกข์ต่อพระเจ้าข้าหลายครั้ง ขอพระองค์ทรงเข้าแทรกแซง แม้จะรู้ว่าโลกปัจจุบันไม่อยู่ในระบบระเบียบตามที่พระเจ้าได้สร้างไว้ หรือเป็นไปตามที่ทรงประสงค์ จึงมีเสียงร้องทุกข์จากเหล่าผู้เผยพระวจนะ และผู้ถูกกดขี่ว่า “โออีกนานเท่าใด องค์พระผู้เป็นเจ้า” (ดู ตัวอย่าง สดุดี 94:3-7)

ในความรู้สึก ความยุติธรรม เป็นสิ่งยากที่จะอดกลั้น ท่ามกลางเหล่าผู้เชื่อในความเที่ยงธรรมของพระเจ้าผู้ทรงปรารถนาให้ประชากรทั้งหมดได้รับความยุติธรรม ประชากรของพระเจ้าจะมีความรู้สึกไม่อดกลั้น เมื่อเผชิญกับความบาปในโลก และดูเหมือนพระเจ้าไม่ทรงจัดการ นี่เป็นสาเหตุที่มาของความไม่อดกลั้น และบางครั้งผู้เผยพระวจนะก็ตั้งคำถามด้วยน้ำเสียงไม่น่าฟังเอากับพระเจ้าว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพระองค์จะร้องทุกข์ นานสักเท่าใด หรือข้าพระองค์จะร้องทูลพระองค์ว่า “ทารุณ พระเจ้าข้า” และพระองค์ไม่ทรงช่วยหรือ” (ฮาบากุก 1:2)

เสียงร้องทุกข์ในลักษณะเดียวกันที่บันทึกในพระคัมภีร์ใหม่ว่า “เรารู้ อยู่ว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดนั้น ก็กำลังคร่ำครวญด้วยกัน และเจ็บปวดแบบหญิงคลอดลูกมาจนทุกวันนี้” (โรม 8:22 อ่านข้อ 19-21 ด้วย) ในพระธรรมวิวรณ์ข้อหนึ่งกล่าวว่า “เขาทั้งหลายร้องเสียงดังว่า “ข้าแต่องค์เจ้านาย ผู้บริสุทธิ์ และสัตย์จริง อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะทรงพิพากษา และแก้แค้นต่อคนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลกซึ่งหลังเลือดของเรา” (วิวรณ์ 6:10) นี่เป็นเสียงร้องของเหล่าผู้สละชีวิต (martyred) เพราะความเชื่อในพระเจ้า ซึ่งเป็นเสียงร้องอย่างเดียวกันของผู้ที่ถูกกดขี่ และถูกข่มเหงเพราะความชอบธรรม

อ่านพระธรรมลูกา 18:1-8 พระเยซูคริสต์สอนอะไรเกี่ยวกับ การตอบสนองของพระเจ้าต่อเสียงร้องทุกข์ทวนซ้ำ และในคำอธิษฐานจากประชากรของพระองค์ เพื่อขอพระองค์ทรงทำการแก้แค้นแทนพวกเขา สิ่งนี้เชื่อมโยงกับความต้องการสำหรับความเชื่ออย่างไร

วันจันทร์

ความหวังที่แน่นอน

A Certain Kind of Hope

บ่อยครั้งศาสนาได้รับการวิพากษ์วิจารณ์สำหรับความโน้มเอียงที่จะชักนำเหล่าผู้เชื่อจากการดำรงชีวิตในโลกปัจจุบันนี้เพื่อไปสู่ชีวิตที่ดีกว่าหลังความตาย (afterlife) จากชีวิตนี้ คำวิจารณ์นั้นคือการมุ่งสู่ (focus) อีกอาณาจักรหนึ่ง (another realm) กลายเป็นรูปแบบของ “ลัทธิการปลีกตัวเพื่อการชำระให้ศักดิ์สิทธิ์” (sanctified escapism) ซึ่งทำให้ผู้เชื่อมีประโยชน์น้อยแก่โลกและสังคม ในบางครั้งผู้คนเหล่านี้ปล่อยตัวเองให้เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ ซ้ำบางครั้งแม้แต่ปลุกฝัง ด้วยการเทศนาสั่งสอน และปฏิบัติตนด้วยท่าที่ต่างๆ เหล่านี้

และเช่นกัน เรามีตัวอย่างอันน่ากลัวของเหล่าผู้อยู่ในอำนาจสั่งคนยากจน และคนอยู่ใต้บังคับให้เพียงรับเอาความทุกข์ โศกเศร้า “sad lot” แม้จะมีมากมายเดี๋ยวนี้ แต่เมื่อพระเยซูเสด็จมา สิ่งทั้งหมดจะถูกทำให้ถูกต้องชอบธรรม

ถูกแล้ว โลกของเราได้ล้มลงในความบาป แตกหักออกเป็นเสี่ยงๆ เป็นสถานที่ทุกข์โศกนานา จึงไม่เป็นการผิดในการที่เราจะเฝ้าคอยเวลาที่พระเจ้าจะทรงสร้างโลกขึ้นใหม่ ถึงตอนนั้นพระองค์จะนำจุดสิ้นสุดของความอยุติธรรม ความเจ็บปวด และความเศร้าโศกให้หมดสิ้นไป และพระองค์จะทรงบันดาลให้ความเป็นระเบียบเรียบร้อยให้เข้าแทนที่ด้วยความรุ่งเรืองสมกับเป็นอาณาจักรแห่งความชอบธรรม จะว่าไปหากปราศจากซึ่งความหวัง และไร้ซึ่งพระสัญญาของพระเจ้า ตามความเป็นจริงแล้วเราไม่มีสิ่งใดเหลืออยู่เลย

ในคำเทศนาเรื่องวาระสุดท้ายของโลก (ดูมัทธิว บทที่ 24 และ 25) ในครั้งแรกของคำปราศรัย ทรงเอ่ยถึงรายละเอียดในความจำเป็นสำหรับการหนี แม้แต่ถึงจุดของการพูดว่า “ถ้าไม่ได้ทรงให้วันเหล่านั้นแน่นอนสิ้นเข้าจะไม่มีมนุษย์

รอดได้เลย” (มัทธิว 24:22) แต่นี่เป็นคำอธิบายการกล่าวอาร์มภพของพระองค์มากกว่า ความสำคัญของพระสัญญาเหล่านี้ของพระเจ้า การที่จะมุ่งไปที่คำว่า “หนีไป” (escape) เป็นลักษณะความหวังของคริสเตียนในอนาคต ถือว่าเป็นข้อ “ผิดพลาด” ในบางจุดของความหมายลึกซึ้งกว่าที่พระเยซูทรงนำเสนอ

อ่านพระธรรมมัทธิว บทที่ 24, 25 อะไรคือจุดสำคัญที่สุดจากการอ่านเรื่องเทศนาของคุณ คุณจะสรุปคำสอนของพระเยซู เรื่องที่ว่าเราดำเนินชีวิตอย่างไร ขณะที่เรากำลังรอการเสด็จกลับมาของพระองค์อย่างไร

สิ่งที่เราเชื่อเกี่ยวกับอนาคตมีความเชื่อมโยงสำคัญกับการดำเนินชีวิตของเดี๋ยวนี้อย่างไร เราวางใจในพระสัญญาเกี่ยวกับอนาคตของโลกที่พระองค์ตรัสเข้มแข็งเพียงใด สิ่งนี้ควรทำปฏิกิริยา (catalyst) เพื่อให้เกิดการหนุนใจอย่างทรงพลัง เป็นการจุดประกายสำหรับการดำรงชีวิตที่เต็มเต็ม และลึกซึ้งซึ่งทำให้คนอื่นๆ มองเห็นความแตกต่างในชีวิตของเรา

ความหวังในการเสด็จกลับมา และพระสัญญาของพระเยซูส่ง “ผล” (impact) ต่อการดำเนินชีวิตของคุณในเวลาอย่างไร โดยเฉพาะใน “บริบท” ของการช่วยเหลือผู้มีความต้องการอย่างไร

วันอังคาร

ความหวังในการฟื้นคืนชีพ

Resurrection Hope

ความหวังในการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูไม่เพียงเป็นการมองไปข้างหน้าด้วยอนาคตสดใส สำหรับคริสเตียนยุคแรกเริ่ม การฟื้นพระชนม์ด้วยตัวตนจริงของพระเยซู ทำให้พระสัญญาเรื่องการเสด็จกลับมาของพระองค์มีน้ำหนักแท้จริง ถ้าพระองค์สามารถฟื้นพระชนม์จากความตายได้ ซึ่งพวกเขาได้เป็นพยานด้วยตัวพวกเขาเอง เป็นที่แน่นอนว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อทำให้โครงการของพระองค์สมบูรณ์แบบ เพื่อขจัดความบาป และผลของความบาปออกไป และจะทรงสร้างโลกนี้ขึ้นใหม่ (ดู 1 โครินธ์ 15:22, 23)

สำหรับอัครทูตเปาโล “การฟื้นพระชนม์” ถือเป็นกุญแจสำคัญของความหวังเรื่องการเสด็จกลับมา ท่านเตรียมพร้อมจะ “ปักหมุด” สิ่งที่เหลือเชื่อทุกสิ่งที่ท่านเทศนาสั่งสอน ท่านถือว่าเรื่องการฟื้นพระชนม์ เป็นจุดมงกุฏของการอัศจรรย์ทั้งหมดของพระเยซู ท่านกล่าวว่า “ถ้าพระคริสต์ไม่ได้ถูกทำให้เป็นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์” (1 โครินธ์ 15:17) คิดเกี่ยวกับถ้อยคำของท่านตรงนี้ ว่าการฟื้นพระชนม์ของพระคริสต์มีความสำคัญมากเพียงใด เพราะเป็นสิ่งที่มวลที่เราหวังใจไว้

อ่าน 1 โครินธ์ 15:12-19 คุณจะอธิบายให้ผู้สนใจที่ยังไม่เชื่อว่าเหตุใดความจริงเรื่องการฟื้นพระชนม์มีความสำคัญยิ่ง (pivotal) สำหรับความหวังของคริสเตียนอย่างไร

การได้เป็นพยานเรื่องการฟื้นพระชนม์ของพระเยซูได้เปลี่ยนแปลงเหล่าอัครทูต และสาวกรุ่นแรก ดังที่เราได้เห็น ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้ทรงส่งพวกเขาออกไปประกาศพระกิตติคุณ และตั้ง (enact) อาณาจักรของพระเจ้า (มัทธิว 10:5-8) แต่การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ได้ทำให้ความกล้าหาญ และความหวังของพวกเขาถูกทุบแตกละเอียด และพระบัญชาต่อมา (ดู มัทธิว 28:18-20) ทรงประทานให้โดยพระเยซูหลังจากที่พระองค์ทรงฟื้นพระชนม์ และทรงประทานอำนาจให้โดยการหลั่งลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ดู กิจการฯ 2:1-4) เท่ากับเป็นการจัดพวกเขาให้เดินไปบนเส้นทางเพื่อการเปลี่ยนแปลงและการดำเนินชีวิตเพื่อเป็นพยานแห่งอาณาจักรพระคริสต์ที่ได้ทรงสถาปนาขึ้นแล้ว

เมื่อเป็นอิสระจากอำนาจ และความกลัวเรื่องความตาย เหล่าผู้เชื่อยุคแรกเริ่มดำเนินชีวิต และทำการแบ่งปันอย่างกล้าหาญในนามของพระเยซู (ดู ตัวอย่าง 1 โครินธ์ 15:30, 31) พญามารที่นำความตายมาสู่โลกเป็นพญามารเดียวกันกับที่นำความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมาน ความอยุติธรรม ความยากจน และการกดขี่ข่มเหงในทุกรูปแบบมาให้กับมนุษย์ กระนั้นเพราะพระเยซูทรงประสพชัยชนะเหนือความตาย ความตายและผลกระทบทั้งหมดเหล่านี้จะต้องมาถึงจุดสิ้นสุดในวันหนึ่ง “ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะถูกทำลายคือความตาย” (1 โครินธ์ 15:26)

ในตอนสิ้นสุด ไม่ว่าเราได้ช่วยนำใครมาหาพระเจ้าในตอนนั้น ในที่สุดพวกเขาก็ตายในวันหนึ่งข้างหน้าความจริงอันสาหัสกระด้าง (harsh) นี้สอนเราเกี่ยวกับว่า เป็นสิ่งสำคัญจะให้คนอื่น ๆ รับผิดชอบต่อความหวังที่พวกเขาสามารถพบได้ในความตาย และการฟื้นพระชนม์ของพระเยซูอย่างไร

พุธ **ความหวังในการพิพากษา**
Judgment Hope

อ่านพระธรรมปัญญาจารย์ 8:14 ในทางใดที่คุณมองเห็น “หมุด” (stark) และอำนาจแท้จริงของสิ่งที่ได้ถูกเขียนไว้ตรงนี้

การที่ผู้คนได้รับความทุกข์ยากลำบาก ได้รับความกดขี่ และประสบกับความเศร้าสลดใจ เป็นเรื่องยากที่จะแบกรับไหวด้วยพลังกำลังของตน ยิ่งเมื่อได้รับบาดเจ็บ หรือถูกสบประมาทจะเป็นการยากกว่าอีก โดยเฉพาะได้รับมาอย่างไม่ทราบสาเหตุ หรือหาสาเหตุไม่พบ ความเป็นไปได้ที่ความเศร้าโศกที่เป็นมาอย่างไร้สาเหตุ จะหนักหน่วงกว่าภาระแรกที่มี โลกที่ปราศจากบันทึก หรือความยุติธรรมสุดท้าย คือความโหดร้ายสุดท้ายที่น่าหัวเราะ ไม่สงสัยเลยว่าเหล่านักเขียนผู้ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า (atheist) เขียนในศตวรรษที่ยี่สิบมีความโหม้นสนใจเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาเชื่อว่า “น่าหัวเราะ” (absurdity) ในสภาพความเป็นไปของมนุษย์ ไร้ความหวังหาความยุติธรรมไม่พบ ไร้ความหวังสำหรับการพิพากษา ไร้ความหวังจะทำให้สิ่งทั้งปวงถูกต้อง ชาวโลกต่างมีชีวิตอยู่ในโลกที่ไร้สาระจริงๆ

แต่เสียงเรียกร้องของ ปัญญาจารย์ 8:4 ไม่ใช่ตอนจบของเรื่อง ในตอนจบของถ้อยคำโต้แย้งของท่าน กษัตริย์ซาโลมอนหันกลับทันที ในท่ามกลางความโศกเศร้าเกี่ยวกับสิ่งที่ไร้ความหมาย ท่านกล่าวในสิ่งที่ขาดเสียไม่ได้ว่า: จงหยุดฟังสักหนึ่งนาที พระเจ้าจะทรงพิพากษาโลก เพราะฉะนั้น ไม่ใช่ทุกสิ่งจะไร้ความหมาย ที่จริงแล้ว แม้ปัจจุบันนี้ทุกสิ่ง และทุกคนมีความหมาย

อ่านพระธรรมปัญญาจารย์ 12:13, 14 ข้อพระคัมภีร์นี้บอกเราถึงสิ่งที่สำคัญกว่าทั้งปวงในโลกนี้อย่างไร

ความหวังแห่งการพิพากษาลงมายังคนที่เชื่อเกี่ยวกับ “แกน” (core) ธรรมชาติของพระเจ้า ในชีวิต และโลกที่เราอาศัยอยู่ ดังที่เราได้เห็น พระคัมภีร์ยืนยันว่าเราอาศัยอยู่ในโลกที่พระเจ้าทรงสร้างและทรงรัก แต่โลกได้หลงผิดไป และซึ่งพระเจ้าทรงกำลังทำการตามแผนของพระองค์สำหรับการสร้างขึ้นใหม่ทั้งหมดผ่านพระชนม์ชีพ และการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู การพิพากษาของพระเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของลูกกัญแจแห่งการจัดตั้งโลกของเราให้ถูกต้อง สำหรับเหล่าผู้กำลังได้รับจุดจบในความผิดมากมายของโลก คือเหล่าผู้ทำให้คนไม่เห็นความสำคัญ ผู้กดขี่ที่โหดร้าย และผู้หาประโยชน์ในทางผิด ซึ่งแน่นอนพระสัญญาแห่งการพิพากษาคือว่าเป็นข่าวดี

นี่หมายถึงอะไรสำหรับคุณ ที่ได้ทราบว่า วันหนึ่ง และในวิธีที่คุณไม่อาจจินตนาการได้ ความยุติธรรมที่ผู้คนเฝ้ารอมานานในที่สุดได้มาถึงคุณสามารถดึงเอาความหวังจากพระสัญญานี้ได้ได้อย่างไร

วันพฤหัสบดี ไม่มีน้ำตา หรือการเจ็บปวด

No More Tears or Pain

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 21:1-5, 22:1-5 และใช้เวลาสักครู่ใหญ่พยายามจินตนาการ ชีวิตจะเป็นฉันใดตามที่ได้พรรณนาไว้ตรงนี้ เหตุใดจึงเป็นสิ่งที่ยากจะจินตนาถึงชีวิตที่ปราศจากความบาป ความตาย ความเจ็บปวด และน้ำตา

พระคัมภีร์กล่าวพรรณนาชีวิตของเราหลังความบาป อย่างปราศจากข้อสงสัย เป็นที่น่าประหลาดใจและน่าสรรเสริญ ไม่สงสัย แทบจะไม่ใช่ตัวตนของสิ่งที่กำลังรอเราอยู่ แม้ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ คำพรรณนา แทบทั้งหมดมีมากเกี่ยวกับสิ่งใดบ้างจะไม่อยู่ที่นั่น พอๆ กับสิ่งที่มีอยู่ เมื่อโลกนี้ทั้งหมดเท่าที่เราได้เรียนรู้มา เป็นเรื่องยากที่จะจินตนาการถึงชีวิตที่ปราศจากความเจ็บปวด และความทุกข์ลำบาก ความตาย และความกลัว ความยุติธรรม และความยากจน

ไม่เพียงสิ่งเหล่านี้ที่จะไม่มีในสวรรค์ หากแต่ “พระเจ้าจะทรงเซ็ดน้ำตาทุก ๆ หยดจากตาของเขาทั้งหลาย และความตายจะไม่มีอีกต่อไป ความโศกเศร้า การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นผ่านไปแล้ว” (วิวรณ์ 21:4) ในบริบทของเหล่าผู้ได้รับการช่วยให้รอด พระเจ้าทรงพระเมตตาการุณาสำหรับเหล่าผู้ได้รับความทุกข์ยากลำบากมาตลอดประวัติศาสตร์ของมนุษย์ได้มาถึงจุดสุดยอดในประโยคเดียว ไม่เพียงพระคริสต์ทรงนำจุดสิ้นสุดมาให้กับความทุกข์ลำบากของพวกเขา แต่พระองค์ทรงเซ็ดน้ำตาออกจากดวงตาของพวกเขาทั้งหลาย

มนุษย์ทั่วไปถูกทรมาน และทำให้หวาดกลัวโดยชีวิตแห่งความบาป และโลกเต็มไปด้วยความไม่ยุติธรรมหลายเรื่องราวทำให้โศกเศร้า เราสามารถมองเห็นพระธรรมวิวรณ์ซึ่งบอกเป็นนัยถึงขั้นตอนของการเยียวยาสำหรับเราทั้งหมด ผู้ได้กลายเป็นเหยื่อของความบาปในหลายลักษณะ พระธรรมวิวรณ์พรรณนาถึงต้นไม้แห่งชีวิต อัครทูตยอห์นกล่าวว่า “และใบของต้นไม้ชิ้นนี้ใช้สำหรับรักษาโรคของบรรดาประชาชาติ” (วิวรณ์ 22:2) อีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นความเข้าใจ ความเมตตาการุณา ว่าอะไรหมายถึงความเป็นมนุษย์พวกเรามีความรู้สึก มีประสบการณ์ สามารถเป็นพยาน และเข้ามามีส่วนร่วมในความชั่วร้ายของโลกนี้ แผนการของพระองค์คือที่จะทรงสร้างโลกของเราขึ้นมาใหม่ อันรวมไปถึงการช่วยให้ถ่อน และการเยียวยาเราแต่ละคน

จนกว่าจะถึงเวลานั้น เราแสวงหาสุดกำลังเท่าที่เราสามารถทำได้ในพระคริสต์ที่จะทำการในส่วนของเราแม้จะเดินสะดุด และส่วนของเราจะเล็กมากเท่าที่จะเล็กได้ ที่จะให้การรับใช้ผู้คนอยู่รอบตัวเรา ผู้ต้องการให้เราช่วย และเราจำเป็นต้องนำเสนอไม่ว่าจะเป็นถ้อยคำแห่งความกรุณา อาหารจานอุ่น การช่วยด้านการแพทย์ หรือด้านทันตกรรม ด้านเสื้อผ้า ด้านให้คำปรึกษา แนะนำ ไม่ว่าจะเป็นการทำสิ่งใดที่เราสามารถทำได้ เราควรลงมือทำด้วยความกรุณา ด้วยการทอดทิ้งตัวตน (self-abnegating) ไป ด้วยการปฏิเสธตนเอง ด้วยการเสียสละส่วนตัว และด้วยความรักในรูปแบบที่พระเยซูทรงสำแดงออกเมื่อพระองค์อยู่บนโลกใบนี้

แน่นอน โลกกำลังจะเลวร้ายลงทุกขณะ และทุกขณะ แม้ว่าเราจะใช้ความพยายามอย่างหนัก พระเยซูทรงทราบในเรื่องนี้ กระนั้นความจริงนี้ไม่ได้หยุดพระองค์จากพันธกิจการประกาศ และการรับใช้ประชาชน และก็ไม่ควรมีอุปสรรคใดมาหยุดเราจากการประกาศ และการรับใช้เช่นกัน

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. วัตส์ ในบท “ทรงเรียกเพื่อเข้าสู่มาตรฐานสูงส่งกว่า” หน้า 309-322, *กิจการของอัครทูต*; ในบท “ความเปลี่ยวร้างของโลก” หน้า 653-661, *สงครามแห่งประวัติศาสตร์*

“เมื่อพระสุรเสียงของพระเจ้าเรียกประชากรของพระองค์เข้าผู้ตกเป็นเชลย มีความตื่นตระหนกอันน่าหวาดหวั่นของเหล่าผู้สูญเสียความขัดแย้งยิ่งใหญ่ของชีวิต ขณะที่การภาคทัณฑ์ (probation) ยังคงเปิดให้ต่อไป แต่พวกเขาถูกซาตานทำให้ตามืดมัวด้วยการหลอกลวง และพวกเขาได้รับการพิสูจน์ว่าพวกเขาเดินบนเส้นทางแห่งความบาป เหล่าคนร่ำรวยหยิ่งในความมั่งคั่งของพวกเขา เพราะพวกเขาอยู่ในฐานะทางสังคมเหนือกว่าคนที่มีความมั่งคั่งน้อยกว่า แต่พวกเขาสะสมความมั่งคั่งจากการละเมิดบัญญัติของพระเจ้า พวกเขาได้ละเลยที่จะเลี้ยงอาหารคนที่หิวโหย ไม่ให้เสื้อผ้าแก่คนที่เปลือยเปล่า พวกเขาประกอบธุรกิจอย่างไม่เป็นธรรม ไร้ดวงใจแห่งความรักความกรุณา ... พวกเขาได้ขายดวงวิญญาณของตนเพื่อความร่ำรวยบนแผ่นดินโลก ต่างรู้สึกชื่นชมและเพลิดเพลินกับความร่ำรวยของตน โดยที่ไม่สนใจจะแสวงหาจะเป็นคนมั่งคั่งในแผ่นดินของพระเจ้า ผลลัพธ์คือ ชีวิตของพวกเขาล้มเหลว ในที่สุดความเพลิดเพลินกลายเป็นความขมขื่น (gall) ทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาทำให้พวกเขาเสื่อมทรามไป (corruption)” (เอลเลน จี. วัตส์, *สงครามแห่งประวัติศาสตร์* หน้า 654)

“สงครามต่อสู้ขั้วเคียงยิ่งใหญ่” (The Great Controversy) ได้ปิดฉากลง ความบาป และคนบาปจะไม่มีอีกตลอดไป ทั้งจักรวาลสะอาด ความปรองดองสอดประสาน และความชื่นชมยินดีสะท้อนเป็นดรุณกลั่นกระจายไป

ท้าวอาณาจักรอันไพศาลของพระเจ้า แสงสว่างแห่งความสงบสุขส่องทั่วทุกหน
ทุกแห่งในอาณาจักรอวกาศที่หาขอบเขตไม่ได้ สิ่งที่มีชีวิต และสิ่งที่ไม่มีชีวิต
อยู่ในความงามและความชื่นบานสมบูรณ์ ต่างประกาศว่า “พระเจ้าเป็นความ
รัก” (เอลเลน จี. ไวท์, สงครามแห่งประวัติศาสตร์, หน้า 678)

บทสรุป

พระเจ้าของเราจะไม่ปล่อยให้ความชั่วร้ายดำเนินต่อไปอย่างไม่รู้จบ
ความหวังยิ่งใหญ่ของพระคัมภีร์คือการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู
ผู้จะทรงนำ “กาลสิ้นสุด” ให้เกิดขึ้นกับความชั่วร้าย เพื่อพระองค์จะเยียวยา
ความอยุติธรรม และจะทรงสร้างโลกขึ้นมาใหม่ให้มีสภาพเหมือนที่โลกนี้เคย
เป็นมาก่อน เราได้สร้างความหวังนี้ในการฟื้นฟูพระชนม์ของพระเยซู ความ
หวังนี้กำลังเปลี่ยนแปลงเราในวันนี้ อีกทั้งให้การหนุนใจเราให้ทำการรับ
ใช้พระเจ้า และคนอื่นๆ ขณะที่เรากำลังรอสำหรับการเสด็จกลับมาของ
พระองค์

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อธิบายจากสิ่งที่คุณได้ศึกษาสัปดาห์นี้ ซึ่งเป็นการสาธิตให้เห็นว่าชีวิตในโลกเดี่ยวนั้น วัตถุประสงค์ต่าง ๆ เปรียบเทียบกับความเชื่อ บางคนถือว่าเราไม่ต้องเป็นกังวลกับชีวิตนี้ เพราะว่าพระเจ้าจะทรงทำลายโลกนี้ไปทั้งหมด และจะทรงสร้างโลกขึ้นใหม่อีกครั้ง เหตุใดเราจะต้องระมัดระวังดูแลด้วย... ขอเราอย่าได้ใช้ความจริงข้อนี้ และพระสัญญาที่เราจะมีชีวิตใหม่ ทำให้เราละเลย (neglect) เหล่าผู้มีความต้องการ (ยิ่งกว่านั้นในตอนสิ้นสุด พระเจ้าจะทรงทำทุกอย่างให้ถูกต้อง) ที่เลวร้ายกว่า เราสามารถมั่นใจได้อย่างไรว่าเราจะไม่กลายเป็นหนึ่งในเหล่าคนที่ใช้ความจริงข้อนี้เพื่อหาประโยชน์จากคนอื่น
2. คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เข้าใจคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ว่า เรายังคาดหวังความชั่วร้าย ความยากลำบาก ที่จะเพิ่มขึ้น ขณะที่เราเข้าใกล้วันที่พระเยซูจะเสด็จกลับมา เมื่อสิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้น บ่อยครั้งเราอ้าง มัทธิว บทที่ 24 เราจะมองดูความทุกข์โศกเศร้าเหล่านี้ในแสงสว่างของ มัทธิว บทที่ 25 อย่างไร

บทที่ 12

รักความเมตตา

To Love Mercy

วันที่ 14 - 20 กันยายน 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

มัทธิว 6:25-33; ยากอบ 1:5-8; 2:15, 16; อีสยาห์ 52:7;

1 ยอห์น 3:16-18; อีสยาห์ 58:1-10

ข้อควรจำ

“ความสว่างผุดขึ้นมาจากความมืด ให้คนที่เที่ยงธรรม เขาเป็นผู้มีพระคุณ มีความกรุณา และความชอบธรรม คนที่เมตตาคนอื่น และให้ยืมก็อยู่เย็นเป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินกิจการของเขาด้วยความยุติธรรม” (สดุดี 112:4, 5)

อย่างที่เราได้เห็นมาแล้ว พระคัมภีร์เต็มไปด้วยการพรรณนาถึงความรู้สึกเร่าร้อนจริงจังในเรื่องความหวังโยของพระเจ้า ซึ่งมีต่อคนยากจน และผู้ถูกกดขี่ พอๆ กับตอนที่พระเจ้าทรงเรียกประชากรของพระองค์ให้ทำงานเป็นตัวแทนพระองค์ ถึงแม้พระเจ้าจะทรงใส่พระทัยในประเด็นเหล่านี้ คำสั่งของพระคัมภีร์ในเรื่องนี้ได้บังเกิดผลเป็นพักๆ และประสบความสำเร็จสมจริงส่วนหนึ่ง แต่จะถูกทำให้เสร็จสมบูรณ์เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเท่านั้น ซึ่งปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติ (supernatural) จะเกิดตามมา

จนกระทั่งบัดนั้น ความชั่วร้ายจะยีนหยัดไม่ลดละในหลายรูปแบบ ซึ่งอิทธิพลของความดำมืดในด้านจิตวิญญาณจะเป็นตัวเติมเชื้อเพลิง มีทูตสวรรค์บริวาร และตัวซาตานเองหนุนอยู่หลังจาก บ่อยครั้งความชั่วร้ายนี้มองเห็นได้

ผ่านความยากจน และความรุนแรง การกดขี่ การทำให้คนเป็นทาสในรูปแบบใหม่ การแสวงหาประโยชน์จากคนอื่น ความเห็นแก่ตัว และความละโมภ ในโลกเช่นนี้เอง ชุมชนของเรา คริสตจักรต่างๆ ของเรา และครอบครัวของเรา จำเป็นต้องยืนหยัดต่อต้านสิ่งชั่วร้าย ไม่ว่าจะพบกับความยากลำบากเพียงใด หลายครั้งเราต้องทำเช่นนั้น ในการตอบสนองต่อความรัก และพระบัญญัติของพระเจ้า เราต้องดำเนินชีวิตการรับใช้ในแสงสว่างของพันธกิจการรับใช้ และการเสียสละตามรูปแบบของพระเยซู ผู้ทรงประทานฤทธิ์อำนาจ (empowered) ให้และทรงนำทางเราโดยการส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาอยู่กับเรา เราจะต้องมีความรัก ความกระตือรือร้นจริงใจ (compassionate) มีความคิดสร้างสรรค์ และความกล้าหาญในการแสวงหา “ความยุติธรรม และให้รักความเมตตา และดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้าของเจ้าด้วยความถ่อมใจ” (มีคาห์ 6:8)

วันอาทิตย์

อาณาจักรของพระเจ้ามาก่อน

Kingdom Priorities

ตามที่คุณเขียนพระคัมภีร์ใหม่ได้บันทึกคำสอนของพระเยซูไว้อย่างชัดเจน เหล่าผู้เลือกที่จะเป็นสมาชิกแห่งอาณาจักรของพระเจ้า ย่อมดำเนินชีวิตในรูปแบบแห่งคุณค่า และให้อันดับความสำคัญ (priorities) ก่อน-หลังแตกต่างกันไป จากชาวโลก

อ่านพระธรรมมัทธิว 6:25-33 อะไรคือ “การทำให้วางใจใหม่” (reassurance) ที่พวกเราได้รับในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ และ “การทำให้วางใจใหม่” นี้สร้าง “แรงกระทบ” (impact) ต่อการให้อันดับความสำคัญ ก่อนหลังของเราอย่างไร

พระเยซูทรงสอนว่า “ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ” (มัทธิว 6:25) สิ่งเหล่านี้สำคัญแน่นอน แต่เราต้องมองดูมันในแสงสว่างของอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งหมายถึงเราต้อง “จัดอันดับความสำคัญก่อนหลังใหม่” ในชีวิตจริงของเรา และแนวที่ปฏิบัติได้ เมื่อเราตระหนักถึงการทรงเรียกตลอดทั้งในพระคัมภีร์ให้ยกชู และเอาใจใส่คน

อื่นๆ การเรียกนี้ได้กลายเป็นหนึ่งในการจัดอันดับความสำคัญของเรา ขณะเรา แสวงหาวิธีจะติดตามรอยพระบาทของพระเยซู อุดมการณ์ในการเรียกนี้ควร ได้ช่วยเราให้มุ่งมองที่ตัวเราเองน้อยลง และมองคนอื่นๆ มากขึ้น

ความแตกต่างในชุดของการให้ความสำคัญก่อนหลังจะเปลี่ยนความสัมพันธ์ของเรา กับเหล่าผู้มีอำนาจเหนือเรา และเหนือผู้กดขี่ ขณะพระคัมภีร์ สอนว่าคริสเตียนควรให้การนับถือ และเชื่อฟังรัฐบาลของพวกเขาให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ (ดู ตัวอย่าง โรม 13:1-7) หนึ่งเราอาจมาถึงจุดที่เราจำเป็นต้อง ส่งเสียงสะท้อนของท่านเปโตรตอบว่า “เราจำเป็นต้องเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่า เชื่อฟังมนุษย์” (กิจการ 5:29) พระเยซูทรงนำหลักการสองอย่างนี้มาทำให้ สมดุลในคำตอบที่ทรงให้กับเหล่าผู้พยายามที่จะวางกับดัก (trick) พระองค์ ในคำถามที่ว่าชาวยิวควรเสียภาษีให้รัฐบาลโรมหรือไม่ พระองค์ทรงตอบว่า “เพราะฉะนั้น ของของซีซาร์จึงถวายแด่ซีซาร์ และของพระเจ้าจงถวายแด่ พระเจ้า” (มัทธิว 22:21)

เหล่าผู้อยู่ในอำนาจ ไม่ว่าจะอยู่แวดวงรัฐบาลหรืออื่นใด บ่อยครั้งใช้อำนาจบังคับ และรักษาไว้ซึ่งอำนาจด้วยการขู่เข็ญหรือบังคับ ดังที่เราได้เห็น ในชีวิตของพระคริสต์ การเป็นคนสัตย์ซื่อ ดำเนินชีวิตถูกต้องไม่ได้ช่วยให้ คนหนึ่ง ตกอยู่ในทุกสถานการณ์ด้วยการ “อยู่เฉยๆ ต่อการเผชิญหน้ากับความชั่วร้าย” ได้เสมอไป ยกตัวอย่างเช่น การต้องปฏิบัติต่อทาสที่หนีมาใน สมัยของ นางเอลเลน จี. ไวท์ ในเมื่อ “กฎหมายของมนุษย์ขัดแย้งกับพระ- วาจนะ และพระบัญญัติของพระเจ้า ไม่ว่าผลลัพธ์จะออกมาอย่างไร เราต้องยึด พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นหลัก “กฎหมายแห่งแผ่นดินของเรา กำหนดให้ มอบทาสที่หนีมาซ่อนตัวในบริเวณที่ดินของเราให้กับเจ้าของทาส (หรือ ตัวแทน) ที่ตามมาจับทาสกลับไป อย่างนี้เราจะไม่เชื่อฟัง แต่ก็ต้องเต็มใจรับ เอาผลลัพธ์ที่ตามมาที่เราละเมิดกฎหมายของรัฐ ในสายพระเนตรของพระเจ้า ทาสคือมนุษย์ ไม่ใช่ทรัพย์สินสมบัติของใคร พระเจ้าเป็นเจ้านายผู้สร้างมนุษย์ ขึ้นมา และทรงถือว่า ไม่ว่าไทหรือทาส ชายหรือหญิงต่างอยู่ใต้อาณัติของ พระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 1, หน้า 201, 202)

อะไรคือเส้นแบ่งระหว่างการเชื่อฟังผู้มีอำนาจและการยื่นหยัดเพื่อ
ความถูกต้องของผู้ที่ถูกผู้มีอำนาจกดขี่

วันจันทร์

การเห็นใจผู้อ่อนล้า

Compassion Fatigue

การต่อต้านในความเป็นไปได้ ของการปล่อยความตั้งใจดีของเราให้
รู้สึกท้อแท้โดย “ความยุ่งยากทั้งปวงในโลก” หลายคนในพวกเราอยากจะทำ
บางสิ่งมากขึ้นเพื่อให้เกิดความแตกต่างในชีวิตของผู้ประสบกับความทุกข์ยาก
มีลักษณะท่าทีและการกระทำหลายประการ ที่สามารถช่วยเรา ซึ่งทำให้เกิด
ความเป็นไปได้ที่จะตอบสนองต่อความต้องการของคนเหล่านี้

ความเห็นอกเห็นใจ (compassion) อย่างที่เราได้เห็นมา มีการ
ตระหนัก และมีการย้ำให้เห็น ด้วยความเจ็บปวดของเหล่าผู้ได้รับการทำให้
บาดเจ็บ ซึ่งนำไปสู่ปฏิบัติการขั้นแรก เราจำเป็นต้องเติบโตและรักษาระดับ
ความตื่นตัวต่อความทุกข์ยาก ทุกวันนี้ผู้คนพูดกันเกี่ยวกับ “ให้ความเห็นอก
เห็นใจผู้อ่อนล้า” แนวคิดคือเราทั้งหลายต้องพบกับความเสียใจ และความเศร้า
โศก ทำให้หลายคนรู้สึกท้อและเมื่อยล้า หลายสาเหตุทำให้เกิดผลกระทบด้าน
อารมณ์และพลังงาน หรือพลังกำลัง ขาดการสนับสนุนด้านการเงินอย่างเพียงพอ
พระเยซูทรงรับรู้ปัญหานี้ชัดเจนถึงความชั่วร้าย และความเจ็บปวดของผู้
อยู่แวดล้อมพระองค์ กระนั้นพระองค์ทรงเวทนาเห็นอกเห็นใจ ดังนั้นเราก็ควร
มีความรู้สึกเช่นนี้เหมือนกัน

การศึกษา (education) เพราะว่ามีหลายสถานการณ์ของความ
อยุติธรรม และความยากจนที่เป็นเรื่องมีความซับซ้อน การฟัง และการเรียนรู้
ในสิ่งที่เราสามารถทำได้เกี่ยวกับสถานการณ์เหล่านี้มีความสำคัญ มีตัวอย่าง
หลากหลายที่บุคคล ผู้มีความตั้งใจดีเป็นสาเหตุสร้างความเสียหายต่อชีวิตของ
บุคคลอื่น จากความพยายามที่จะช่วย ขณะนี้ไม่ใช่ข้อแก้ตัวสำหรับการไม่ทำ
อะไร (inaction) เราควรแสวงหาทางจะเข้าไปมีส่วนร่วม ในวิธีที่ได้รับรายงาน
และด้วยความคิดรอบคอบ

การอธิษฐาน (Prayer) เมื่อเรามองเห็นปัญหา ความคิดแรกของเรา
ก็คือ “มีวิธีใช้การได้อย่างไร” ซึ่ง พระคัมภีร์เตือนเราว่า “การอธิษฐานคือ

วิธีการที่ใช่ได้” เราสามารถสร้างความแตกต่างในชีวิตของคนยากจน และคนที่ถูกกดขี่ โดยการอธิษฐานเพื่อพวกเขา และเพื่อพวกที่มีอำนาจเหนือพวกเขา (ดู 1 ทิโมธี 2:1, 2) เช่นกัน ขณะที่เราแสวงหาการทรงนำของพระเจ้า เราสามารถจะเสนอให้การตอบสนองได้ดีที่สุดต่อไปอย่างไร (ดู สุภาพิธา 2:7, 8)

ความคาดหวังต่าง ๆ (expectations) ส่วนประกอบสำคัญในการทำงานเพื่อการบรรเทาความทุกข์ยากลำบากคือการมีความคาดหวังที่เหมาะสม โดยพิจารณาความซับซ้อนด้านสังคม ด้านการเมือง และสถานการณ์ส่วนบุคคล ความหวังของเราคือการที่จะให้ผู้คนมีโอกาสเลือก ขณะที่พวกเขาอาจไม่มีโอกาสมาก่อน บางครั้งสิ่งที่พวกเขาทำกับโอกาสที่ได้รับอาจทำให้เราผิดหวัง แต่เราต้องให้การนับถือการเลือกของพวกเขา ไม่ว่าอะไรก็แล้วแต่ เราอาจพยายามทำงานแทนที่ผู้ได้รับความทุกข์ยาก หลักการที่เรานำมาใช้คือ “จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่คุณต้องการให้พวกเขาปฏิบัติต่อท่าน” (มัทธิว 7:12)

อ่านพระธรรมยากอบ 1:5-8 การอธิษฐานควรมีบทบาทอะไรในการกระทำของคริสเตียน ข้อพระคัมภีร์ ยากอบ 2:15, 16 แนะนำว่าเราสามารถให้การแบ่งปัน “คำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบของเรากับคนอื่นอย่างไร

วันอังคาร

ความเอื้อเฟื้อ Generosity

“เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนที่ให้ด้วยใจยินดี” (2 โครินธ์ 9:7) การให้อย่างมีใจกว้างเป็นคุณลักษณะสำคัญของชีวิตคริสเตียน ขณะที่เราต้องให้พระคัมภีร์ท้าทายในการถวายของเรา การที่เราถือความสำคัญก่อน-หลังในด้านการเงินของเราคืออย่างไร การมีใจกว้าง หรือการมีใจเอื้อเฟื้อเป็นมากกว่าการใช้เงินเพื่อจุดประสงค์โดยไม่พิจารณาว่าคุณค่าหรือไม่

แทนที่ การมีใจเอื้อเฟื้อจะเป็นคุณสมบัตียิ่งใหญ่ที่สุดอย่างหนึ่งของชีวิต และเป็นกุญแจแห่งคุณภาพของ “เหล่าผู้ยำเกรงพระเจ้า” ตามที่ได้บันทึกไว้หลายครั้งใน สดุดี บทที่ 112 ว่า “คนที่เมตตาคนอื่นและให้ยืม ก็อยู่เย็นเป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินกิจการของเขาด้วยความยุติธรรม” (สดุดี 112:5)

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้สอนเกี่ยวกับการมีน้ำใจเอื้ออารีต่อบุคคลผู้ขัดสน และมีความต้องการอย่างไร เลวินิติ 25:35-37; สดุดี 119:36; 2 โครินธ์ 8:12-15; 1 ยอห์น 3:16-18; 1 ทิโมธี 6:17-19

ในจดหมายฝากของอัครทูตเปาโล ซึ่งก็คือพระคัมภีร์ ท่านเปาโลกล่าวสนับสนุนความเอื้ออารีของพระเจ้า ซึ่งได้แสดงออกอย่างเต็มพิกัด ในการที่พระเยซูทรงประทานพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อเรา อันเป็นแหล่งที่มาแห่งความหวังของคริสเตียน และในขณะเดียวกัน การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ได้ดลใจเราให้ดำเนินชีวิตอย่างมีใจเอื้อเพื่อต่อคนอื่น ๆ ข้อเขียนจากการดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของท่านเปาโลตอนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้การที่ท่านมีส่วนร่วมในความเชื่อจะเกิดผลมาก ในความรู้ซึ่งถึงสิ่งดีทุกอย่างที่เราจะมีในพระคริสต์” (ฟีเลโมน 1:6)

ความเอื้ออารีหรือความมีใจกว้างเป็นท่าทีต่อชีวิตที่สร้างให้บุคคลหนึ่งมีดวงใจใหญ่โต (large) มีความกล้าหาญ (bold) และมีใจโอบกอด (embracing) มีสิ่งดีอีกหลากหลายในชีวิตส่วนบุคคลของเรา และสังคมเพราะชีวิตที่ผ่านมาเราเติบโตในวัฒนธรรมที่เอื้อให้เราโฟกัสหรือมุ่งไปที่ตัวเราเอง ที่จะเก็บสะสมไว้ให้มากที่สุดเข้าไว้สำหรับตัวเราเองและครอบครัว ให้เรายอมรับความจริงกันส่วนมากในพวกเรา มีลักษณะของการกระทำที่ผิดสัญญา (default mode) เราจะเน้นที่ตัวเอง ตนเอง เราเอง แทบไม่ว่าจะเป็นกรณีใดๆ

ถ้าให้เป็นจริง ความเชื่อของเราจะทำให้เราต้องตายแก่ตัวเอง และมีชีวิตอยู่เพื่อคนอื่น ๆ มากกว่า ความเชื่อของเราช่วยเราจินตนาการว่าโลก และพลโลกตามที่พระเจ้าทรงเห็นพวกเขา ทั้งคุณความดี และการแตกหักออกของพวกเขา ซึ่งมันกระตุ้นเราให้แสวงหาทางช่วยเหลือคนที่ต้องการ จนถึงระดับใดระดับหนึ่งที่เป็นไปได้

ตามลักษณะคุณภาพของการดำเนินชีวิต ความมีใจเอื้ออารี จะสร้างการขอบคุณโดยบุคคลากรผู้หาทุนเพื่อการกุศลขององค์กรต่างๆ ความมีใจกว้างเช่นนั้นสามารถวัดได้ และซึ่งมีการปฏิบัติกัน แต่ผู้บริจาคเงินก้อนใหญ่อาจไม่จำเป็นต้องบ่งบอกถึงความมีน้ำใจกว้างใหญ่ (ดู มาระโก 12:41-44) ชีวิตแห่งความมีใจเอื้อเพื่อมีคุณค่ามากกว่าการบริจาคใดๆ เราต้องแสดงการ

มองเห็นคุณค่า และทำการปลุกฝังวิญญาณแห่งการมีน้ำใจในทุกสิ่งที่เราทำ สำหรับผู้คนส่วนมาก การมีใจเอื้ออารีไม่ได้เป็นมาเองโดยธรรมชาติ แต่มันเป็นพระคุณที่เราจำเป็นต้องแสดงออกมาในชีวิตของเรา เพื่อการมีบทบาทร่วม (proactively) และการมีเป้าหมาย โดยไม่คำนึงถึง (regardless) แรงดั่งกลับของธรรมชาติบาป และความเห็นแก่ตัวตามประสามนุษย์

นอกเหนือจากการบริจาคเงินที่แสดงถึงการมีใจเอื้อเฟื้อแล้ว มีทางใดอีกที่เราควรสำแดงออกถึงวิญญาณของความเอื้อเฟื้อ

พุธ การสร้างสันติ

Peacemaking

อ่านพระธรรมมัทธิว 5:9 ลักษณะของโลกที่เรามีชีวิตอยู่ เราได้ทำอะไรเพื่อสนองถ้อยคำที่พระเยซูทรงสอนไว้ตรงนี้ ในที่สุดแล้ว เราสามารถจะประสบความสำเร็จมากเท่าไร (ดู มาระโก 13:7)

ความขัดแย้งรุนแรงเป็นสาเหตุสำคัญทำให้เกิดความทุกข์ยากลำบากอันรวมไปถึงผลลัพธ์ที่เกิดจากการสงคราม โดยเฉพาะผู้ตกเป็นเหยื่อ ซึ่งชีวิตแตกหักออกเมื่อประสบกับการสูญเสียระดับประเทศต้องหุ้มเทรพียากรเพื่อซื้อ-สร้างอาวุธยุทธภัณฑ์เพื่อการสู้รบ เมื่อสงครามจบยังต้องจัดสรรงบประมาณเพื่อการบูรณะและจัดสร้างขึ้นใหม่ ให้การเยียวยา การบรรเทาทุกข์ ผู้ได้รับความเดือดร้อน ซึ่งต้องจัดงบประมาณผูกพันหลายปี แม้เป็นประเทศหรือกลุ่มผู้ประสบชัยชนะสงคราม ยังต้องเยียวยาผู้รอดชีวิต และให้การดูแลทหารและครอบครัวที่เข้าสู่สงคราม ความขัดแย้งแม้จะระดับเล็กยังสร้างรอยแผลเป็นให้กับผู้คน และครอบครัว และชุมชนนับไม่ถ้วน ดังนั้นความต้องการยิ่งยวด (passion) ในความเที่ยงธรรมเป็นสิ่งที่ไม่อาจมองข้าม และโดยเฉพาะที่พระเยซูตรัสสั่งว่า “จงสร้างสันติ”

หัวใจของพระกิตติคุณของพระเยซู พระกรุณาคุณของพระบิดา และการกระทำยิ่งใหญ่คือการ “สร้างสันติ” เป็นการนำมนุษย์คนบาปกลับคืนสู่สภาพเดิมกับพระเจ้าผู้สร้างของพวกเขา (ดู 2 โครินธ์ 5:18-21) และการกลับสู่สภาพเดิมที่ได้รับ กลายเป็นรูปแบบสำหรับเราที่จะเป็น “ราชทูต”

(ambassadors) เพื่อนำคนอื่นให้กลับมาคืนดีกับพระเจ้าต่อไป เพราะการกลับคืนดี (reconciliation) กับคนอื่น เป็นสิ่งที่เราต้องทำสำหรับคนอื่น ๆ เช่นกัน

อ่านพระธรรมอิสยาห์ 52:7 เราจะนำพระคัมภีร์ข้อนี้ไปเป็นหลักการดำเนินชีวิตได้อย่างไร

พระกิตติคุณแห่งสันติสุขกลายเป็นการ دلใจในรูปแบบและแหล่งที่มาสำหรับการทำงานเพื่อสันติในโลกแห่งความรุนแรงของเรา “ดวงใจที่สอดคล้องกับพระเจ้าเป็นผู้มีส่วนร่วมในสันติสุขแห่งสวรรค์ และจะกระจายพระพรแห่งอิทธิพลไปรอบ ๆ วิญญาณแห่งสันติจะพักอยู่บนดวงใจผู้เหนื่อยล้า และประสบกับปัญหาในโลกที่เต็มไปด้วยการต่อสู้ขัดแย้งในโลก” (เอลเลน จี. ไวท์, *Thoughts From the Mount of Blessing*, หน้า 28)

ในเรื่องเทศนาบนภูเขา พระเยซูกล่าวว่า “คนที่สร้างสันติก็เป็นสุข เพราะว่าพระเจ้าจะทรงเรียกเขาทั้งหลายว่าเป็นลูก” (มัทธิว 5:9) เมื่อศึกษาเรื่องเทศนาบนภูเขาในชุดเดียวกันต่อไป พระเยซูทรงกล่าวยืนยันพระบัญญัติเรื่องการห้ามฆ่าคนว่า “ถ้าใครฆ่า คนนั้นต้องถูกพิพากษา แต่เราบอกพวกท่านว่า ใครโกรธพี่น้องของตน คนนั้นต้องถูกพิพากษา ถ้าใครพูดกับพี่น้องอย่างเหยียดหยาม คนนั้นจะต้องถูกนำไปยังศาลสูงให้พิพากษา และถ้าใครพูดว่า “อ้ายโง่” คนนั้นจะมีโทษถึงไฟนรก” (มัทธิว 5:21-22) และเราควรรักศัตรูของเรา และอธิษฐานเพื่อเหล่าผู้ข่มเหงเรา (มัทธิว 5:43-48) นั้นหมายความว่าเราจะต้องเป็นฝ่ายเริ่มต้นชวนคู่อริให้กลับคืนดีดั้งเดิม มีเรื่องต่างๆ ที่ให้การ دلใจเกี่ยวกับผู้คนที่ได้อุทิศชีวิตเพื่อสร้างสันติให้เกิดขึ้นในโลกบนพื้นที่ที่มีความขัดแย้งรุนแรง เริ่มแรกเป็นการนำการกลับคืนดี และการเยียวยาให้เกิดขึ้นเหมือนแสงสว่าง “แวบหนึ่ง” และส่วนมากความพยายามเช่นนี้ทำให้ “ความยุติธรรม” ลดน้อยลง ความทุกข์และเดือดร้อนต่างๆ ตลอดจนความขัดแย้งต่างๆ ที่มีต่อกันบรรเทาลง

มีทางใดบ้างที่โบสถ์ท้องถิ่นของคุณจะแสดงบทบาทในการสร้างสันติระดับท้องถิ่นได้

กษัตริย์ซาโลมอนเขียนไว้ว่า “มีวาระหนึ่งเงียบ และวาระพูด” (ปัญญาจารย์ 3:7) กษัตริย์ซาโลมอนพูดถูกแต่จะให้ทั้งสองอย่างดังกล่าวเกิดความสมดุลไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับเราคนใดคนหนึ่ง อย่างไรก็ตาม เมื่อพูดถึงผู้ถูกกดขี่และการส่งเสียงแทนผู้เงียบเสียง และการแสวงหา และที่จะเอาชนะความชั่วร้ายด้วยความดีเป็นไปได้ว่า ในความเป็นโบสถ์หรือคริสตจักร เราได้ทำผิดพลาดโดยการให้น้ำหนักไปด้าน “การเงียบเสียงเกินไป” ขณะที่เสียงของเราควรพูดออกมาให้ใครๆ ได้ยิน

บ่อยครั้งคริสเตียนพูดถึงการเป็น “มือ” และ “เท้า” ของพระเยซู โดยการอ้างถึงการเรียกสู่ การรับใช้ในภาคปฏิบัติสำหรับคนอื่น ๆ อย่างที่พระเยซูอยากให้เราทำ แต่ในบทบาทของผู้เผยพระวจนะตามที่สาริตีให้เห็นในพระคัมภีร์ การเรียกครั้งแรก ทรงให้พวกเขาไม่ว่าเป็นชายหรือหญิงเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า และเป็นผู้พูดแทนบุคคลที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้พวกเขาได้รับการปกป้อง (ดู สดุดี 146:6-10)

อ่านพระธรรมอิสยาห์ 58:1-10 ข่าวสารนี้ ที่ทรงประทานให้ในเวลา สถานที่ และในบริบทที่เจาะจงซึ่งพูดอะไรกับเราในปัจจุบัน ซึ่งอยู่ในเวลา และสถานที่ พื้นที่ และสิ่งแวดล้อมต่างกัน มีการเปลี่ยนแปลงไปมากเพียงใดระหว่างช่วงเวลาของท่านอิสยาห์เขียนตรงนี้ และโลกของเราในปัจจุบัน

การที่พระเจ้าทรงเรียกผู้เผยพระวจนะให้เชิดชูความยุติธรรม นั้นไม่ใช่เส้นทางสู่ความเป็นที่นิยม แต่พวกเขาได้รับการดลใจจาก “พระบัญชา” ของพระเจ้า พวกเขาเข้าใจความรักร้อนรนจริงจัง (passion) ของพระเจ้า สำหรับความยุติธรรม ความเห็นอกเห็นใจ พร้อมกับสถานการณ์ของคนยากจน และคนที่ถูกกดขี่ และแสวงหาสังคมที่ดีที่สุดสำหรับพวกเขา ผู้เผยพระวจนะเหล่านี้กล้าหาญที่จะเป็นตัวแทนผู้ไม่มีพลังจะพูดเองในเวลาและสถานที่ แม้พวกเขาจะพบกับ การต่อต้าน การขัดขวาง ความไม่สะดวกสบาย และอันตราย (ดู 1 เปโตร 3:17)

ขึ้นอยู่กับพื้นฐานและความเข้าใจแห่งพระกิตติคุณ และการเรียกให้สะท้อนพระเยซูแก่โลก เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส์มีสิ่งดีหลายสิ่งที่จะเสนอเกี่ยวกับการจัดการกับความชั่วร้ายในโลก

อย่างเช่น: เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส์เชื่อว่า การกระทำที่จะลดความยากจน และผู้ดูแลที่อยู่ดีธรรมเป็นส่วนสำคัญของความรับผิดชอบของสังคมคริสเตียน พระคัมภีร์เปิดเผยชัดเจน พระเจ้าทรงสนพระทัยเป็นพิเศษให้เหล่าผู้ติดตามพระองค์ตอบสนองต่อเหล่าผู้ไม่สามารถที่จะให้การเอาใจใส่พวกเขาเองได้ มนุษย์ทั้งมวลต่างสวมพระฉายาของพระเจ้า และเป็นผู้ได้รับพระพรของพระองค์ (ลูกา 6:20) ในการทำงานกับคนยากจนเราดำเนินตามตัวอย่างและคำสั่งสอนของพระเยซู (มัทธิว 25:35, 36) ในฐานะเป็นชุมชนฝ่ายวิญญาณ เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ทำหน้าที่เป็นทนายแก้ต่างสำหรับคนยากจน “และเป็นผู้พูดแทนเหล่าผู้ไม่สามารถพูดสำหรับพวกเขาเอง” (สุภาพิต 31:8) และต่อต้านเหล่าคนที่ “ริดรอน” (deprive) เหล่าคนยากจนจากสิทธิ์ของพวกเขา” (อิสยาห์ 10:2) เราเข้าร่วมกับพระเจ้าผู้ให้ “ความมั่นใจ” ในความยุติธรรมสำหรับคนยากจน (สดุดี 140:12) (*Seventh-day Adventist Official Statement on Global Poverty, 24 มิถุนายน 2010*)

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. วัตท์ ไนบท “A Higher Experience” หน้า 503–516, *มหัศจรรย์การรักษา*; ไนบท “Duty to the Unfortunate” และ “Man’s Duty to His Fellow Men” หน้า 511–526, *คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 3*; ไนบท “Doing for Christ” หน้า 24–37, *คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 2*

“จงค้นหาสวรรค์ และแผ่นดินโลก และไม่มีความจริงเปิดเผยให้เห็นอย่างทรงพลังมากกว่าที่ได้ทำการสำแดงในงานแห่งพระเมตตาแก่เหล่าผู้ต้องการความเห็นอกเห็นใจ และได้รับการช่วยเหลือ นี่เป็นความจริงอย่างที่มีในพระเยซู เมื่อเหล่าผู้อ้างตัวรับพระนามของพระคริสต์ว่าจะนำหลักการ

“กฏทอง” ไปปฏิบัติใช้ อำนาจอันเดียวกันที่ทรงประทานไว้ในเวลาของเหล่า
อัครทูต และเหล่าสาวกจะทรงประทานให้สำหรับการประกาศพระกิตติคุณอีก
ในยุคสุดท้าย” (เอลเลน จี. ไวท์, *Thoughts From the Mount of Blessing*,
หน้า 137)

ความรักสูงสุดที่มีต่อพระเจ้า คือความรักที่ไม่เห็นแก่ตัว และความรัก
ซึ่งกันและกัน นี่เป็นของประทานที่ดีที่สุดเท่าที่พระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์สามารถ
ประทานให้ได้ ความรักนี้ไม่ใช่แรงดลใจ แต่เป็นหลักการของพระเจ้า เป็น
อำนาจถาวร ดวงใจที่ยังไม่ได้อุทิศถวายไม่สามารถก่อให้เกิด (originate)
อำนาจได้ อำนาจนั้นมีเฉพาะในดวงใจที่พระคริสต์ครอบครอง...ความรักนี้จะ
หล่อเลี้ยงดวงวิญญาณ ทำให้ชีวิตขึ้นบาน และกลับทรงอิทธิพลอันบริสุทธิ์ให้
แพร่กระจายไปรอบๆ” (เอลเลน จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 551)

บทสรุป

การกลายเป็นผู้ติดตามของพระเยซู จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเราใน
หลายประการ รวมไปถึงการบังเกิดผลในตัวเรา คือความรักร้อนรนจริงจัง
(passion) ที่จะเข้าร่วมกับพระเจ้าในความหวังเอยของพระเจ้าที่มีต่อคน
ยากจน และคนที่ถูกบีบบังคับ สิ่งนี้ไม่เคยเป็นภารกิจที่ง่าย และแทบจะ
ไม่มีวันเป็นที่นิยม พันธกิจนี้จะทำให้เราจัดอันดับสิ่งสำคัญก่อน-หลัง และ
จะดลใจเราให้ช่วยเยียวยาคนที่บาดเจ็บรอบตัวเราอย่างกระตือรือร้น

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ตามที่เราได้เห็นในหัวข้อศึกษาสำหรับสัปดาห์นี้ พระกิตติคุณได้เป็น “แม่แบบ” (template) และแรงดลใจต่อเรื่อง ในบทรักษาการ (acting) ทำหน้าที่แทนคนอื่น ดังที่พระเยซูทรงทำการ (ตาย) แทนเรา สิ่งนี้ได้ขยายความเข้าใจ และการมองเห็นคุณค่าของชาวดี ในสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำเพื่อเรา และพระองค์ได้แสดงความรักของพระองค์ต่อเราอย่างไร
2. การส่งเสียงของเราเพื่อคนที่ไร้เสียง (voiceless) ด้วยการมุ่งมั่นในงาน “การสร้างสันติ” และกิจกรรมในลักษณะเดียวกันอาจห้อมนำเราไปที่สาธารณะหรือสนามแห่งเมือง อย่างไรก็ตาม ดีเซเวนท์เดย์-แอ็ดเวนติสต์ได้ชื่อว่าเป็นผู้นำในการแยกงานของคริสตจักร และของรัฐออกจากกันชัดเจน อะไรคือความแตกต่างระหว่างการมีส่วนทางการเมืองอย่างไม่เหมาะสม และการเป็นตัวแทนพูด และทำการสร้างสันติในที่สาธารณะ
3. ประเด็นใดในสัปดาห์นี้ที่คุณจะนำมาอภิปรายเพื่อใช้ในชีวิตและชุมชนให้เกิดผล
4. อะไรคือความชั่วร้ายและการกดขี่ที่คุณได้ตัดสินใจจะอธิษฐานเผื่อในชุมชนของคุณหรือทั่วโลก

บทที่ 13

ชุมชนของผู้รับใช้

A Community of Servants

วันที่ 21 - 27 กันยายน 2019

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

2 โครินธ์ 2:14-16; อพยพ 32:1-14; 1 เปโตร 2:12;

ฟีลิปปี 2:15; เอเฟซัส 2:19; ฮีบรู 10:23-25

ข้อควรจำ

“ขอให้เรายังคงยึดมั่นในความหวัง ที่ประกาศไว้ นั้น โดยไม่หวั่นไหว เพราะว่าพระองค์ผู้ประทานพระสัญญา นั้นทรงซื่อสัตย์ และขอให้เราพิจารณาดูเพื่อจะปลุกใจ กัน และกันให้มีความรัก และทำความดี” (ฮีบรู 10:23, 24)

ในการแสวงหาที่จะเติมเต็มพันธกิจของคริสเตียน เราไม่ควรทำการประเมินต่ำไปในศักยภาพของคริสตจักรที่ได้ผ่านการจัดระเบียบเป็นชุมชนแห่งความเชื่อ เราได้สังเกตถึงการท้าทายที่เราสามารถเผชิญเมื่อทำการแสวงหาทางจัดการกับความไม่ยุติธรรม และความยากจน แต่โดยการทำงานกันร่วมกับพี่น้องในชุมชนแห่งความเชื่อ เราสามารถเป็นพรแก่ผู้คนที่อยู่แวดล้อมเรา

การทดลองเกิดขึ้นเมื่อเรารวมตัวกันเป็นคริสตจักร เราอาจถูกทำให้ว้าวุ่นใจจากการทำให้คริสตจักรดำเนินต่อไป โดยลืมไปว่าคริสตจักรดำรงอยู่เพื่อรับใช้โลก ณ สถานที่ที่พระเจ้าทรงตั้งขึ้น ในฐานะองค์กรคริสตจักร เราจะต้องไม่เพิกเฉยผู้กำลังได้รับความทุกข์ยาก และความชั่วร้ายที่ปรากฏอยู่รอบๆ

เรา ถ้าพระคริสต์ไม่ทรงละเลยเราก็จะไม่เพิกเฉยเช่นกัน เราจะต้องสัตย์ซื่อต่อพระบัญชาในการเทศนาสั่งสอนพระกิตติคุณ และพร้อมกันไปกับการเทศนาสั่งสอน งานที่ทำร่วมกันไปคือให้การช่วยเหลือผู้ถูกกดขี่ และผู้หวาดหวั่น ผู้ขาดแคลนเสื้อผ้าสวมใส่ และผู้ช่วยตนเองไม่ได้

ในฐานะเป็นชุมชนของคริสตจักร ที่ได้รับการจัดระเบียบองค์กรแล้ว เราเป็นพระกาย (body) ของพระคริสต์ (ดู 1 โครินธ์ 12:12-20) เมื่อเป็นเช่นนั้น เราในฐานะเป็นชุมชน เราควรจะดำเนินเหมือนพระคริสต์ทรงดำเนิน ด้วยการเอื้อมออกไปเหมือนที่พระองค์ได้ทรงใช้มือ ใช้เท้า และด้วยเสียง และดวงใจของพระเยซูอยู่ในโลกของเราทุกวันนี้

วันอาทิตย์

ตัวแทนของการเปลี่ยนแปลง

Agents of Change

เราได้เห็นในบทต้นๆ ของพระธรรมกิจการมาแล้ว ว่ากลุ่มคริสเตียนยุคแรกเริ่มได้สถาปนาชุมชนในรูปแบบแตกต่างกันอย่างไร ซึ่งให้การดูแลเหล่าผู้มีความขัดสนท่ามกลางพวกเขา ขณะเดียวกันพวกเขาเอื้อมออกไปยังผู้นอกชุมชนด้วย ให้การช่วยเหลือผู้มีความต้องการ และจากนั้นเชื้อเชิญพวกเขาเข้าร่วมติดตามพระเจ้า เพราะพระองค์กำลังทรงทำการท่ามกลางพวกเขา

เพิ่มเติมเข้ากับคำตรัสของพระเยซู ที่ทรงสั่งให้ผู้ติดตามพระองค์เป็น “แสงสว่าง” และเป็น “เกลือ” ของแผ่นดินโลก อัครทูตเปาโลใช้ “คำอุปมา” (metaphors) หลายครั้งเพื่อวาดภาพให้เห็นการปฏิบัติต่างๆ ของคริสตจักรในโลก คำพรรณนาอื่นๆ ท่านเปาโลพรรณนาว่าผู้ดำเนินชีวิตในฐานะเป็นประชากรของพระเจ้า พวกเขาได้ถวายตนเองเป็น “เครื่องบูชาอันบริสุทธิ์ที่มีชีวิตอยู่” (ดูโรม 12:1) เป็นพระกายของพระคริสต์ (ดู 1 โครินธ์ 12:12-20) เป็นทูตของพระคริสต์ (ดู 2 โครินธ์ 5:18-20) และเป็นกลิ่นหอมหวาน (ดู 2 โครินธ์ 2:14-16) ภาพพจน์ที่วาดให้เห็นแต่ละอย่างเหล่านี้พุดเกี่ยวกับบทบาทในฐานะเป็นตัวแทนหรือเป็นผู้แทนแห่งอาณาจักรของพระเจ้า แม้แต่ในเวลาสั้นๆ ท่ามกลางโลกที่ถูกทำให้เสียหายโดยการสงครามขับเคี่ยวยิ่งใหญ่อีก

ทบทวนรูปแบบการเป็น “ตัวแทน” เหล่านี้ ซึ่งพรรณนาข้างบน ข้อใดพรรณนาได้เหมาะสมที่สุดที่เราต้องการจะเป็นตัวแทนของพระเจ้า ในทางของพระองค์ ในชุมชนของเรา...เหตุใดเราจึงเลือกเช่นนั้น

ในการเป็นตัวแทนของพระเจ้า ซึ่งแต่รูปแบบตัวแทนมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้นๆ ไม่ใช่ความมุ่งมั่นจะให้ เป็นเครื่องหมายอันเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า เพราะพวกเขาเป็นที่ยอมรับโดยพระเจ้าเรียบร้อยแล้วโดยผ่านการเสียสละของพระคริสต์ สิ่งที่เขาทั้งหลายกำลังทำคือ การตอบสนองต่อความรัก และพระคุณของพระเจ้า ด้วยการเป็นตัวแทนของพระองค์ในโลกที่ได้รับการบาดเจ็บ และกำลังจะถึงวาระสิ้นสุด

แต่พวกเขาสามารถได้รับการพิจารณาในระดับที่ลึกซึ้งกว่า: เพราะความรัก และพระคุณของพระเจ้าคือพระลักษณะแห่งอาณาจักรของพระเจ้า เมื่อเราทำสิ่งใดในลักษณะนั้น เท่ากับเราได้สะท้อนความรัก และพระคุณของพระเจ้าแก่คนอื่นๆ เพราะเราได้รับพระบัญชาให้มีส่วนร่วมในอาณาจักรชั่วนิรันดร์ ซึ่งได้เริ่มต้นแม้แต่ในเวลานี้

ในกฎหมายระหว่างประเทศ สถานเอกอัครราชทูตได้รับการยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของประเทศนั้นที่ตั้งสถานทูตอยู่ แม้แต่สถานที่แห่งนั้นตั้งอยู่ในแผ่นดินของประเทศอื่น บางทีประเทศที่มาตั้งสถานทูตอยู่ห่างไกลมากจากสถานทูตที่ตั้งนั้น ในทำนองเดียวกัน โดยบัญญัติแห่งสวรรค์ อาณาจักรของพระเจ้าเสนอภาพแวบหนึ่งแห่งอาณาจักรนิรันดร์บนโลกนี้ และเดี๋ยวนี้ ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ ซึ่งเป็นการชิมรสล่วงหน้าถึงช่วงเวลาที่ยูมาารเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ และโดยการทำเช่นนั้น เราสามารถได้รับประสบการณ์ความเป็นจริงแห่งความรัก และความยุติธรรมของพระองค์ในชีวิตของเราเอง ในคริสตจักร และในชีวิตของเหล่าผู้แสวงหาวิธีที่จะทำการรับใช้

อ่าน พระธรรม 2 โครินธ์ 2:26 อะไรคือความแตกต่างระหว่าง “กลิ่นหอม” (aromas) 2 กลิ่น และเราสามารถจะทราบได้อย่างไรว่าเราเป็นกลิ่นหอมใดใน 2 กลิ่นนี้

มาตรฐานของคำกำจัดความของ “ผู้ที่เหลืออยู่” (remnant people) ที่คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์บอกถึงเอกลักษณ์ จะพบได้ในพระธรรมวิวรณ์ 14:12 ซึ่งกล่าวว่า “นี่แหละคือความทรหดอดทนที่พวกธรรมิกชนต้องมีคือ พวกที่ถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และจงรักภักดีต่อพระเยซู” ในเรื่องของพระคัมภีร์ ลักษณะโฉมหน้า (features mark) แห่งประชากรของพระเจ้า ในช่วงเวลาหลังในประวัติศาสตร์ของโลก และในเรื่องของพระคัมภีร์ก็เช่นกัน เราสามารถพบตัวอย่างถึง พฤติกรรมของกลุ่มคนที่เหลืออยู่ และโดยเฉพาะที่พวกเขาเหล่านั้นทำการรับใช้ผู้อื่นอย่างไร

ตัวอย่างของท่านโมเสสในเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ทำให้หวาดหวั่น (daunting) อ่านพระธรรมอพยพ 32:1-14 อะไรคือข้อเปรียบเทียบระหว่างท่านโมเสสในเรื่องนี้ และคำพรรณนาเรื่อง “กลุ่มคนสุดท้ายที่เหลือ” ในพระธรรมวิวรณ์ 12:17

พระเจ้าทรงพระพิโรธต่อชนอิสราเอล พระเจ้าตรัสเชิงขู่ที่จะทำลายพวกเขา และย้ายพระสัญญาที่ได้ทรงประทานแก่ท่านอับราฮัม และเชื้อสายของท่าน ที่จะอวยพระพรให้พวกเขาเป็นชนชาติใหญ่ โดยให้พระพรดังกล่าวเปลี่ยนมาเป็นของท่านโมเสส และครอบครัวของเขาแทน (ดู อพยพ 32:10)

แต่ท่านโมเสสไม่ประสงค์ให้เป็นไปเช่นนั้น แทนที่จะเจียบ ท่านโมเสสได้ต่อรองอย่างกล้าหาญว่า แม้พระองค์จะทรงกระทำเช่นนั้น พระองค์จะถูกมองด้วยดาวิจารย์จากชาวอียิปต์ว่า พระเจ้าทรงนำชนอิสราเอลออกมาจากอียิปต์ด้วยฤทธานุภาพยิ่งใหญ่เพื่อจะทำลายพวกเขาเสีย (อพยพ 32:11-13) และการต่อรองต่อจากนั้น ท่านโมเสสได้ใช้การแสดงออกจากส่วนลึกแห่งดวงใจท่านเองอย่างสูงสุดสุดกับพระเจ้า

ท่านโมเสสได้นำประชาชนเหล่านี้ผ่านป่าทุรกันดาร พวกเขาพากันบ่นว่าวิพากษ์วิจารณ์ท่านโมเสสอย่างหนักทุกบ่อย เรียกได้ว่าตั้งแต่ชั่วโมงแรกที่พวกเขาได้รับอิสราภาพ กระนั้นท่านโมเสสได้ทูลกับพระเจ้าว่า “แต่บัดนี้ขอ

พระองค์โปรดยกโทษบาปของพวกเขา มิฉะนั้นขอพระองค์ทรงลบชื่อของข้าพระองค์เสียจากหนังสือที่พระองค์ทรงจดไว้” (อพยพ 32:32) ท่านโมเสสเสนอว่าท่านเต็มใจที่จะสละชีวิตชั่ววินินด์ร์เพื่อจะช่วยเหลือประชาชนชาวอิสราเอลที่ท่านได้นำทางมาแต่ต้น

นี่ช่างเป็นตัวอย่างของผู้ที่เต็มใจเสียสละตนเอง ด้วยการอธิษฐานทูลอ้อนวอนแทนเหล่าคนที่สมควรได้รับการลงโทษ และนี่เป็นสัญลักษณ์อันมหัศจรรย์ในแผนการแห่งความรอดทั้งหมด

“ขณะที่ท่านโมเสสร้องขอการอภัยบาปแทนชนอิสราเอล ความยำเกรงพระเจ้า ความเขินอายที่เป็นลักษณะนิสัยของท่านได้ถูกท่วมทับด้วยความสนใจ และความรักอย่างลึกซึ้งในชาวอิสราเอล ซึ่งตลอดเวลาที่ผ่านมามีท่านได้เห็นพระหัตถ์ของพระเจ้า ซึ่งได้ทรงทำการต่างๆ มากมายสำหรับชาวอิสราเอล และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟังคำอ้อนวอนของท่านโมเสส และให้เป็นไปตามคำขอที่ไม่เห็นแก่ตัวของท่านโมเสส นี่เป็นการทดสอบผู้รับใช้ของพระองค์ว่าจะหนักแน่นสัตย์ซื่อในความรักที่มีต่อผู้กระทำผิด และไม่สำนึกในความกตัญญูรู้คุณ ท่านโมเสสมีคุณธรรมสง่างาม (nobly) และอดทนต่อการทดสอบได้ ท่านมีความสนใจในชนอิสราเอลซึ่งเป็นเหมือนต้นพีชที่เติบโตใหญ่ขึ้นจากสิ่งดลใจที่ไม่เห็นแก่ตัว สำหรับท่านโมเสส ความรุ่งเรืองแห่งประชากรที่ได้รับการเลือกสรรจากพระเจ้า เป็นสิ่งที่ท่านรักยิ่งกว่าเกียรติยศส่วนตัว ยิ่งกว่าสิทธิพิเศษจะได้เป็นบิดาของชนชาติใหญ่ พระเจ้าทรงชื่นชมในความสัตย์ซื่อของท่านโมเสส ท่านมีดวงใจที่เข้าใจได้ง่ายปราศจากความสลับซับซ้อน (simplicity) ท่านยึดถือหลักคุณธรรม ความสัตย์ซื่อยืนหยัดมั่นคง (integrity) สมกับที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้ท่านโมเสสเป็นผู้เลี้ยงแกะที่สัตย์ซื่อ นับตั้งแต่วันถูกเรียกท่านโมเสสน้อมรับเอาความรับผิดชอบในฐานะเป็นผู้เลี้ยงแกะของพระเจ้า เพื่อนำชนอิสราเอลสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา” (เอลเลน จี. ไวท์, *บรรพชนและผู้เผยพระวจนะ*, หน้า 319)

สิ่งเหล่านี้บอกอะไรและอย่างไรแก่เราเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้ทำผิดที่อยู่รอบตัวเรา

การอภิปรายในคริสตจักรบางครั้งจะซังกไปเกี่ยวกับความต้องการจะทำการเลือกกระหว่างการเน้นในงานด้านสังคมหรืองานการประกาศพระกิตติคุณ จะเน้นงานด้านการสงเคราะห์ หรือการเป็นพยานมากกว่ากัน จะสนับสนุนด้านความยุติธรรม หรือการประกาศพระกิตติคุณ แต่เมื่อเราเข้าใจแนวคิดของทั้งสองนี้ดีขึ้น จากการสังเกตพันธกิจการรับใช้ของพระเยซู ก็ จะเห็นความแตกต่างแยกจากกัน แต่เราก็จะตระหนักว่างานการเทศนาประกาศพระกิตติคุณ และการให้ความช่วยเหลือคนอื่นมีความผูกพันต่อกันอย่างใกล้ชิดมาก

ในข้อถกเถียงมีชื่อเสียงมากของ เอลเลน จี. ไวท์ นางได้อธิบายไว้ว่า “วิธีการของพระคริสต์เท่านั้นที่จะให้ความสำเร็จแท้จริงในการเข้าถึงผู้คน พระผู้ช่วยให้รอดใช้ชีวิตคลุกคลีกับผู้คน ด้วยความปรารถนาเพื่อสิ่งดีสำหรับพวกเขา พระองค์ทรงแสดงความเห็นอกเห็นใจพวกเขา ทำการรับใช้ต่อความต้องการของพวกเขา และพระองค์ได้รับความเชื่อถือจากพวกเขา หลังจากนั้นพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ตามเรามา”...

“นโยบายของพระคริสต์คือ คนยากจนต้องได้รับการบรรเทา คนป่วยได้รับการเอาใจใส่ดูแล คนโสเภณีได้รับการปลอบประโลม คนโง่เขลาได้รับการสั่งสอน คนที่ไม่มีประสบการณ์ได้รับคำปรึกษาแนะนำ เราต้องต้องร้องไห้กับผู้ที่ร้องไห้ และชื่นชมยินดีกับผู้ที่ชื่นชมยินดี” (เอลเลน จี. ไวท์, *มหัศจรรย์แห่งการรักษา*, หน้า 143)

ดังที่เราได้เห็นแล้ว มีปฏิบัติการอยู่สองอย่างในอาณาจักรนี้ คือ “ความยุติธรรม” และ “การประกาศพระกิตติคุณ” ทั้งสองเกี่ยวพันกัน จะพบได้ไม่เพียงในพันธกิจการประกาศ และการรับใช้ของพระเยซู ในพระบัญชาครั้งแรก พระเยซูทรงสั่งว่า “จงไปพลางประกาศพลางว่า “แผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย จงทำให้คนตายแล้วเป็นขึ้น จงทำให้คนโรคเรื้อนหายสะอาด จงขับผีออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ จงให้เปล่าๆ” (มัทธิว 10: 7, 8) สรุปสั้นๆ วิธีที่ดีที่สุดที่จะเข้าถึงคนอื่น เพื่อให้ข่าวสารแก่พวกเขา คือ การรับใช้ความต้องการของพวกเขา

อ่านพระธรรม 1 เปโตร 2:12 และฟีลิปปี 2:15 ท่านเปโตร และท่านเปาโล กล่าวอะไรเกี่ยวกับอำนาจของการเป็นพยานด้วยการประกอบ การดีโดยประชากรของพระเจ้า

ด้วยความเข้าใจในวงที่กว้างกว่าในข่าวดีของพระเจ้า การประกาศพระกิตติคุณจะไม่มีน้ำหนัก เมื่อทำการประกาศพระกิตติคุณโดยปราศจาก “ความรักความเห็นอกเห็นใจอย่างจริงจัง” (passion) ของผู้ทำการประกาศ ข้อพระคัมภีร์อย่าง 1 ยอห์น 3:16-18 และ ยากอบ 2:16 กล่าวเน้นความขัดแย้งในการเทศนาพระกิตติคุณโดยที่ไม่ได้ดำเนินชีวิตตามพระกิตติคุณนั้น ถ้าจะให้ดีที่สุด พระกิตติคุณคือการนำข่าวดีแห่งความหวัง การช่วยให้รอดพ้น การกลับใจใหม่ การเปลี่ยนแปลง และการสวมกอดคนทั้งมวลของพระเจ้าด้วยความรัก นี่เป็นการแสดงออกถึงความยุติธรรม

ทั้งการประกาศพระกิตติคุณ และความปรารถนาสำหรับความยุติธรรม กระโดดออกมาจากการตะหนักร ในความรักของพระเจ้าสำหรับผู้ที่ยลหาย ผู้ที่ชีวิตแตกหักออก และผู้ที่ถูกทำให้บาดเจ็บ... ความรักที่เติบโตในดวงใจของเราภายใต้อิทธิพลของพระเจ้าในชีวิตของเรา เราไม่ได้เลือกการกระทำสิ่งหนึ่งหรือสิ่งอื่น แทนที่จะทำเช่นนั้น เราทำงานกับพระเจ้าในการทำงานกับผู้คน เพื่อสนองตอบความขัดสนจริงๆ ของพวกเขา ด้วยการใช้ทรัพยากรใดก็ได้แล้วแต่ที่พระเจ้าทรงประทานให้เรา

เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่า เมื่อเรากำลังทำดีเพื่อผู้อื่นนั้น เราไม่ได้ ละเลยการบอกข่าวดีเรื่องความรอดให้พวกเขาด้วย

พุธ

พระคุณภายในคริสตจักร

Grace Within the Church

ในตอนเริ่มต้นของพระธรรมโยบ พระเจ้าทรงชี้ให้เห็นความสัตย์ซื่อของท่านโยบ เพื่อสาธิตให้เห็นความดีงามในวิถีของพระเจ้า และการที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อมนุษย์ชาติผู้ล้มลงในความบาป (ดู โยบ 1:8) เป็นสิ่งที่น่าสังเกตที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้ชื่อเสียงของพระองค์ถูกแขวนไว้กับวิถีที่ประชากรของ

พระองค์ดำเนินชีวิตของพวกเขาบนโลกนี้ ท่านเปาโลขยายความเชื่อนี้ว่า พระเจ้าทรงมี “ผู้ชอบธรรม” (saints) บางคนของพระองค์ซึ่งถูกรวมไว้ในชุมชนของโบสถ์: “เพื่อว่าพวกทูตผีที่ครอบครอง และพวกทูตผีที่มีอำนาจในสวรรค์สถาน จะได้รู้จักพระปัญญาอันมากล้นหลายด้านของพระเจ้าโดยทางคริสตจักรในเวลานี้” (เอเฟซัส 3:10)

อ่านพระธรรมเอเฟซัส 2:19 คุณคิดว่ามีอะไรถูกรวมไว้ในแนวคิดที่พรรณนาถึงชุมชนคริสตจักรประดุจเป็น “สมาชิกในครอบครัว” (household) ของพระเจ้า คำพรรณานี้มีอิทธิพลต่อคริสตจักรที่ผ่านการจัดระเบียบองค์กรอย่างไร

ในชุมชนหรือองค์กรบริหารหนึ่ง การที่ชุมชนหรือองค์กรจะปฏิบัติต่อสมาชิกของชุมชน จะสะท้อนให้เห็นพื้นฐานคุณค่าของกลุ่มหรือองค์กร ในฐานะเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า ซึ่งเป็นพระกายของพระคริสต์ และเป็นชุมชนแห่งวิญญูณ คริสตจักรซึ่งได้รับการเรียกอย่างสูงส่งให้ดำเนินชีวิตสู่ระดับ “เพราะว่าพระเจ้า ไม่ใช่พระเจ้าแห่งความวุ่นวาย ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสันติ” (1 โครินธ์ 14:33)

คุณค่าแห่งความยุติธรรม พระคุณ และความรัก ซึ่งสาธิตให้เห็นในความเที่ยงธรรมของพระเจ้า พระคุณและความรักควรควบคุมสิ่งทั้งปวงภายในคริสตจักร จากชุมชนคริสตจักรท้องถิ่นสู่องค์กรร่วมของคริสตจักรทั่วโลก กว้าง หลัการต่างๆ เหล่านี้ควรเป็นแนวทางของผู้นำโบสถ์ทุกระดับว่า พวกเขาควรจะทำอย่างไร ทำการตัดสินใจ และเอาใจใส่ “ผู้เล็กน้อยที่สุด” ท่ามกลางชุมชนคริสตจักรอย่างไร พวกเขาควรนำเช่นกันว่าจะแก้ปัญหาการโต้แย้งที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราวท่ามกลางสมาชิกอย่างไร ถ้าเราไม่สามารถให้การปฏิบัติต่อเหล่าผู้เชื่อท่ามกลางพวกเราด้วยความเที่ยงธรรม และอย่างมีศักดิ์ศรี แล้วเราจะปฏิบัติต่อคนนอกได้อย่างไร

เมื่อองค์กรคริสตจักรจ้างบุคคลให้ทำงาน แม้ว่าผู้ดูแลองค์กรจะเป็นผู้มีใจกว้าง แต่จะต้องมีการประเมินบุคคลก่อนการพิจารณาจ้างงาน และดำเนินการบริหารต่อต้านความไม่เป็นธรรมต่อผู้ร่วมงาน เช่นเดียวกับสมาชิก

คริสตจักร คริสตจักรควรเป็นสถานที่ปลอดภัย พร้อมกับสมาชิกโบสถ์ทำการเท่าที่จะทำได้เพื่อปกป้องผู้บาดเจ็บได้ง่ายหรือเปราะบางอ่อนแอ (vulnerable) อย่างที่เราได้อ่านบันทึกของคริสตจักรยุคแรกเริ่ม ชุมชนสมาชิกของคริสตจักรควรเตรียมความพร้อมเป็นพิเศษที่จะการสนับสนุนผู้เป็น “สมาชิกครอบครัว” ผู้ประสบความทุกข์เดือดร้อนหรือมีความขัดสน

พระเยซูทรงบัญชาว่า ไม่เพียงแต่จะเปลี่ยนแปลงชุมชนแห่งความเชื่อ แต่ควรได้สาคิดความเป็นจริงแห่งความเชื่อของพวกเขาด้วย เพื่อให้คนที่เฝ้ามองดูได้เห็น “เราให้บัญญัติใหม่ไว้กับพวกท่าน คือให้รักซึ่งกันและกัน เรารักพวกท่านมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงรักกันและด้วยอย่างนั้น ถ้าท่านรักกันและกัน ดังนั้นแหละทุกคนก็จะรู้ว่าท่านเป็นสาวกของเรา” (ยอห์น 13:34, 35)

วันหยุดที่ดี

หนุนใจแต่ละคนให้ทำการดี

Encourage Each Other to Good Works

แม้จะได้รับการตลใจและความตั้งใจจริง และมีความเชื่อว่าเรายู่ฝ่ายพระเจ้า และกำลังประกอบภารดีเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า บางครั้งงานที่ท่าอาจยากลำบาก และทำให้เรารู้สึกท้อถอย เกิดความเศร้า และแม้แต่ความเจ็บปวดในโลกของความเป็นจริง นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่เราต้องการทำงานร่วมกันในฐานะเป็น “ชุมชนของคริสตจักร” พระเยซูทรงวางรูปแบบของชุมชนที่ให้การสนับสนุนเหล่าสาวกของพระองค์ไว้ แทนจะไม่มี ที่พระองค์จะส่งสาวกออกไปทำการตามลำพัง และแม้สิ่งนั้นจะเกิดขึ้น แต่ไม่นานพวกเขาจะกลับมารวมตัวกันอีกครั้งหนึ่งเพื่อแบ่งปันเรื่องราวของพวกเขา เพื่อเสริมพลัง และความกล้าของพวกเขารุ่งขึ้นใหม่

อ่านพระธรรมฮีบรู 10:23-25; ฮีบรู 10:25 ซึ่งเป็นข้อพระคัมภีร์รู้จักกันดีที่สุด เหตุใดจึงมีข้อ 23 และ 24 เพิ่มเข้ามาก่อนหน้า เพื่อช่วยทำให้เราเข้าใจข้อที่ 25 ดีขึ้น มีทางใดบ้างที่เราสามารถนำมาหนุนใจซึ่งกันและกัน “เพื่อส่งเสริมความรักและเพื่อประกอบภารดี”

ไม่ว่าเป็นภารกิจหรือโครงการใด ถ้าคนกลุ่มหนึ่งทำงานร่วมกัน มักจะประสบความสำเร็จมากกว่าที่จะให้แต่ละคนทำตามลำพัง สิ่งนี้เตือนใจเราอีกครั้งหนึ่ง

ให้มองเห็นภาพของคริสตจักรในฐานะเป็นพระกายของพระคริสต์ (ดูโรม 12: 3-6) จริงอยู่เราแต่ละคนมีความแตกต่างกัน แต่เมื่อเรามาทำงานร่วมกันจะเท่ากับเรามีองค์ประกอบมาเสริมกันทำให้งานสมบูรณ์ขึ้น เมื่อเราแต่ละคนพยายามทำอย่างดีที่สุด แต่ก็ทำในลักษณะที่อนุญาตให้อิทธิพลของเราให้ทำงานร่วมกัน เราสามารถไว้วางใจโดยความเชื่อ ที่ชีวิต และงานของเราจะสร้างความแตกต่างสำหรับชั่ววันนี้รันดร์

ขณะผลลัพธ์มีความสำคัญเมื่อเราแสวงหาทางจะทำในสิ่งที่ถูกต้อง ผลลัพธ์ที่ว่าเกี่ยวกับผู้คน และชีวิตของพวกเขา ซึ่งบางครั้งจะต้องไว้วางใจพระเจ้าไม่ว่าผลลัพธ์จะออกมาอย่างไร ในหลายครั้งเมื่อทำงานเพื่อบรรเทาความยากจน เพื่อปกป้องคนที่ไม่มีพลัง ปลดปล่อยคนที่ถูกกดขี่ และที่จะพูดแทนคนไม่มีสิทธิ์ไม่มีเสียง เราจะเห็นความก้าวหน้าเล็กน้อย แต่เรามีความหวังว่า เรากำลังทำงานที่ยิ่งใหญ่กว่าซึ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ถ้าเราต้องการชัยชนะ “อย่าให้เมื่อย่ำในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเก็บเกี่ยวในเวลาอันควร เพราะฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาส ให้เราทำดีต่อทุกคน และเฉพาะอย่างยิ่ง ต่อคนที่เป็นสมาชิกของครอบครัวแห่งความเชื่อ” (กาลาเทีย 6:9, 10; ดูใน ฮีบรู 13:16 ด้วย)

นี่คือเหตุผลว่าทำไม เราจึงถูกเรียกให้เป็นผู้หนุนใจ-โดยตรง เพื่อให้การตัดสินใจ และเสริมความกล้าให้กันและกัน การดำเนินชีวิตด้วยกันอย่างสัตย์ซื่อจะให้ทั้งความชื่นชมยินดี และผ่านพ้นความยากลำบากไปได้พระเจ้าแห่งความยุติธรรม ทรงเป็นผู้ให้การสนับสนุนยิ่งใหญ่ที่สุดของเรา และในสิ่งที่เราเชื่อเชิญคนอื่นเข้าร่วม

คุณรู้จักใครที่ช่วยบรรเทาทุกข์แก่ผู้อื่นเป็นประจำหรือไม่ และคุณจะหนุนใจเขาให้ทำดีต่อไปได้อย่างไร

อ่านงานเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ในบท “A Faithful Witness” หน้า 546-556, *กิจการของอัครทูต*; ในบท “Kindness the Key to Hearts” หน้า 81-86, *Welfare Ministry*

“งานที่เหล่าอัครทูต และสาวกได้ทำ เราจะต้องทำเช่นกัน คริสเตียนทุกคนจะต้องเป็นมิชชันนารี คือการให้ความเห็นอกเห็นใจ และความเมตตา สงสาร เราจะให้การรับใช้แก่เหล่าคนที่ต้องการความช่วยเหลือ เราจะต้องแสวงหาด้วยความไม่เห็นแก่ตัว และด้วยความร้อนรนที่จะให้แสงสว่างแก่มนุษย์ผู้กำลังประสบกับความโศกเศร้า ความทุกข์ยากลำบาก

“เราจะต้องป้อนอาหารแก่ผู้หิวโหย ให้เสื้อผ้าแก่ผู้ไม่มีเสื้อผ้านุ่มห่ม และให้การปลอบโยนผู้ที่พบกับความทุกข์ยาก และเจ็บปวดทรมาน เราจะต้องให้การรับใช้คนที่สิ้นหวัง และให้การดูแลใจผู้ที่รู้สึกท้อแท้หมดหนทางไป

“ความรักของพระคริสต์สำแดงออกมาในการรับใช้ที่ไม่เห็นแก่ตัว จะนำไปสู่การมีประสิทธิผลในการเปลี่ยนแปลงผู้ทำความชั่ว ให้กลับมาทำความดีมากกว่าดาบจะทำได้หรือการพิพากษาคัดสินของศาล บ่อยครั้งดวงใจกลับแข็งกระด้างภายใต้การถูกตำหนิติเตียน จะละลายภายใต้ความรักของพระคริสต์” (เอลเลน จี. ไวท์, *มหัศจรรย์แห่งการรักษา*, หน้า 104, 106)

“การตกเป็นทาส หรือเกิดในประเทศที่มีระบอบวรรณะ หรือมีความลำเอียงเรื่องเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ การกดขี่ หรือโชคไม่ดี (unfortunate) เหล่านี้ทั้งหมดถูกจัดวางอย่างไม่มีความเป็นคริสเตียน และเป็นสิ่งที่คุกคามสิทธิ์เสรีภาพของมนุษย์อย่างรุนแรง พระเจ้าทรงเห็นว่าเป็นสิ่งชั่วร้าย คริสตจักรของพระคริสต์ซึ่งสถาปนาขึ้นโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าต้องทำการลบล้าง (overthrow) ให้หมดไป” (สำนักงานใหญ่เยนเนอรัล คอนเฟอเรนซ์, ประธาน เอ. จี. ดาเนียล กล่าวในงานศพของ เอลเลน จี. ไวท์, *Life Sketches of Ellen G. White*, หน้า 473)

บทสรุป

ถูกแล้ว ในฐานะที่เป็นคริสเตียน เราต่างได้รับการเรียกให้ทำการบริการ-รับใช้สนองความต้องการของคนอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่กำลังได้รับการเจ็บปวด ผู้ประสบความทุกข์เดือดร้อน และผู้ที่ถูกรังแกขู่ และแม้ว่าเรามีความรับผิดชอบส่วนตัวอยู่แล้วในการดีด้าานนี้ แต่ในฐานะที่เรารวมอยู่กับชุมชนของคริสตจักรซึ่งมุ่งมั่นให้การบริการ และรับใช้ผู้อื่น เราสามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นในการดำเนินงานร่วมกัน ในฐานะเป็นครอบครัวของคริสตจักร

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ยังมีคนจำนวนมากที่เป็นกลุ่มและหน่วยงานที่แสวงหาวิธีเพื่อสนองความต้องการต่าง ๆ ในโลก ด้วยพลังกำลังพิเศษ มองปัญหาให้ทะลุ พร้อมกับทรัพยากรที่มีอยู่ คริสตจักรเซเว่นธ์-เดย์แอ๊ดเวนตีส์จะสามารถดำเนินภารกิจชิ้นนี้หรือไม่
2. คุณสามารถจำช่วงเวลา เมื่อคุณรู้สึกได้รับการหนุนใจ และได้รับการสนับสนุนจากคริสตจักรชุมชนของคุณใหม่ การเรียนรู้จากประสบการณ์ครั้งนั้น คุณจะขยายการได้รับการหนุนใจอย่างเดียวกันนั้นสู่คนอื่น ๆ ได้อย่างไร
3. トラบใดที่ได้รับการสนับสนุนจากคริสตจักรชุมชน มีสิ่งอื่นใดอีกที่สามารถช่วยคุณให้หลีกเลี่ยงจากความ “เมื่อยล้าในการทำดี”
4. อะไรคือ “ความยุติธรรม” บางประการ และโครงการช่วยเหลือความยากจน และการริเริ่มที่คุณรับทราบว่าคริสตจักรเซเว่นธ์-เดย์แอ๊ดเวนตีส์รอบโลกให้การสนับสนุนในปัจจุบัน คุณสามารถให้การช่วยเหลือ (contribute) ด้วยการบริจาคเงิน หรือสิ่งของ หรือพลังกำลังในงานด้านนี้ของคริสตจักรได้อย่างไร

